

De Ster

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Januari 1988
88ste jaargang
Nummer 1

Verslag van de 157ste oktoberconferentie
van De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen

Januari 1988
88ste jaargang
Nummer 1

Eerste Presidium:
Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaal:

Marion G. Romney, Howard W. Hunter, Boyd K. Packer,
Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight,
James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin

Adviseurs: Hugh W. Pinnock, John H. Groberg,
James M. Paramore, Derek A. Cuthbert

Redacteur: Hugh W. Pinnock

Director of Church Magazines: Ronald L. Knighton

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller
Adjunct-redacteurs: David Mitchell, Jan U. Pinborough
Kinderster: Diane Brinkman
Vormgeving: N. Kay Stevenson, Shari Cook

De Ster

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

Henri J. A. Tenthof van Noorden,
Kerkelijk Vertaalbureau
Raadsteed 19, Postbus 224,
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,
Industriestrasse 21, Postfach 1568,
D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 0 61 72/1 03 34

© 1988 by Corporation of the President of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het Jslands.

Published monthly by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$9.00 per year. \$1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-531-2947.

POSTMASTER: Send form 3579 to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Jaarabonnement:

Nederlands: f28,00

België: Bfr. 485,00

Andere landen (per zeepost):

cheque in tegenwaarde van f31,00

USA/Canada: US \$ 10,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgave van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptie ontvangst.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

PB MA 8801 DU

De Ster

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
In deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign”, „New Era” en „Friend”.

Verslag van de 157ste oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde:

Ashton, Marvin J., 17
Backman, Robert L., 56
Ballard, M. Russell, 73
Benson, Ezra Taft, 3, 44, 77
Bradford, William R., 70
Doxey, Joanne B., 84
Evans, Joy F., 87
Faust, James E., 30
Featherstone, Vaughn J., 24
Haight, David B., 10
Hinckley, Gordon B., 41, 51
Hunter, Howard W., 54
Larsen, Dean L., 8
Martin, Douglas J., 20

Maxwell, Neal A., 27
Monson, Thomas S., 38, 62
Morrison, Alexander B., 22
Nelson, Russell M., 33, 80
Oaks, Dallin H., 59
Pace, Glenn L., 36
Packer, Boyd K., 13
Perry, L. Tom, 65
Porter, L. Aldin, 68
Richards, Franklin D., 76
Sorensen, Lynn A., 72
Winder, Barbara W., 90
Wirthlin, Joseph B., 6

Verdere deelneming: In de zaterdagmorgenbijeenkomst werden de gebeden uitgesproken door de ouderlingen F. Ezio Busche en John K. Carmack; in de zaterdagmiddagbijeenkomst door de ouderlingen Angel Abrea en Francis M. Gibson; in de priesterschapsbijeenkomst door de ouderlingen Ted E. Brewerton en Philip T. Sonntag; in de zondagmorgenbijeenkomst door ouderling Theodore M. Tuttle en bisschop Henry B. Eyring; in de zondagmiddagbijeenkomst door de ouderlingen John H. Groberg en Roydon C. Derrick; en in de algemene zustersvergadering door de zusters Patricia K. Graham en Kathleen Lubeck. Algemene autoriteiten die door omstandigheden niet in staat waren de algemene conferentie bij te wonen waren president Marion G. Romney, ouderling Yoshihiko Kikuchi en ouderling John H. Vandenberg.

Foto omslag: De Frankfort tempel.

Inhoudsopgave

- 2 Verslag van de 157ste oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Zaterdagmorgenbijeenkomst

- 3 Onze door God geïnspireerde grondwet, *President Ezra Taft Benson*
- 6 Geef het nooit op, *Ouderling Joseph B. Wirthlin*
- 8 Het doel voorbij zien, *Ouderling Dean L. Larsen*
- 10 Ethiek en eerlijkheid, *Ouderling David B. Haight*
- 13 De balsem van Gilead, *Ouderling Boyd K. Packer*

Zaterdagmiddagbijeenkomst

- 16 Steunverlening aan de algemene autoriteiten van de kerk, *President Gordon B. Hinckley*
- 17 „Er zijn vele gaven“, *Ouderling Marvin J. Ashton*
- 20 In dienst van de Heer, *Ouderling Douglas J. Martin*
- 22 Een nieuwe dageraad in Afrika, *Ouderling Alexander B. Morrison*
- 24 Een voorvechter van de jeugd, *Ouderling Vaughn J. Featherstone*
- 27 „Toch zijt Gij daar“, *Ouderling Neal A. Maxwell*
- 30 „De grote imitator“, *Ouderling James E. Faust*

Priesterschapsbijeenkomst

- 33 Sleutels van het priesterschap, *Ouderling Russell M. Nelson*
- 36 „Ze zijn niet echt gelukkig“, *Bisschop Glenn L. Pace*
- 38 Zendingsherinneringen, *President Thomas S. Monson*

- 41 Gebruik Gods naam niet ijdel, *President Gordon B. Hinckley*
- 44 Tot de vaders in Israël, *President Ezra Taft Benson*

Zondagmorgenbijeenkomst

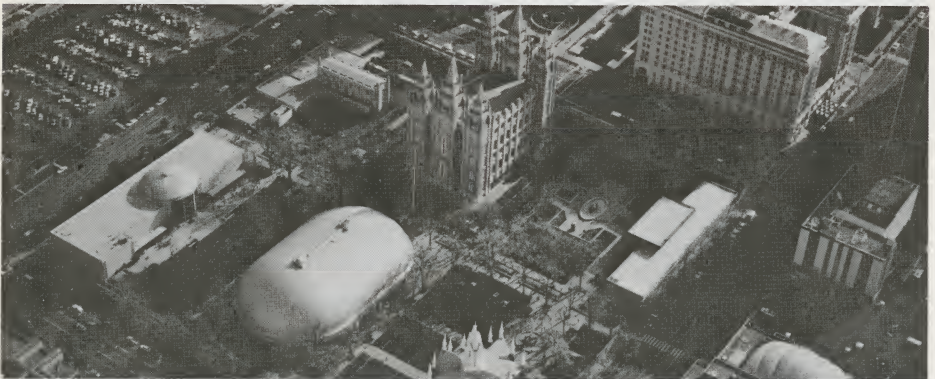
- 51 „Heer, geef ons meer geloof“, *President Gordon B. Hinckley*
- 54 Het open- en dichtgaan van deuren, *President Howard W. Hunter*
- 56 Geroepen om te dienen, *Ouderling Robert L. Backman*
- 59 „Het licht en het leven der wereld“, *Ouderling Dallin H. Oaks*
- 62 De deur die liefde heet, *President Thomas S. Monson*

Zondagmiddagbijeenkomst

- 65 Een zinvolle herdenking, *Ouderling L. Tom Perry*
- 68 Volg de algemene autoriteiten, *Ouderling L. Aldin Porter*
- 70 Onzelfzuchtig dienstbetoon, *Ouderling William R. Bradford*
- 72 „Ik zal heengaan en doen . . .“, *Ouderling Lynn A. Sorensen*
- 73 Opoffering en zelfredzaamheid, *Ouderling M. Russell Ballard*
- 76 Kansen om te dienen, *Ouderling Franklin D. Richards*
- 77 „Kom tot Christus“, *President Ezra Taft Benson*

Algemene zustersvergadering

- 80 Lessen van Eva, *Ouderling Russell M. Nelson*
- 84 Het gezin versterken, *Zuster Joanne B. Dooey*
- 87 Moeilijkheden overwinnen, *Zuster Joy F. Evans*
- 90 Vreugde scheppen in het leven, *Zuster Barbara W. Winder*

De foto's in dit nummer zijn verzorgd door Audiovisuele planning en ontwikkeling, afdeling fotografie: Jed A. Clark, supervisor; Eldon K. Linschoten; Philip S. Shurtliff; en Welden Anderson. Assistentie werd verleend door Craig Dimond.

Verslag van de 157ste oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en gang van zaken op 3 en 4 oktober 1987 in de tabernakel op Temple Square in Salt Lake City (Utah)

Het aantal mensen dat door het Boek van Mormon tot de overtuiging is gekomen dat Jezus de Christus is, wordt steeds groter. Nu hebben we meer mensen nodig die het Boek van Mormon gebruiken om zich geheel en al aan Christus toe te wijden. Wij moeten overtuigd zijn en ons verplichten," maande president Ezra Taft Benson op de slotbijeenkomst van de oktoberconferentie.

„Laten wij het Boek van Mormon steeds weer herlezen, opdat wij nog vollediger tot Christus komen, ons aan Hem wijden, Hem tot het middelpunt van ons leven maken en geheel in Hem opgaan.

„Wij komen de tegenstander dagelijks weer tegen. De problemen van deze tijd doen voor geen enkele uit het verleden onder en zullen, zowel in geestelijk als materieel opzicht, erger worden. We moeten

dichtbij Christus staan, dagelijks zijn naam op ons nemen, Hem altijd indachtig zijn en zijn geboden onderhouden," zo pleitte president Benson.

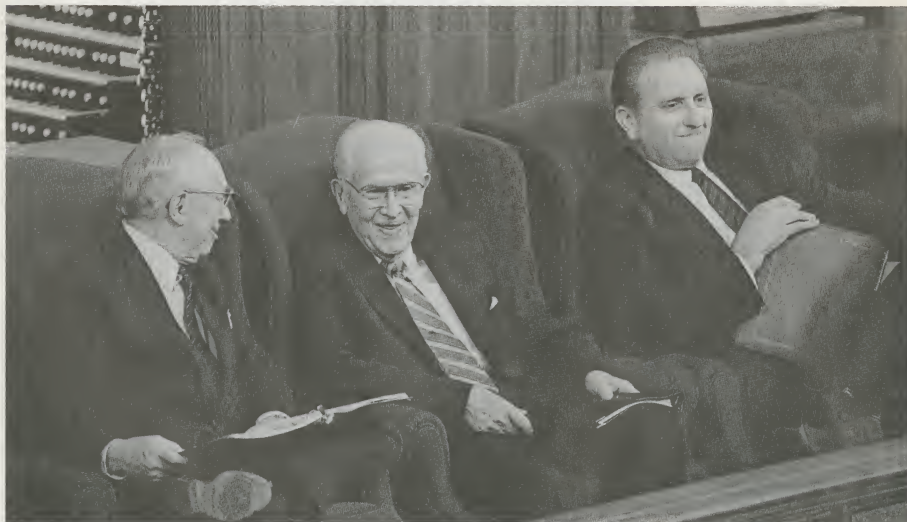
President Benson presideerde deze twedaagse oktoberconferentie. De bijeenkomsten werden geleid door president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever, en Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Met uitzondering van Marion G. Romney, president van de Raad der Twaalf, ouderling Yoshihiko Kikuchi, president van het Zendinggebied Hawaï Honolulu, en ouderling John H. Vandenberg, emerituslid van het Eerste Quorum der Zeventig, waren alle algemene autoriteiten aanwezig.

De bijeenkomsten werden via een satelliet uitgezonden naar vele leden die waren vergaderd in ringgebouwen in de Verenigde Staten van Amerika en Canada. Video-opnamen van deze conferentie zijn ter beschikking gesteld aan de leden in de meeste andere delen van de wereld.

Een week voorafgaand aan de oktoberconferentie werd, op 26 september, de jaarlijkse algemene vrouwenvergadering gehouden, die eveneens per satelliet werd uitgezonden over de Verenigde Staten van Amerika en Canada. Ook de toespraken uit die vergadering zijn in dit nummer afgedrukt.

De redactie

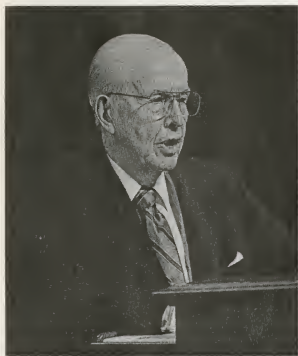

Het Eerste Presidium (v.l.n.r.): President Gordon B. Hinckley, eerste raadgever; president Ezra Taft Benson; president Thomas S. Monson, tweede raadgever.

Onze door God geïnspireerde grondwet

President Ezra Taft Benson

„Onze Vader in de hemel plande het optreden van de stichters van de Verenigde Staten van Amerika en hun regeringsvorm als de noodzakelijke inleiding tot de herstelling van het evangelie.“

Mijn geliefde broeders en zusters, wat is het een enorme zegen om weer zo'n geweldige algemene conferentie van de kerk mee te mogen maken. Ik vraag om uw ondersteuning in geloof en gebed bij deze toespraak, die gaat over iets wat mij na aan het hart ligt en wat van belang is voor de kerk over de hele wereld.

We hebben onlangs de tweehonderdste verjaardag van de ondertekening van de grondwet van de Verenigde Staten herdacht. Deze ondertekening vormde het begin van een reeks gebeurtenissen die leidde tot de ratificatie van de grondwet, de vorming van de regering die erdoor werd geschapen, en de formulering en ratificatie van de eerste tien amendementen op de grondwet. Wij zien uit naar de herdenking van al deze belangrijke gebeurtenissen in de komende vier jaar. Als gevolg van deze gebeurtenissen kunnen wij vandaag in vrede bijeenkomen als leden van de herstelde kerk

van Jezus Christus. Hiervoor kunnen we allen eeuwig dankbaar zijn.

Daarom wens ik tot u te spreken over onze door God geïnspireerde grondwet, die volgens de Heer „voor alle mensen geldt“ (LV 98:5) „en die voor de rechten en bescherming van alle mensen (moet) worden gehandhaafd, overeenkomstig rechtvaardige en heilige beginselen“ (LV 101:77, cursivering toegevoegd).

De grondwet van de Verenigde Staten heeft als voorbeeld gediend voor vele naties en is tegenwoordig de oudste nog in gebruik zijnde grondwet.

„En voor dit doel heb Ik de grondwet van dit land tot stand doen komen,“ zei de Heer, „door verstandige mannen, die Ik voor dit bepaalde doel heb verwekt“ (LV 101:80).

Eeuwenlang heeft de Heer Amerika in zijn hand verborgen gehouden, totdat de tijd rijp was om het te ontsluiten voor zijn bestemming in de laatste dagen. „En ziet, het is wijsheid, dat dit land alsnog aan andere naties onbekend blijft,“ zei Lehi, „want ziet, vele naties zouden het land overstromen, en er zou geen erfland overblijven“ (2 Nephi 1:8).

Op de door de Heer bestemde tijd inspireerde zijn Geest Columbus, de 'Pilgrim Fathers', de Puriteinen en anderen om naar Amerika te komen. Zij hebben getuigd van goddelijke hulp (1 Ne. 13:12-13). In het Boek van Mormon lezen wij dat zij „zich voor de Here vernederden, en de macht des Heren was met hen“ (1 Ne. 13:16).

Onze Vader in de hemel plande het optreden van de stichters van de Verenigde Staten van Amerika en hun regeringsvorm als de noodzakelijke inleiding tot de herstelling van het evangelie. Denk maar eens aan wat de Heiland bijna tweeduizend jaar geleden gezegd heeft toen Hij dit beloofde land bezocht: „Want het is wijsheid in de Vader, dat

zij als een vrij volk door de macht van de Vader in dit land zouden worden gevestigd, zodat deze dingen van hen zouden kunnen voortkomen“ (3 Ne. 21:4). Amerika, het land van vrijheid, zou het thuisfront van de Heer worden voor zijn herstelde kerk.

De onafhankelijkheidsverklaring bevestigde met deze woorden het geloof en het vertrouwen die de stichters in God hadden: „Wij houden deze waarheden voor vanzelfsprekend: dat alle mensen als gelijken geschapen zijn, dat zij van hun Schepper bepaalde onoverneembare rechten hebben ontvangen, en dat deze onder andere zijn: leven, vrijheid en streven naar geluk.“

In de Leer en Verbonden staat: „Wij geloven, dat er geen regering in vrede kan bestaan, tenzij er zulke wetten worden ontworpen en onschendbaar gehouden om iedere persoon gewetensvrijheid, eigendomsrechten en bescherming van zijn leven te verzekeren“ (LV 134:2). Leven, vrijheid, eigendom – drie belangrijke rechten van de mens.

Aan het slot van de onafhankelijkheidsverklaring schreven zij: „En ter ondersteuning van deze verklaring beloven wij elkaar plichtig, vast vertrouwend op goddelijke bescherming, om ons leven, onze bezittingen en onze heilige eer voor elkaar in te zetten.“ Deze verklaring was een belofte die van de ondertekenaars verschrikkelijke offers zou vergen. Vijf van hen werden als verraders gevangen genomen en gemarteld voor ze stierven. Twaalf van hen moesten toezien hoe hun huis geplunderd en in brand gestoken werd. Twee van hen verloren zoons in de Amerikaanse Vrijheidsoorlog, van één van hen werden er twee zoons gevangen genomen. Negen van hen stierven tijdens de Vrijheidsoorlog tengevolge van wonden of ontbering. De Heer zei: „Ik heb dit land door bloedvergieten vrijgekocht“ (LV 101:80). Nephi vermeldde dat de stichters „door Gods macht uit de handen van alle andere naties werden bevrijd“ (1 Ne. 13:19).

De jaren die voorafgingen aan de constitutionele conventie waren vol teleurstellingen en bedreigingen van de pasverworven vrede. Washington kreeg het koningschap aangeboden dat hij onduidelijkzinnig van de hand wees. Nephi had honderden jaren eerder geprofeteerd: „En dit land zal voor de niet-Joden een land van vrijheid zijn, en er zullen geen koningen in het land zijn“ (2 Ne. 10:11, cursivering toegevoegd).

In de kritieke jaren van 1783 tot 1787 zou een buitenstaander die het wel en wee van de Verenigde Staten gadesloeg, wel gedacht hebben dat de dertien staten, die zo verschillend waren, nooit tot een doelmatige eenheid zouden komen. De wereldmachten

meenden dat deze natie niet lang zou bestaan.

Tenslotte kwamen twaalf staten in Philadelphia bijeen om aan het probleem het hoofd te bieden. Madison zei aan het begin van de bijeenkomst dat de gedelegeerden „zich nu over een plan gebogen hadden dat, als het verwezenlijkt werd, voor altijd het lot van de republikeinse regeringsvorm zou bepalen”. (*Records of the Federal Government*, 26 juni 1787; 1911, 1:423.)

„De Here weet alle dingen van den beginne,” zei Nephi, „daarom bereidt Hij een weg om al Zijn werken onder de kinderen der mensen tot stand te brengen” (1 Ne. 9:6).

Vier maanden later hadden de gedelegeerden hun werk voltooid. In de woorden van Gladstone was het „het mooiste stuk werk dat ooit uit het brein en de wil van de mens is voortgesproten” (William Gladstone, *North American Review*, september-oktober 1878, blz. 185–186) en de profet Joseph Smith noemde het „een prachtig richtsnoer . . . een hemelse banier”. (*Leringen van de profet Joseph Smith*, 1982, blz. 130.)

De gedelegeerden ontvingen hemelse inspiratie. James Madison, vaak de vader van de grondwet genoemd, schreef: „Iemand die vroos ik kan niet anders dan de Almachtige hand erkennen die Hij zo vaak en zo duidelijk uitgestrekt heeft om ons in de kritieke periode van de revolutie te helpen.” (*The Federalist*, redacteur Henry Cabot Lodge, New York: G. P. Putnam’s Sons, 1983, nr. 37, blz. 222.)

Alexander Hamilton, de beroemde grondlegger van *The Federalist* en auteur van 51 essays erin, zei: „Wat mij betreft, ik geloof dat het een systeem is dat zonder de vinger van

God nooit uitgedacht zou zijn en nooit de steun van zoveel onderling verschillende belangengroepen zou hebben gekregen.” (Paul L. Ford, *Essays on the Constitution of the United States*, 1892, blz. 251–252).

Charles Pinckney, een zeer actief deelnemer en tijdens de constitutionele conventie samensteller van het „Pinckney Plan”, zei: „Toen het grootste werk was volbracht en gepubliceerd, was ik uitermate verwonderd. Niets minder dan de leidende hand van de Voorzienigheid, die ons op zo’n wonderbaarlijke wijze door de oorlog had heen geholpen . . . had dit zo volledig en allesomvattend tot stand kunnen brengen.” (*Essays on the Constitution*, blz. 412.)

Binnen tien maanden was de grondwet door negen staten geratificeerd en daarmee voor hen van kracht. De profetie was in vervulling gegaan.

Gedurende zijn inaugurale rede in 1789 zei president George Washington, een man die God had verwekt: „Geen volk heeft meer reden om de Onzichtbare Hand in de menselijke aangelegenheden te erkennen en te aanbidden dan het volk van de Verenigde Staten van Amerika. Elke stap die in de richting van een onafhankelijke natie werd gezet, lijkt gekenmerkt te worden door het ingrijpen van de Voorzienigheid.” (*Eerste inaugurale rede*, 30 april 1789.)

In overeenstemming met artikel zes van de overeenstemming met artikel zes van de eerste wet die de allereerste wet die door het Congres werd aangenomen en door president Washington op 1 juni 1789 werd ondertekend, de eed om de grondwet hoog te houden die door verschillende overheidsdienaren moest worden afgelegd.

Het inwijdingsgebed voor de Kirtland-tempel, dat de Heer dicteerde en dat in de Leer en Verbonden te vinden is, bevat deze woorden: „Mogen die beginselen, welke door onze vaders zo eervol en edelmoedig werden verdedigd – namelijk de Grondwet van ons land – voor eeuwig standhouden” (LV 109:54).

Kort nadat president Spencer W. Kimball president van de kerk geworden was, gaf hij mij de opdracht om naar de kluis van de St. George-tempel te gaan en de vroege verslagen op te slaan. Door dit te doen verwezenlijkte ik een droom die ik had gekoesterd sinds ik had gehoord over het bezoek van de staatslieden van de Amerikaanse revolutie en deze grote natie aan de St. George-tempel. Ik zag met mijn eigen ogen het verslag van het werk dat voor deze stichters was gedaan, te beginnen met George Washington.

Laat dit even tot u doordringen: de stichters van deze natie, die grote mannen, zijn binnen die heilige muren verschenen en hebben ervoor gezorgd dat het plaatsvervangende werk voor hen gedaan werd.

President Wilford Woodruff beschreef het met deze woorden: „Voordat ik St. George verliet, vergaarden de geesten van de doden zich om mij heen en wilden weten waarom wij ze niet verlost. Zij zeiden: ‘U hebt al enige jaren de beschikking over het Begiftigingshuis en toch is er nog niets voor ons gedaan. Wij hebben de regeringsvorm, waarvan u nu de vruchten plukt, gegrondvest en we zijn er nooit van afgeweken, maar we zijn hem en ook God trouw gebleven.’” (*The Discourses of Wilford Woodruff*, samengesteld door G. Homer Durham, Salt Lake City, Bookcraft, 1940, blz. 160.)

Nadat hij president van de kerk geworden was, verklaarde president Wilford Woodruff: „De mannen die de Amerikaanse regeringsvorm gegrondvest hebben, waren de beste geesten die de God van de hemel op de hele aarde kon vinden. Het waren uitgelezen geesten . . . (en) ze werden door de Heer geïnspireerd.” (Conference Report, april 1898, blz. 89.)

Helaas zijn wij als natie afgeweken van verschillende beginselen van de grondwet die de geïnspireerde samenstellers hebben verkondigd. Wij zijn het moment al dicht genaderd waarover Joseph Smith geprofeet heeft. Hij zei: „Deze natie zal op het punt staan te verbrokkelen en ter aarde te storten en wanneer de grondwet aan de rand van het verderf staat, zal dit volk de staf zijn waarop de natie zal leunen, en het zal de grondwet voor vernietiging behoeden.” (19 juli 1840, opgetekend door Martha Jane Knowlton Coray; manuscript in het kantoor van de kerkhistoricus, Salt Lake City.)

Eeuwenlang brachten onze voorvaders veel offers en ondergingen veel leed, opdat wij van de zegen van de vrijheid zouden genieten. Als zij bereid waren zoveel offers te brengen om ons als volk in vrijheid te vestigen, zou dat dan voor ons geen reden zijn hetzelfde te doen om die vrijheid te handhaven voor onszelf en voor de toekomstige generaties?

Het was alleen in dit voorbestemde land mogelijk, onder zijn door God geïnspireerde grondwet en in de sfeer van vrijheid die daar het resultaat van was, om de herstelde kerk op te richten. Op ons rust de verantwoordelijkheid deze vrijheid te waarborgen, opdat de kerk in de toekomst gemakkelijker tot bloei zal komen.

De Heer heeft gezegd: „Daarom rechtvaardig ik, de Here, u en uw broeders van Mijn kerk in het schragen van die wet, die . . . de grondwet van het land is” (LV 98:6).

Hoe kunnen wij in deze kritieke tijd het best de grondwet schragen en de zegen van vrijheid veilig stellen en de bescherming en leiding van onze Vader in de hemel verkrijgen?

In de allereerste plaats moeten wij rechtvaardig zijn.

John Adams, de opvolger van George Washington, zei: „Onze grondwet is alleen voor een moreel en godsdienstig volk gemaakt. Zij is totaal ongeschikt voor een ander soort volk.” (*The Works of John Adams*, redacteur C. F. Adams, Boston, Little, Brown Co, 1851, 4:31.) Wil de grondwet blijven bestaan, dan moeten deze natie, de Verenigde Staten van Amerika, en vooral de heiligen der laatste dagen, deugdzzaam zijn.

Het Boek van Mormon waarschuwt ons met betrekking tot ons leven in dit vrije land: „Daarom wordt dit land toegewijd aan hen, die Hij zal brengen. En indien zij Hem zullen dienen volgens de geboden, die Hij heeft gegeven, zal het voor hen een land van vrijheid zijn; daarom zullen zij nimmer in slavernij worden gebracht; indien tóch, dan zal het wegens ongerechtigheid zijn, want indien ongerechtigheid de overhand krijgt, zal het land voor hen worden vervloekt, doch voor de rechtvaardigen zal het voor immer worden gezegd” (2 Ne. 1:7).

„En nu,“ zo waarschuwt Moroni, „kunnen wij de besluiten van God aangaande dit land begrijpen, namelijk dat het een land van belofte is; en welke natie het ook zal bezitten, moet God dienen, anders zal zij worden weggevaagd, wanneer de volheid van Zijn toorn over haar zal komen. En de volheid van Zijn toorn komt over haar, wanneer zij rijp is in ongerechtigheid” (Ether 2:9).

Twee grote Amerikaanse christelijke beschavingen – de Jaredieten en de Nephieten – werden uit dit land weggevaagd, omdat zij „de God van het land . . . Die Jezus Christus is,“ niet wilden dienen (Ether 2:12). Wat zal er van onze beschaving terecht komen?

Ten tweede moeten wij de beginselen van de grondwet in de traditie van de stichters van de Verenigde Staten leren kennen.

Hebben we *The Federalist* gelezen? Lezen we de grondwet en denken we erover na? Kennen we haar beginselen? Houden we ons aan die beginselen en leren wij ze aan anderen? Zouden we de grondwet kunnen verdedigen? Kunnen we onderscheiden of een wet wel of niet volgens de grondwet is? Weten we wat de profeten over de grondwet hebben gezegd en wat haar bedreigt?

Thomas Jefferson, de schrijver van de onafhankelijkheidsverklaring, zei: „Als een volk verwacht onwetend en vrij te kunnen zijn . . . verwacht het iets wat nooit geweest is en wat nooit zal zijn.” (Brief aan Kolonel Charles Yancey, 6 januari 1816.)

Ten derde moeten wij politiek en maatschappelijk geëngageerd zijn en ervoor zorgen dat we goed vertegenwoordigd worden.

De Heer heeft gezegd dat „Hij de mensen

verantwoordelijk houdt voor hun handeligen met betrekking hiertoe (regeringen), zowel in het maken van wetten als in het ten uitvoer leggen er van” (LV 134:1). Wij moeten deze raad van de Heer opvolgen: „Daarom moet er ijverig naar eerlijke en verstandige mannen worden uitgezeten, en zij moet er zorg voor dragen goede en verstandige mannen te ondersteunen; wat echter hieraan niet voldoet, komt van de boze” (LV 98:10).

Let op de hoedanigheden die diegenen die ons vertegenwoordigen volgens de Heer moeten hebben: ze moeten goed, verstandig en eerlijk zijn.

Ten vierde moeten wij onze invloed doen gelden door gebruik te maken van ons stemrecht, door onze brieven, ons onderwijs en onze adviezen

Wij moeten ons goed laten informeren en dan anderen laten weten hoe we erover denken. De profeet Joseph Smith heeft gezegd: „Het is onze plicht onze invloed te bundelen om populair te maken wat goed en gezond is en impopulair wat ongezond is. Politiek gezien is het juist wanneer iemand die invloed heeft, hem ook gebruikt . . . Van nu af aan zal ik alle invloed uitoefenen die ik maar kan krijgen.” (*History of the Church*, deel 5, blz. 286.)

Ik vertrouw erop dat de grondwet gereed zal worden, zoals Joseph Smith geprofeet heeft. Rechtvaardige burgers van dit land die de vrijheid liefhebben, zullen haar redden. Mensen die de beginselen van de grondwet kennen en zich eraan houden, onder andere de verlichte leden van de kerk, zullen haar redden.

Ik eerbiedig de grondwet van de Verenigde Staten als een heilig document. Voor mij zijn haar woorden vergelijkbaar met de openbaringen van God, want God heeft zijn stempel van goedkeuring erop gedrukt.

Ik getuig dat de God van de hemel enkele van zijn meest uitgelezen geesten heeft gestuurd om deze regeringsvorm te grondvesten en dat Hij nu andere uitgelezen geesten stuurt om haar te helpen bewaren.

Ons als begunstigen van de grondwet staan moeilijke tijden te wachten in Amerika, „een land, dat boven alle andere landen te verkiezen is” (Ether 2:10).

Moge God ons het geloof en de moed geven die de vaderlandslievenden aan de dag leggen die hun leven, hun bezittingen en hun heilige eer ingezet hebben.

Dat wij ook zo moedig en vrij moge zijn, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

□

Geef het nooit op

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Ik getuig dat volharding essentieel is . . . onze mate van volharding zal bepalen hoeveel vooruitgang wij maken op ons pad naar verhoging.”

Ik vind het een eer om na president Benson te mogen spreken. Ik houd van hem als mijn vriend en leider. Hij is waarlijk onze profeet, ziener en openbaarder.

In de context van mijn toespraak betekent het woord *volharding* het blijven volgen van een bepaalde koers totdat wij een doel bereikt hebben, ongeacht de obstakels, tegenwerking en andere remmende invloeden. Wat is onze koers, wat is ons doel, en wat zijn de obstakels en tegenwerking die ons zouden kunnen remmen of ons van onze koers afbrengen?

Als leden van de kerk moeten wij een koers volgen die overeenkomt met de beginselen en verordeningen van het evangelie. Ons oogmerk moet zijn om als zoons en dochters van onze Hemelse Vader aan het doel van onze schepping te beantwoorden, dat wil zeggen verhoging en het eeuwige leven te beërvan. De obstakels en tegenwerking waar wij mee geconfronteerd worden zijn de verleidingen en verlokkingen van satan, die erop gericht zijn het werk en de heerlijkheid van de Heer, namelijk om „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen” (Moz. 1:39), te niet te doen.

Volharding is een positief, actief kenmerk. Zij is geen werkeloos, passief afwachten in de hoop dat er iets goeds gebeurt. Zij geeft ons hoop door ons in te doen zien dat de rechtvaardigen niet falen, tenzij zij het opgeven en het niet meer proberen.

Er zijn mensen die, als ze iets moeilijks moeten doen, er alles aan geven tot het gedaan is. Anderen geven de moed op. De noodzaak van volharding wordt in de volgende regels omschreven:

„Genialiteit is niet meer dan het vermogen om zich voortdurend in te spannen. De scheidingslijn tussen mislukking en succes is zo dun, dat we vaak niet weten wanneer we haar overschrijden; zo dun dat we ons vaak op die lijn bevinden zonder het te beseffen. Hoeveel mensen hebben niet de handdoek in de ring gegooid op een moment dat zij met iets meer inspanning, iets meer geduld, succes hadden gehad? Iets meer volharding, iets meer inspanning, en wat een hopeloze mislukking scheen, wordt een prachtig succes . . . Er is geen nederlaag dan die welke in ons binnenste geleeden wordt, geen echt onoverkomelijk obstakel dan ons eigen gebrek aan doelgerichtheid. (Auteur onbekend, *Second Encyclopedia*, ed. Jacob M. Brand, Englewood Cliffs, N.J.: Prentice Hall, Inc., 1957, blz. 152.)

Er zijn veel voorbeelden van volharding in de Schriften, in de wereldgeschiedenis en in ons eigen leven.

Misschien is het verhaal van Job wel het beste voorbeeld van oudtestamentische volharding. Zoals u weet geeft dit verhaal de beproevingsreizen waar die op het pad van een rechtvaardig man kwamen, en geeft ook redenen voor die beproevingsreizen. De vraag waarom Job, of wie dan ook, pijn en verdriet te verduren kreeg, wordt niet geheel beantwoord, maar uit het verhaal blijkt duidelijk dat beproeving niet noodzakelijkerwijs een teken van Gods woede of een straf voor zonde is, zoals de vrienden van Job zeiden. Er staat dat beproeving, als straf de reden niet is, ook kan dienen om ervaring of discipline of kennis bij te brengen.

Volgens mij is er niets dat de leden van de kerk meer nodig hebben dan de overtuiging en volharding van Job. Hij was een rechtvaardig man die God vreesde en het kwaad naliet. Nadat de Heer satan had toegestaan om Job te kwellen, verloor hij zijn zeven zoons en drie dochters, zijn rijkdom aan kudden en vee, en werd hij ernstig ziek.

Ondanks zijn onbeschrijfelijk verdriet en leed bleef Job de Heer trouw en kon hij zeggen: „De naam des Heren zij geloofd” (Job 1:21). „Wil Hij mij doden, ik blijf op Hem hopen . . . Hij toch zal mij tot heil zijn . . . Maar ik weet: mijn Losser leeft en ten laatste zal Hij op het stof optreden . . . uit mijn vlees zal ik God aanschouwen.” (Job 13:15–16, 19:25–26.)

Het gevolg van Jobs volharding wordt aan het eind van het verhaal verteld. De Heer zegde hem met een gezin, goede gezondheid en grote rijkdom. Hij volhardde op zijn koers, ondanks niet aflatende tegenwerking, tot Hij de Heer zag (Zie Job 42:5).

Het Boek van Mormon staat vol met verhalen over grote mensen die tot het bittere eind volhardden, te beginnen met Lehi en zijn gezin, tot Moroni, de zoon van Mormon. Voor al het leven van Moroni is bij uitstek geschikt om volharding te onderwijzen. De obstakels die op zijn pad kwamen schijnen ons ongevoelig toe. Hij zag hoe het heile Nephitische volk in een vreselijke oorlog door het zwaard vernietigd werd ten gevolge van de goddeloosheid van het volk. Zijn vader en al zijn familie en vrienden waren gedood. Hij leefde ongeveer twintig jaar in eenzaamheid, en moest zich verbergen voor de wrede Lamanieten die zijn leven wilde nemen (Zie Morm. 8:2–7). Toch bleef hij het verslag bijhouden, zoals de Vader hem had geboden.

Een resultaat van zijn volharding en rechtvaardigheid was dat hij bezocht werd door de drie Nephieten, aan wie de Heiland had toegestaan om tot zijn wederkomst op aarde te blijven (zie Morm. 8:11). Met betrekking tot deze laatste dagen had Moroni van God de opdracht gekregen om Joseph Smith te onderwijzen over zijn roeping als profeet van de herstelling, en het Boek van Mormon aan hem te geven.

Joseph Smiths vastbeslotenheid en doorzettingsvermogen zijn ook een goed voorbeeld. Na het lezen van Jakobus 1:5, „Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijf; en zij zal hem gegeven worden”, wist Joseph dat hij moest doen zoals Jakobus aangaf, of anders in duisternis en verwarring blijven. Vanaf het moment dat hij in gebed neerknielde, werd hij met enorme obstakels en tegenwerking geconfronteerd. Eerst werd hij bevangen door een duivelse, on-

zichtbare macht. Toen, schreef hij, „juist op dit ontstellende moment zag ik rector boven mijn hoofd een kolom van licht, sterken glanzend dan de zon . . .

„Niet zodra verscheen dit licht, of ik voelde mij bevrijd van de vijand die mij gekluisterd hield. Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen . . . Wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Een Hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemde, en zei, op de Ander wijzend: Deze is Mijn geliefde Zoon – hoor Hem!“ (JSG, 16–17.)

Deze geweldige gebeurtenis, vlak voor het begin van de aardse bediening van de profete, bleek typerend te zijn voor zijn leven. Hij werd bespot, ernstig mishandeld door zijn vijanden, verraden door zijn naaste medewerkers die hij vertrouwde, gedwongen zijn geliefden te verlaten, op valse beschuldigingen gevangen gezet en uiteindelijk door een bende gedood. Toch bleef hij trouw aan de opdracht die hij had ontvangen, trouw aan zijn roeping als profete om de bedeling van de volheid der tijden in te luiden. Naast het feit dat hij onze Hemelse Vader en Jezus Christus zag, ontving hij zijn hele verdere leven instructies en raad van engelen en andere hemelse wezens.

Ook de wereldse geschiedenis leert ons het beginsel volharding. Winston Churchill stond als leider van Groot-Brittannië tijdens de Tweede Wereldoorlog bekend om zijn vastbeslotenheid. Bij een bepaalde gelegenheid, toen hij al oud was, ging hij terug naar de school die hij als jongen had bezocht. Voor hij daar aankwam, zei de bovenmeester tegen de leerlingen: „De grootste Engelsman van deze tijd komt naar deze school, en ik wil . . . dat jullie aanwezig zijn met je notitieblok. Ik wil dat jullie opschrijven wat hij zegt, want zijn toespraak zal iets zijn om je hele leven te onthouden.“ De oude staatsman kwam binnen en werd geïntroduceerd. Zijn bril rustte zoals gewoonlijk op het puntje van zijn neus. Hij stond op en sprak de volgende woorden uit een onsterfelijke toespraak die hij eens voor het parlement had gehouden: „Geef het nooit, nooit, nooit op.“ Toen ging hij weer zitten. Dat was de toespraak. Het was ongeëvenaard. (Zie „These Are Great Days“, in *War Speeches*, ed. Charles Eada, Boston: Little, Bown and Company, 1942, blz. 286.) Zijn bodschap was het inderdaad waard om door de jongens die haar hoorden, en door ons allen, onthouden te worden. We mogen het nooit opgeven, ongeacht de verleidingen, frustraties, teleurstellingen en ontmoedigingen.

Ik denk dat volharding een noodzakelijk ingrediënt is bij elke succesvolle onderneming, geestelijk of materieel, klein of groot, publiekelijk of privé. Denk eens goed na

over het belang van volharding, of het gebrek daaraan, bij uw eigen inspanningen, bijvoorbeeld uw roepingen in de kerk, opleiding of werk. Ik denk dat bijna alle prestaties van betekenis voor een groot deel tot stand komen door volharding.

Door dit beginsel toe te passen zijn enkele van onze prachtigste nalatenschappen tot stand gekomen. John Milton, bijvoorbeeld, was blind toen hij *Paradise Lost* schreef. Ludwig van Beethoven was doof toen hij enkele van zijn prachtigste composities voltooide. Abraham Lincoln werd uitgelachen omdat hij een slungelige, onhandige boerenjongen zou zijn; maar hij werd een van de grootste en welsprekendste presidenten van de Verenigde Staten. Florence Nightingale wijdde haar leven toe aan het redden van ontelbare gewonde soldaten. Al deze mensen hebben een onuitwisbaar stempel gedrukt op de geschiedenis. Hun voorbeeld moet ons allen hoop geven. Ze waren niet alleen succesvol omdat de Heer hen met talenten had begiftigd, iets wat voor ons allen in verschillende mate geldt, maar omdat ze zich op hun taak bleven concentreren.

Uiteraard is onze Heer en Heiland Jezus Christus ons grootste voorbeeld van volharding; door de wil van onze Hemelse Vader te doen zal Hij uiteindelijk elk obstakel uit de weg ruimen. Ja, Jezus is vervolmaakt in volharding en heeft ons onderwezen om volmaakt te zijn, net als Hij en zijn Vader volmaakt zijn (zie 3 Ne. 12:48). Zijn leven bestuderen kan ons helpen om dit belangrijke beginsel te leren en na te leven.

Vanaf het moment dat Jezus in de voersterfelijke raad de Christus, de Messias, de Heiland van het mensdom werd, en gedurende zijn regering in het millennium, heeft Hij volhard en zal Hij volharden in volmaking en alles doen wat zijn Vader heeft geboden. Vanwege zijn liefde voor ons, bood Hij met de volgende woorden aan om het plan van zaligheid ten uitvoer te brengen: „Vader, Uw wil geschiede, en U zij de heerlijkheid, in der eeuwigheid“ (Moz. 4:2). De reactie van de satan op dat plan was heel anders: „Ik zal het ganse mensdom verlossen, dat niet één ziel verloren ga, en ik zal het voorzeeker doen; geef mij daarom Uw eer!“ (Moz. 4:1.) De strijd tussen de machten van goed en kwaad woedt vandaag in de wereld voort – waarbij Christus volhardt in zijn streven om zielen te redden, en satan om hen te vernietigen.

Als de Eniggeborene van de Vader in het vlees onderwees Jezus het evangelie weer gedurende zijn aardse bediening. Wij zien hoe Hij aan het begin van zijn bediening volhardde bij een van de indrukwekkendste drama's die ooit zijn opgetekend. Hij overwon elke verleiding die de sluwe satan kon bedenken (zie Matt. 4:1–11). Nadat Christus veertig dagen en veertig nachten had gevestigd en wonderbaarlijke innerlijke kracht had opgedaan, barstte er in de wildernis van Judea een strijd tussen tegengestelde krachten los. Eerst probeerde satan Jezus te verleiden door in te spelen op het hongergevoel en Hem te vragen stenen in brood te veranderen. Jezus hield aan zijn goddelijke koers

vast en weigerde. Toen probeerde satan de Heiland zover te krijgen dat Hij zich van de spits van de tempel naar beneden zou storten; hij zei dat als Hij de Zoon van God was, engelen Hem zouden beschermen. Jezus weigerde zijn goddelijke macht te misbruiken met de woorden: „Gij zult de Here, uw God, niet verzoeken” (Matt. 4:7). Satan geeft het maar zelden op. Toen probeerde Hij gebruik te maken van een verlangen dat de ondergang van verder onkwetsbare mensen betekent – de bijna onweerstaanbare verleiding om vele rijkdommen te bezitten. Satan liet Hem alle koninkrijken van de wereld zien en bood ze Jezus aan, als Hij hem wilde aanbidden. Jezus gebod satan weg te gaan en zei: „De Heer, uw God, zult gij aanbidden en Hem alleen dienen” (Matt. 4:10). Dit is het soort volharding dat wij bij verleiding aan de dag kunnen en moeten leggen, willen wij de ellende van de zonde vermijden.

Jezus volhardde in de laatste dagen van zijn aardse leven, toen de stemming van de mensen omsloeg van „Hosanna de Zoon van David” (Matt. 21:9) in „Kruisig Hem!” (Marc. 15:13.) Hij verdroeg de beledigingen en mishandelingen van zijn verhoren voor joodse en Romeinse leiders. Door zijn verzoening en opstanding verschafte Hij de hele mensheid zowel de onsterfelijkheid als de mogelijkheid om het eeuwige leven te beërven. Hij onderging de straf voor onze zonden, als wij ons van die zonden willen bekeeren. Wat ben ik dankbaar voor het geweld van zijn liefde en volharding voor mij!

Waarschijnlijk zullen slechts weinigen met de tegenwerking en obstakels gecombineerd worden waarmee de groten die ik genoemd heb, te kampen hadden. Maar in ons streven op de juiste koers te blijven, krijgen wij allemaal met uitdagingen en beproevingen te maken. De belangrijkste beproevingen zijn vaak die beproevingen die we in de beslotenheid van ons eigen hart onder ogen moeten zien en overwinnen.

Ik getuig dat volharding van het uiterste belang is, willen wij de beginselen van het evangelie leren en naleven; onze mate van volharding zal bepalen hoeveel vooruitgang wij maken op ons pad naar verhoging. Jezus is de Christus, de Zoon van God. Hij leidt deze kerk.

Ik ben dankbaar dat ik Hem mag dienen en een bijzondere getuige van zijn goddelijkheid mag zijn. Het evangelie is in deze laatste dagen hersteld door de profeet Joseph Smith. President Ezra Taft Benson is onze profeet, ziener en openbaarder. Moge wij aan zijn ontroerende oproep, die hij deze ochtend deed, gehoor geven. Dit getuigenis geef ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het doel voorbij zien

Ouderling Dean L. Larsen

van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

„Het is heel belangrijk dat wij ons oog gericht houden op de eerste beginselen die het meest van belang zijn en de grootste eeuwige consequenties hebben.”

Als jongen vond ik het fijn om verschillende takken van sport te beoefenen. Hoewel ik nooit heb uitgeblonken in sport stelde ik er veel belang in en vond er veel voldoening in. Ik hield mij vooral met atletiek bezig. In mijn schooljaren deed ik mee aan de hordenloop, kogelstoten en discuswerpen. Bij deze laatste twee onderdelen moeten de deelnemers vanuit een ring, die op het speelveld is uitgezet, stoten of werpen. Zolang de deelnemer binnen de ring blijft terwijl hij zijn kogel stoot of discus werpt, is zijn poging geldig. Stapt hij buiten de ring dan is zijn poging ongeldig. In het algemeen mag men bij deze onderdelen drie pogingen doen; zij die ver genoeg stoten of werpen om toegelaten te worden tot de finale mogen nog eens drie pogingen doen. Als een deelnemer bij elk van zijn pogingen in de fout gaat, wordt hij gediskwalificeerd.

Zij die deze sport weleens beoefend hebben, weten hoe belangrijk het is om binnen de ring te blijven.

Laatst, toen ik in het Boek van Mormon het vierde hoofdstuk van Jakob las, moest ik onwillige terugdenken aan deze gebeurtenissen. In dit deel van zijn verslag

herinnert Jakob ons aan de Israëlieten van weleer die zichzelf in grote moeilijkheden hadden gebracht: „Zij verachtten het duidelijke woord en doodden de profeten; en zij trachtten te vinden, wat zij niet konden verstaan. Daarom, wegens hun blindheid – welke blindheid ontstond, doordat zij het doel voorbij zagen – moeten zij wel vallen.” (Jakob 4:14; cursivering toegevoegd.)

In het algemeen wordt een figuurlijke uitdrukking zoals Jakob die in zijn tekst gebruikte – „het doel voorbijzien” – afgeleid van datgene wat bekend is aan de toehoorders. Elke taal en cultuur kent soortgelijke idiomatische uitdrukkingen.

Ik heb me afgevraagd waar Jakob aan dacht toen hij de uitdrukking „het doel voorbijzien” gebruikte om een tekortkoming van het Israël van weleer onder woorden te brengen. Zoals gezegd bracht Jakob idioom mijertoe te denken aan bepaalde takken van sport waarbij het van belang is binnen de ring te blijven. Alle kracht, vaardigheid en inzet die een deelnemer bij elkaar kan rapen in de onderdelen die ik zojuist beschreven heb, helpen hem niets als hij niet binnen de ring blijft.

Jakob spreekt over mensen die zichzelf in geestelijke opzicht ernstig in gevaar brachten, omdat zij weigerden eenvoudige, fundamentele waarheden te aanvaarden. Zij vermaakten zich en hielden zich bezig met „wat zij niet konden verstaan”. Zij waren kennelijk behept met een pseudo-wereldwijdsheid en snobisme waardoor zij zich met een vals superioriteitsgevoel opstelden tegen hen die hun de duidelijke woorden van de Heer verkondigden. Zij zagen voorbij het doel van wijsheid en tact, en slaagden er kennelijk niet in binnen de ring van fundamentele evangeliewaarheden te blijven die een basis voor geloof verschaffen. Zij moeten genoegens geschied hebben in speculatieve en theoretische zaken die de fundamentele geestelijke waarheden vertroebelden. Naarmate zij verblind raakten door „wat zij niet konden verstaan”, ging hun begrip van en geloof in de verlossende rol van

de ware Messias verloren en raakten zij in verwarring over het doel van het leven. Een studie van de geschiedenis van Israël bevestigt Jakobs aantijgingen.

Ik denk dat ieder geslacht geconfronteerd wordt met de uitdagingen van „het doel voorbijzien”. De apostel Paulus maakte zich zorgen over hen die hij geholpen had met het ontplooiën van een getuigenis van Jezus Christus. Paulus geeft Titus de raad „dwaze vragen . . . twist en strijd over de wet” te vermijden, „want dat is nutteloos en doelloos” (Titus 3:9).

Aan Timoteüs schreef Paulus:
„Verkondig het woord, dring erop aan, geleg en ongelegen, wederleg, bestraf en bemoedig met alle lankmoedigheid en onderdruiving.

„Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen, maar omdat hun gehoor verward is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars zullen bijeenhalen, dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtels keren” (2 Tim. 4:2-4).

Eerder al had Paulus Timoteüs geadviseerd zich niet „bezig te houden met fabels en eendeloze geslachtsregisters, die veeleer moeilijkheden ten gevolge hebben dan door God gegeven leiding in het geloof” (1 Tim 1:4).

Ik heb nagedacht over hoe wij onszelf tegenwoordig kunnen beschermen tegen het „voorbijzien van het doel” en ik heb mijzelf verschillende dingen voorgenomen waarvan ik u deelgenoot wil maken, waarbij ik het aan uzelf overlaat of u er iets mee doet.

Ik ga meer tijd besteden aan het lezen en bepeinen van de Schriften zelf, in plaats

van de commentaren en kritieken die anderen erover geschreven hebben. Daarbij zal ik mijzelf zoveel mogelijk openstellen voor de Geest des Heren, opdat ik deze dingen zelf zal begrijpen.

Jakob zei: „Want de Geest spreekt de waarheid en liegt niet. Daarom spreekt Hij van dingen, zoals die werkelijk zijn, en van dingen, zoals die werkelijk zullen zijn; daarom worden deze dingen ons voor het heil onzer ziel duidelijk geopenbaard” (Jakob 4:13).

Ik ga mij drukker maken om het begrijpen van de vermaningen van Samuël de Lamaniet, die hij gaf op de stadswallen van Zarahemla toen hij de opstandige Nephieten tot bekering riep, dan om het vaststellen van de ligging van die stad in de hedendaagse wereld.

Ik ga mij veel meer interesseren in de opdracht van de Vader en de Zoon aan Joseph Smith en de vruchten van zijn arbeid als profeet, dan in de vraag of hij in zijn eerste verslag van het eerste visioen melding maakt van één of twee goddelijke personen.

Ik ga nog meer mijn best doen om mijn ambt in het priesterschap van God waardig te zijn en mij minder bezighouden met het vaststellen van de precieze datum en plaats van de verschijning van Petrus, Jakobus en Johannes, toen zij deze goddelijke autoriteit en macht herstelden.

Ik denk dat ik ga proberen het volmaakte plan voor internenselijke relaties, dat de Heiland in zijn eigen leven aenschouwelijk maakte, meer voor ogen te houden en nog meer ga proberen dat voorbeeld van zorg, liefde en opoffering na te volgen.

Ik ga proberen oprechter datgene te on-

derwijzen wat de Heiland wil dat ik onderwils en mij minder bezighouden met het ventileren van mijn eigen meningen. Als ik anderen wil beïnvloeden, wil ik dat zo doen dat hun geloof toeneemt in plaats van dat zij onzeker worden door speculaties en vragen waar geen antwoord op is.

Ik bedoel niet dat ik een gezonde leerlust, die mij tot nieuwe niveaus van begrip voert, wil onderdrukken. Maar naarmate er nieuwe horizonnen opdoemen, wil ik altijd terugkeren in de ring van mijn gevestigde geloof, en zal ik mijn geloof onder gebed blijven voeden met een studie van Gods geopenbaarde waarheden.

In de vele uren die ik als jongeman besteedde aan het perfectioneren van mijn stijl om de kogel nog verder te stoten, stapte ik soms buiten de ring om een bepaalde techniek of detail bij te schaven. Ik kwam er echter achter dat tenzij de nieuwe techniek mij tijdens de wedstrijd toestond veilig in de ring te blijven, deze van weinig waarde voor mij was.

Analogieën zijn zelden volmaakt, en die ik gebruik heb in deze toespraak is dat wachschermelijk het minst; maar soms kan het toch vruchten afwerpen om onze situatie te analyseren aan de hand van zo’n eenvoudige vergelijking.

Er zijn andere manieren waarop velen onder ons vaak het doel voorbij zien. Soms besteden wij teveel aandacht en energie aan onze stoffelijke behoeften, niet alleen om onszelf te vermaken en onze lichamelijke verlangens te bevredigen, maar ook om erkenning, status en macht te verkrijgen. Daar kunnen we zo door in beslag genomen worden, dat we daarvoor de redelijkheid en het vrede gemoed opofferen die gevonden worden in geestelijk welzijn, in voldoende familierelaties, en in liefde en respect van vrienden en kennissen.

Te vaak staan we toe dat de bekrompen eisen van onze dagelijkse bezigheden onze waardering voor de schoonheid van Gods scheppingen en de verrijfde invloeden om ons heen, afstompen. Wij missen de voldoening die voortvloeit uit het ontwikkelen van de gaven en talenten waarmee wij begiftigd zijn. Wij naderen niet dicht genoeg tot de Heer om hem te kennen en zijn verlossende liefde te voelen.

In deze gecompliceerde wereld met zoveel verschillende eisen en soms verwarrende stemmen, is het heel belangrijk dat wij ons oog gericht houden op de eerste beginselen die het meest van belang zijn en de grootste eeuwige consequenties hebben.

Het is mijn gebed dat God ons moge helpen zo te leven dat wij het doel niet voorbij zullen zien, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Twee leden van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig: Ouderling Dean A. Larsen (l) en ouderling Richard G. Scott.

Ethiek en eerlijkheid

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Wij lopen het risico zowel onze vrijheid als onze eeuwige zaligheid te verliezen als wij, door hebzucht gedreven, ons proberen te onttrekken aan de ethische en morele beperkingen die ons door de grondwet van dit land en het evangelie van Jezus Christus worden opgelegd.”

Ik heb gebeden dat ik door uw geloof en gebeden ondersteund zou worden om te kunnen zeggen wat er in mijn hart leeft.

James Peter Fugal was een eerlijk man! Hij was voor het grootste deel van zijn leven schaapherder in het golvende heuvelland van Idaho, waar hij niet alleen zijn eigen schapen hoedde, maar ook die van anderen.

Toen hij in een bitterkoude winternacht de schapen van iemand anders hoedde, stak er plotseling een hevige sneeuwstorm op. De schapen drongen zich op een hoop in de hoek van een afgepaald gebied, en vele stierven. Van de andere bedrijven in de omgeving stierven er ook veel schapen vanwege het slechte weer.

Hoewel de dood van de schapen niet zijn schuld was, meende James Fugal er verantwoordelijk voor te zijn en werkte de volgende jaren hard om genoeg geld te verdienen om de eigenaar schadeloos te kunnen stellen.

Dit was de soort morele eer en het verantwoordelijkheidsgevoel die de bijbelvaste, godvrezende pioniers in het westen van de Verenigde Staten hoog hielden.

Ditzelfde verlangen om naar christelijke beginselen te leven was duidelijk merkbaar in het leven Aurelia Rogers, die op de prairie opgroeide en later het jeugdwerk van de kerk oprichtte. Zij was bezorgd om het zedelijke karakter en de maatschappelijke ontwikkeling van de kinderen. De opvolgsters van Aurelia Rogers in het jeugdwerk zijn waardige discipelen gebleken en leren nog steeds geestelijke gezondheid, deugd, naastenliefde en het verlangen om te leven volgens de traditionele normen.

Onlangs woonden mijn vrouw en ik niet ver bij ons vandaan een avondmaalsvergadering bij. Na het avondmaal werd tot onze vreugde het jeugdwerkprogramma „Wij geloven eerlijk te moeten zijn” aangekondigd.

Ik bewonderde de betrokkenheid van deze kinderen toen ze spraken over de beginselen die ze op het jeugdwerk leerden, zoals de waarheid spreken, het eigendom van anderen respecteren en op te komen voor het recht.

Ik dacht onwillekeurig aan James Fugal, die nederige schaapherder, en hoe mooi het was dat deze kinderen dezelfde normen leerden die hem tot een man van edel karakter gemaakt hebben.

Terwijl wij genoten van dat toepasselijke jeugdwerkprogramma, waarin de nadruk op eeuwige zedelijke en geestelijke waarden wordt gelegd, gingen mijn gedachten uit naar twee belangrijke gebeurtenissen die God geënceneerd heeft en waarvoor wij als heiligen der laatste dagen bijzonder dankbaar moeten zijn: de totstandkoming van de grondwet van de Verenigde Staten van Amerika en de herstelling van het evangelie van Jezus Christus. De ene gebeurtenis is onvolledig zonder de andere. In beide gevallen is er sprake van goddelijk ingrijpen, in beide gevallen zijn er eerlijke en deugdzame mensen nodig om de goddelijke doeleinden te verwezenlijken.

Wij schrijven de opkomst van de Amerikaanse natie en haar voortbestaan toe aan twee wezenlijke factoren. Ten eerste, God

heeft de oprichters van de republiek geholpen. James Madison, die beschouwd wordt als de vader van de Amerikaanse grondwet en die president Benson vanmorgen in zijn toespraak heeft genoemd, heeft hierover geschreven: „Iemand die vroom is kan onmogelijk de vinger van de hand van de Almachtige verkennen die Hij zo vaak en zo duidelijk uitgestrekt heeft om ons in de kritieke periode van de revolutie te helpen.” (*The Federalist*, nr. 37, New York, The Modern Library, blz. 231.)

Ten tweede, het voorbeeldige en rechtvaardige gedrag van de burgers. Alexander Hamilton, een als soldaat begonnen staatsman, heeft dit heel treffend onder woorden gebracht: „Het schijnt dat het volk van dit land door zijn gedrag en zijn voorbeeld voorbehouden is om het belangrijke vraagstuk op te lossen of een gemeenschap werkelijk in staat is, door erover na te denken en ervoor te kiezen, een goede staatsvorm te verwezenlijken, of dat ze voor altijd gedoemd is het politieke lot, de grondwet, als het gevolg van toeval en dwang te accepteren” (*The Federalist*, No. 1, blz. 3).

Een volk dat door zijn daden heeft getoond in een maatschappij te willen leven die recht voor allen laat gelden, zou die belangrijke menselijke eigenschappen aan de dag leggen die deze nieuwe natie werkelijk nodig had om een samenwerkende en functionerende republiek van afzonderlijke staten te worden. Evenzo erkende de Heer, bij monde van de profeet Joseph Smith, dat het herstelde evangelie, net zoals de jonge natie, moeilijk zou kunnen blijven bestaan zonder mensen van dergelijke onkreukbaarheid en gedrag.

Op 1 maart 1842 stelde Joseph Smith op verzoek van John Wentworth, uitgever van een krant in Chicago, dertien korte uitspraken op die bekend zouden worden als de Ar-

tikelen des geloofs. Ze vervatten de fundamentele leerstellingen van de kerk. De derdiende uitspraak van de profeet was deze geïnspireerde gedragscode:

„Wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend, deugdzaam, en goed te moeten doen aan alle mensen; met recht mogen we zeggen dat we de aansporing van Paulus volgen: wij geloven alle dingen, wij hopen alle dingen, wij hebben veel dingen verdragen en hopen alle dingen te kunnen verdragen. Als er iets deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na“ (13de artikel des geloofs).

Wat een inspirerende beschrijving van goede mensen, godvrezende mensen, mensen die rechtvaardig met anderen om willen gaan! Dit zou het soort mensen zijn die een natie stichtten en hielpen overleven en die het ware evangelie van Jezus Christus begrepen en het nodige geloof hadden om het aan de inwoners van de aarde te verkondigen.

Wij die hier vandaag bijeengekomen zijn, en vele mensen in dit land en in de vrije wereld, staan in de schuld bij die vrijheidslievende mensen overal ter wereld die zo gelovig en onkreukbaar waren dat ze de grondslagen van onze maatschappijen gelegd hebben op essentiële zedelijke waarden. Slechts in een sfeer van vrijheid en vertrouwen kunnen waarden als eerlijkheid en onkreukbaarheid bloeien en zodoende anderen aanmoedigen hun rechten te verdedigen met betrekking tot vrijheid en het streven naar geluk.

Daarom lezen we gealarmeerd de nieuws-

berichten in de krant en horen we dagelijks in de media, verslagen van het verval van fatsoen en de uitholling van zedelijk gedrag. Ze beschrijven de verderfelijke invloed van oneerlijkheid, vanaf kleine, door kinderen gepleegde diefstallen en bedrog, tot en met verduisteringen, fraudes en het onttrekken aan de eigenlijke bestemming van geld en goederen.

Krantekoppen en omslagartikelen demonstren op dramatische wijze dat er behoefte is aan eerlijkheid en onkreukbaarheid in het gezin, in de zakenwereld en in het gedrag van overheidsdienaren en geestelijken. Recente omslagartikelen in grote landelijke tijdschriften met titels als „De leugen in Amerika“ (*U.S. News and World Report*, 23 febr. 1987) en „Waar is de ethiek gebleven?“ (*Time*, 25 mei 1987) tonen aan dat het publiek zich zorgen moet gaan maken over de richting waarin we marcheren.

Deugd in het maatschappelijk leven, die de mensen uit laat stijgen boven hun eigenbelang en met moed en wijsheid in het algemeen belang laat handelen, was zichtbaar in leiders als George Washington, van wie we altijd bewoerd hebben dat hij niet kon liegen, en Abraham Lincoln, die bekend stond als „Honest Abe“ (Eerlijke Bram). In de afgelopen paar jaar hebben we beleefd dat „ambtsdrager na ambtsdrager, zowel op federaal als op plaatselijk niveau, het eigenbelang voor het grotere algemene belang lieten gaan . . .

„Er zijn mensen uit hun federale ambt gezet en zelfs gevangenzet, omdat zij buiten de perken gingen waren die de samenstel-

lers van de grondwet hebben gevestigd (en omdat zij Gods geboden hadden overtreden)“ (Charles A. Perry, „Religious Assumptions Undergird the Entire U.S. Constitution“, *Deseret News*, 27 sept. 1987, blz. A-19).

Eén oorzaak voor het verval van zedelijke normen is dat de wereld een nieuwe, voortdurend veranderende norm van zedelijke gedrag heeft uitgevonden, die „situatieve ethiek“ wordt genoemd. Tegenwoordig definiëren de mensen goed en kwaad als zijnde aanpasbaar aan elke situatie. Dit is in lijnrecht tegenstelling tot de door God verkondigde absolute norm: „Gij zult niet!“ – zoals in: „Gij zult niet stelen“ (Exodus 20:15).

Onlangs bleek uit een opinieonderzoek van Gallup dat de overgrote meerderheid van de Amerikanen twee dingen van de school verwacht: de kinderen leren lezen, schrijven, rekenen, spreken en denken, en hen te helpen normen van goed en kwaad te ontwikkelen als leidraad in hun leven. Er zijn echter leerkrachten die het vraagstuk van goed en kwaad vermijden of neutraal blijven of de kinderen hun eigen normen laten ontwikkelen, en dat is er de oorzaak van dat vele kinderen zedelijk losgeslagen zijn.

Vele jongeren hebben de kennis van goed en kwaad verloren of hebben ze nooit bezeten. De bekende uitspraak van president Harold B. Lee: „Het belangrijkste werk van de Heer dat u ooit zult doen, zult u binnen de muren van uw eigen huis doen“ geldt tegenwoordig nog even zeer. „Het is aan ons als ouders onze kinderen kuisheid te onderwijzen . . . (en niet alleen zedelijk rein te zijn maar) getrouw (en) kloekmoedig in het naleven van (alle) geboden van de Heer“ (Strengthening the Home, Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1973, blz. 4, 7-8).

Er zijn ook volwassenen, onder wie personen uit het openbare leven, die van hun rechte koers zijn afgeweken vanwege hun verlangens naar luxe en comfort.

De ontreddering van de gezinnen en geliefden van hen die veroordeeld worden voor misdaden als diefstal, fraude, misleiding, kindermishandeling, seksuele overtreddingen of andere ernstige misdaden, is niet uit te drukken. Zoveel verdriet, hartzeer en zelfs uiteengevallen gezinnen zijn het resultaat van de verkeerde overtuiging dat mensen hun eigen regels kunnen maken en doen wat ze willen, zolang ze niet betrapt worden.

Mensen kunnen bedriegen en soms zelfs ontdekking en bestraffing ontlopen, maar niemand zal zich kunnen onttrekken aan de oordelen van een rechtvaardig God. Niemand kan het woord Gods ongehoorzaam zijn zonder daarvoor te lijden. Geen enkele

zonde, hoe geheim ook, kan zich onttrekken aan de genoegdoening en het oordeel die erop volgen.

Wij stellen nadrukkelijk: „Er is slechts een remedie voor de kwaden van deze wereld . . . en dat is geloof in de Heer Jezus Christus . . . gehoorzaamheid aan zijn geboden.“ (Mark E. Petersen, *Improvement Era*, december 1963, blz. 1110.)

Wij lopen het risico zowel onze vrijheid als onze eeuwige zaligheid te verliezen als wij, door hebzucht gedreven, ons proberen te onttrekken aan de ethische en morele beperkingen die ons door de grondwet van dit land en het evangelie van Jezus Christus worden opgelegd.

De voortdrijving van een vrije en open samenleving wordt alleen gegarandeerd door hoogstaand moreel gedrag en gehoorzaamheid aan door God geïnspireerde waarden, zoals de grondleggers van onze grondwet hebben gesteld. De mensen moeten vertrouwen hebben in hun instanties en in hun leiders. Er bestaat tegenwoordig grote behoefte aan leiderschap dat een voorbeeld is van trouw, eerlijkheid en correctheid, zowel in het openbare als het privéleven.

Eerlijkheid is niet alleen het beste beleid, zoals Benjamin Franklin zei, het is het enige beleid!

Iemand zei eens: „We hebben de gulden regel in ons geheugen gestopt. Laten we die nu in ons leven stoppen.“ De leerstelling van de Heiland, „Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus“ (Matt. 7:12) moet de basis van alle intermenselijke relaties zijn.

De Heer is erg duidelijk over het gedrag dat Hij van de inwoners van deze aarde verwacht. Nephi zei:

„En voorts heeft de Here God geboden, dat de mensen niet moeten moorden, niet liegen, niet stelen, de naam van de Here hun God niet ijdelijk gebruiken, niet afgunstig zijn, noch boosaardig, dat zij niet met elkan- der moeten twisten, noch hoererij bedrijven

. . . want die ze doet, zal omkomen.

„Want geen van deze onrechtigheden komt van de Here, want Hij doet wat goed is onder de kinderen der mensen . . . Hij nodigt allen uit tot Hem te komen en deel te hebben aan Zijn goedheid“ (2 Ne. 26:32-33).

Het is nu de tijd om ons leven opnieuw te wijden aan eeuwige idealen en waarden, om die veranderingen aan te brengen die nodig zijn in ons leven en gedrag om in overeenstemming te komen met de leringen van de Heiland.

Van het begin tot het eind van zijn bediening vroeg Jezus zijn discipelen om volgens nieuwe, hogere normen te gaan leven en hun oude normen te laten varen. Als gelovigen moesten zij een dusdanig geestelijk en moreel leven leiden dat dit hen niet alleen van de rest van de wereld zou afscheiden, maar ook van enkele van hun tradities. Van hen die Hem tegenwoordig volgen vraagt Hij niets minder.

Geloven we echt eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend en deugdzaam? Hiervan kan zeer wel de overleving van onze samenleving, onze constitutionele regering en onze eeuwige zaligheid afhangen.

Dit verklaar ik in alle plechtigheid, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De balsem van Gilead

Ouderling Boyd K. Packer
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„We zien zoveel onnodig lijden, zoveel mensen die zichzelf geestelijk verminken doordat zij lasten meetorsen die zij van zich af zouden kunnen zetten.”

Eenke jaren geleden hield ik vanaf dit spreekgestoelte een toespraak die ik de titel „De balsem van Gilead” gaf. De respons was verrassend. Diezelfde dag werden er twee rechtszaken in der minne geschikt. Een of beide partijen besloten dat wat er stoffelijk kon worden gewonnen niet opwoog tegen de geestelijke kosten.

Ik zou veel van wat ik toen gezegd heb willen herhalen.

In tijden van weleer betrok men uit Gilead, in het Overjordaanse, een substantie die gemaakt werd van het hars van een boom. Het was een belangrijk handelsprodukt. De Ismaëlitische kooplieden die Jozef van zijn broers kochten, voerden ook deze balsem van Gilead mee naar Egypte (zie Gen. 37:25).

De balsem werd het symbool voor de macht om te verzachten en genezen.

*Er is een balsem in Gilead,
Die rauwe wonden heelt,
Er is een balsem in Gilead,
Die zondezieke zielen streelt*

*(Recreational Songs,
The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints, 1949, blz. 130.)*

Mijn boodschap was toen, en is nu, een oproep aan hen die geen vrede kennen, aan hen wier leven ontsierd wordt door verbittering, door vijandigheid, of door wrok. Het is een smeekbede voor hen die bezorgd zijn, die verdriet of teleurstelling, schuldgevoel of schaamte ervaren.

We zien zoveel onnodig lijden, zoveel mensen die zichzelf geestelijk verminken doordat zij lasten meetorsen die zij van zich af zouden kunnen zetten.

Velen lijden werkelijk onder tegenspoed en onrecht. Jammer genoeg zijn er ook mensen die zich inbeelden dat zij dat doen. Hoe het ook zij, zelfopgelegde straffen worden al gauw wrede en uitzonderlijke straffen.

Als de last schuldgevoel is, dan is bekering de balsem van Gilead.

Sommigen proberen hun schuldgevoel echter te genezen met zelfrechtvaardiging, een kwakzalversmiddel dat slechts de symptomen bestrijdt; het zal nooit de oorzaak genezen. Wanneer men zichzelf rechtvaardigt, geeft men anderen de schuld van zijn fouten.

Wanneer u, bijvoorbeeld, naar financieel gewin streeft, kunt u door anderen in de verleiding worden gebracht risico's verkeerd in te schatten en deze zelfs te negeren. Maar wanneer de zaken verkeerd lopen – en dat kan gebeuren, zelfs wanneer men zorgvuldig te werk gaat – proberen sommigen de schuld op anderen te schuiven. Zij zoeken iemand met een ruime beurs om hen te genezen. Zij willen dat iemand anders de verantwoordelijkheid op zich neemt, zoals de zondebok in oudtestamentische tijden, die op rituele wijze werd belast met de zonden van anderen om vervolgens in de woestijn aan zijn lot te worden overgelaten.

Zij hebben weinig moeite met het vinden van een advocaat die bereid is de rol van hooglepriester op zich te nemen om de verantwoordelijkheid op iemand anders te plaatsen. Zij beginnen een rechtszaak, hoewel ze haast geen been hebben om op te staan, met de bedoeling anderen tot een regeling te dwingen, om zo zelf het gezichtsverlies van

een tegen hen aangespannen rechtszaak te ontlopen.

Er is niets oneerzams in het beginnen van een rechtszaak voor recht of bescherming. Ik spreek over hen die een rechtszaak beginnen om zichzelf te rechtvaardigen en hun verantwoordelijkheid op anderen te schuiven.

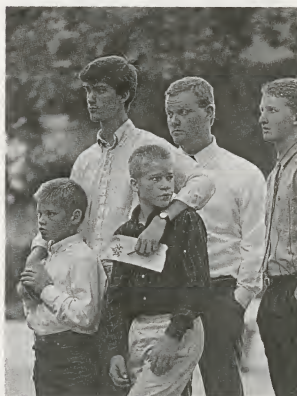
Zulke pogingen hebben vaak genoeg succes om advocaten, die handelen uit eigenbelang, ertoe aan te zetten de zoveelste cliënt ervan te overtuigen, dat hij zich niet aan zijn eigen toezeggingen hoeft te houden. Het woord *integriteit* wordt besmeurd door zowel raadsman als cliënt. En wat er dan volgt is een lange stroom beschuldigingen van broeder tot broeder over eigendommen of geld.

Hoed u ervoor zelf de zondebok te worden en onzichtbare geestelijke lasten de woestijn in te dragen. Veel ernstiger dan het verlies van eigendom of geld zijn de onzichtbare geestelijke straffen die aangroeien als rente van een schuld die op zekere dag, volgens het eeuwige bestel, betaald zal moeten worden.

Ik heb eens gelezen over een jong echtpaar dat zich in de wildernis vestigde. Terwijl de man het land ontgon, werkte de vrouw in en om hun blokhut. Af en toe banjerde de koe door de moestuin en dat irriteerde de man.

Op zekere dag, toen hij voorraden ging halen, zei hij op sarcastische toon: „En, denk je dat je de koe de baas kunt zolang ik weg ben?” Ze zei dat ze het kon; ze zou het proberen.

Die nacht woedde er een vreselijke storm. Geschrokken van het onweer, vluchtte de koe de bossen in. Toen de man een paar dagen later terugkwam vond hij een lege blokhut en een briefje waarin zijn vrouw zich

Ouderling Boyd K. Packer van de Raad der Twaalf (l) in gesprek met president Gordon B. Hinckley en president Ezra Taft Benson.

verontschuldigde: „Het begon te stormen en toen is de koe weggelopen. Het spijt me, maar ik denk dat ik haar wel kan vinden.”

Hij ging op onderzoek uit; zijn vrouw noch de koe hadden de storm overleefd. De auteur besloot dit incident met deze woorden:

*Jongens kunnen hun vliegers,
die witgeleugelde vogels, binnenhalen;
U kunt uw vlieger binnenhalen,
maar woorden zijn niet te achterhalen.
„Pas op met vuur” een goed advies voor al;
Met „pas op uw woorden” is dat tien keer
meer het geval.
Onuitgesproken gedachten vallen
vaak dood neer.
Maar zelfs God kan die niet doden
als ze eenmaal uitgesproken zijn!*
(Anonymus)

Het is pijnlijk het slachtoffer te zijn. Maar heeft u nog niet geleerd dat het veel pijnlijker is de overtreder te zijn?

Hoe kostbaar is die geestelijke balsem van Gilead, want er is een geest in de mens.

Er zijn geestelijke ziekten die ernstig lijden kunnen veroorzaken.

Als u lijdt onder zorgen of verdriet, schaamtegevoel of jaloezie, teleurstelling of afgunst, zelfbeschuldiging of zelfrechtvaardiging: overweeg dan deze les die mij jaren geleden werd onderwezen door een patriarch. Hij was een van de vroomste mannen die ik gekend heb. Hij was stabiel en sereen met een grote geestelijke kracht waaruit velen putten.

Hij wist gewoon hoe hij lijdende mensen

moest opbeuren. Ik was een aantal keren aanwezig toen hij zegens gaf aan hen die ziek waren of anderszins werden beproefd. Hij was de personificatie van dienstbetoon, zowel in de kerk als in de gemeenschap.

Hij had een van de zendingsgebieden van de kerk gepreseederd en altijd uitgekeken naar de reünies van zendelingen. Toen hij ouder werd, was hij niet meer in staat 's avonds te rijden, en ik bood aan hem naar de reünies te rijden. Dit bescheiden gebaar werd duizendvoud vergoed.

Op een keer toen wij alleen waren en de sfeer goed was, maakte hij mij deelgenoot van een ervaring uit zijn leven. Ik dacht dat

ik hem kende, maar hij vertelde mij dingen uit zijn leven die ik nooit verondersteld had.

Hij groeide op in een kleine gemeenschap met het vaste voornemen iets van zijn leven te maken. Hij zwoegde om zijn opleiding af te maken.

Hij trouwde met het meisje waar hij van hield en zijn leven was voorspoedig. Hij had een goede baan en de toekomst zag er rooskleurig uit. Zij waren tot over hun oren verliefd op elkaar en zij was in verwachting van hun eerste kindje.

Bij de geboorte van de baby traden er complicaties op. Het was nacht en de enige dokter die de gemeenschap rijk was, was ergens ver weg op ziekenbezoek.

Na vele uren van barennsnood, werd de toestand van de aanstaande moeder kritiek.

Eindelijk arriveerde de dokter. Hij verzag de situatie, greep snel in en had alles gauw onder controle. De baby werd geboren en de crisis was, naar het leek, bezworen.

Enkele dagen later stierf de moeder aan bij de infectie die de dokter die bewuste nacht bij een van zijn andere patiënten had behandeld.

Johns wereld stortte ineen. Niets was er nu goed; alles was totaal verkeerd. Hij had zijn vrouw verloren. Hij kon op geen enkele manier voor de baby zorgen en zijn werk doen.

Naarmate de weken voorbijgingen, begon zijn verdriet aan hem te knagen. „Die dokter zou niet mogen praktizeren,” zei hij dikwijls. „Hij infecteerde mijn vrouw. Als hij voorzichtiger was geweest, zou ze nu nog leven.”

Hij kon aan weinig anders nog denken, en in zijn verbittering nam hij een dreigende houding aan. Tegenwoordig zou hij onge-

twijfeld van velen de raad hebben ontvangen een rechtszaak aan te spannen wegens nalatigheid. En er zijn advocaten die in deze beklagenswaardige toestand maar één element zien – geld!

Maar dit heeft zich in een andere tijd afgespeeld, en op een avond werd er aan zijn deur geklopt. Een klein meisje bracht de eenvoudige boodschap: „Pappie wil dat je naar hem toekomt. Hij wil met u praten.”

„Pappie” was de ringpresident. Die avond bracht een verdrietige, verslagen jongeman een bezoek aan zijn geestelijke leider.

Deze geestelijke leider had over zijn kudde gewaakt en had hem iets te zeggen.

De raad van deze wijze dienstknecht was eenvoudigweg: „John, laat het rusten. Er is niets dat je kunt doen om haar terug te krijgen. Wat je ook doet zal het alleen maar erger maken. John, laat het rusten.”

Mijn vriend vertelde me toen dat dit zijn beproeving was geweest – zijn Getsemane. Hoe kon hij het laten rusten? Recht was recht! Er was een vreselijke fout begaan en iemand moest ervoor betalen. Dat was duidelijk.

Maar hij worstelde om zichzelf onder controle te krijgen. Tenslotte besloot hij dat wat de geschilpunten ook waren, hij gehoorzaam zou zijn.

Gehoorzaamheid is een krachtig geestelijk geneesmiddel. Het is bijna een wondermiddel.

Hij besloot de raad van deze wijze geestelijke leider op te volgen. Hij zou het laten rusten.

Toen vertelde hij mij: „Ik was een oude man toen ik het eindelijk begreep! Het was pas toen ik op leeftijd was, dat ik in staat was een arme plattelandsdokter te zien – overwerkt, onderbetaald, rennend van patiënt naar patiënt, met weinig medicijnen, geen ziekenhuis, weinig instrumenten, voortdurend in gevecht met de dood, waar hij meestal van won.

„Hij was gekomen toen de nood het hoogst was, toen er twee levens op het spel stonden, en had zonder aarzelen gehandeld.

„Ik was een oude man,” zei hij nog eens, „toen ik het eindelijk begreep! Ik zou mijn leven verwoest hebben,” zei hij, „en het leven van anderen.”

Vele keren had hij zijn Heer op zijn knieën gedankt voor een wijze geestelijke leider die eenvoudig had gezegd: „John, laat het rusten.”

En die raad houd ik u nu weer voor. Als u wrok koestert, als u zich laat verleiden tot een felle woordenstrijd. „Ziet wat de Schrift zegt –” en het staat er meer dan vijftig keer – „de mens zal niet slaan, evenmin zal hij

oordelen; want Mij is het oordeel, zeg de Here, en Mij is ook de wraak, en Ik zal vergelden” (Morm. 8:20).

Daarom zeg ik: „John, laat het rusten. Mary, laat het rusten.”

Als u een transfusie geestelijke kracht nodig hebt, vraag er dan toch om. Wij noemen dat gebed. Gebed is een krachtig, geestelijk medicijn. We kunnen in de Schriften lezen hoe we het moeten gebruiken.

Een van onze heilige lofzangen bevat de volgende boodschap:

*Voor g'uw woning hebt verlaten,
dacht gij aan 't gebed? . . .*

*Toen uw ziel vol was van smarte,
vroegt gij balsem voor het harte,
Hem die helpt en redt?*

*O, het bidden geeft steeds ruste,
nacht wordt dag door uw gebed
wat het leven verontruste,
denk toch aan 't gebed.*

(Hl, 45.)

Aan sommige frustraties moeten we het hoofd bieden zonder echt het probleem op te lossen. Sommige dingen die in orde gemaakt zouden moeten worden, worden dat niet, omdat we er geen macht over hebben. Problemen die wij niet kunnen oplossen, moeten we overleven.

Als u boos op iemand bent voor iets dat hij gedaan heeft – of niet gedaan heeft – zet het van u af.

Maar al te vaak is datgene wat we meedraagen kleingeestig of zelfs dom. Als u na al die

jaren nog steeds kwaad bent omdat tante Clara niet op uw huwelijksreceptie kwam, moet u nu toch eens volwassen worden. Zet het van u af.

Als u voortdurend loopt te tobben over een verlies of gemaakte fout, zeg ik u: kijk vooruit – kom ermee in het reine.

We noemen dat vergeving. Vergeving is een krachtig, geestelijk medicijn. Vergeving, die verzachtende balsem, te schenken aan hen die u gekrenkt hebben is te genezen. En nog moeilijker, wanneer het nodig is, vergeef uzelf!

Ik herhaal: „John, laat het rusten. Mary, laat het rusten.”

Zuiver, reinig en genees uw ziel, uw hart en gemoed, en dat van anderen.

De zon zal doorbreken, een balk zal uit uw oog verwijderd worden. Dan zal de vrede, die alle verstand te boven gaat, de uwe zijn.

De Heer zei: „Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaaft” (Joh. 14:27).

„Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren.

„En Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven om tot in eeuwigheid bij u te zijn, de Geest der waarheid, die de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij u en zal in u zijn.

„Ik zal u niet als wezen achterlaten. Ik kom tot u” (Joh. 14:15–18).

Ik geef getuigenis van Hem, die die troost is, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Steunverlening aan de algemene autoriteiten van de kerk

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Wie dit voorstel kan steunen, make dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Voorgesteld wordt om de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeten, zieners en openbaarders.

Wie dit voorstel kan steunen, make dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Zoals al enige maanden geleden werd medegedeeld, is ouderling Jack H. Goaslind ontheven als president van het Eerste Quorum der Zeventig om de taak van president van het gebied Britse Eilanden/Afrika op zich te kunnen nemen.

Allen die hun dank aan ouderling Goaslind willen betuigen voor zijn toegewijd dienstbetoon, kunnen dit kenbaar maken

door het opsteken van de rechterhand.

Wij stellen als presidium van het Eerste Quorum der Zeventig aan u voor: Dean L. Larsen, Richard G. Scott, Marion D. Hanks, Wm. Grant Bangerter, Robert L. Backman, Hugh W. Pinnock en James M. Paramore.

Wie hieraan zijn steun kan geven, make dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Wij stellen u voor steun te verlenen aan alle verdere algemene autoriteiten en algemene leiders en leidsters in de verschillende bestuurslichamen van de kerk, zoals die nu werkzaam zijn. Wie hieraan zijn steun kan geven, make dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Het laat zich aanzien dat de steunverlening unaniem is geweest. □

Ik zal nu ter steunverlening de algemene autoriteiten en algemene leiders en leidsters van de kerk aan u voorstellen.

Voorgesteld wordt president Ezra Taft Benson steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; met Gordon B. Hinckley als eerste raadgever in het Eerste Presidium en Thomas S. Monson als tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Wie dit voorstel kan steunen, make dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Voorgesteld wordt Marion G. Romney steun te verlenen als president van het Quorum der Twaalf Apostelen, met Howard W. Hunter als waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen en als leden van dit quorum: Marion G. Romney, Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard en Joseph F. Wirthlin.

„Er zijn vele gaven”

Ouderling Marvin J. Ashton
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Naarmate wij de ons door God gegeven gaven ontwikkelen en met anderen delen en ook ons voordeel doen met de gaven van anderen . . . zal Gods werk in een hoger tempo vooruitgaan.”

Het is, mijns inziens, een van de meest tragische ontwikkelingen van het leven als een man of vrouw zichzelf ziet als iemand zonder talenten of gaven. Als wij, uit weerzin of mismoedigheid, toelaten dat wij een deprimerend niveau van wanhoop bereiken doordat wij onszelf zo negatief beoordelen, breekt er een droevige dag aan, niet alleen voor onszelf, maar ook voor God. Onszelf oordelen naar onze status, intelligentie, gemiddelde cijfers, aardse goederen, macht, positie of voorkomen en vervolgens concluderen dat wij geen gaven bezitten, is niet alleen oneerlijk, maar ook onredelijk.

Leer en Verbonden 46:11–12 geeft ons deze waarheid: „Want allen wordt niet iedere gave geschonken; want er zijn vele gaven, en een ieder wordt door de Geest Gods een gave geschonken.

„Aan sommigen wordt de ene gegeven, en aan sommigen een andere, opdat allen er door mogen worden gebaat.”

God heeft ieder van ons één of meer bijzondere talenten gegeven. Van Socrates is de beroemde uitspraak: „Het niet doorvorste leven is het leven niet waard.” („Apology,” *The Dialogues of Plato*, vert.

Benjamin Jowett, Chicago: Encyclopedia Britannica, 1952, blz. 210.) Het is aan ons de gaven die God ons heeft gegeven te ontdekken en te ontwikkelen, en daarbij te bedenken dat ieder van ons naar Gods beeld is geschapen en dat er helemaal geen onbeduidende mensen bestaan. Iedereen is belangrijk voor God en zijn medemens.

In het Boek van Mormon, in het bijzonder de hoofdstukken 11 tot en met 26 van 3 Nephi, waar de Heiland, Jezus Christus, zich aan de mensen op het Amerikaanse vasteland vertoont, wordt er over diverse gaven gesproken op een manier die aangeeft hoe wezenlijk en hoe nuttig ze zijn. Sta mij toe voor de vuist weg een aantal gaven te noemen die niet altijd evident of opmerkenswaardig zijn, maar die toch zeer belangrijk zijn. Misschien zitten uw gaven ertussen – gaven die niet zo opvallen, maar die niettemin wezenlijk en waardevol zijn.

Laten wij enkele van deze minder opvallende gaven eens bekijken: de gave om te vragen; de gave om te luisteren; de gave om de stille, zachte stem te horen en te benutten; de gave om te kunnen huilen; de gave om twist te vermijden; de gave om prettig in de omgang te zijn; de gave om ijdele herhalingen te vermijden; de gave om te zoeken naar wat rechtvaardig is; de gave om niet te oordelen; de gave om tot God op te zien om leiding; de gave om discipel te zijn; de gave om te geven om anderen; de gave om te kunnen overdenken; de gave om te bidden; de gave om een machtig getuigenis te geven; de gave om de Heilige Geest te ontvangen.

Wij mogen nooit vergeten dat iedereen door de Geest Gods een gave is gegeven. Wij hebben het recht en de verantwoordelijkheid om onze gaven te aanvaarden en ze met anderen te delen. Gods gaven en machten liggen binnen ons aller bereik.

De tijd staat mij toe over slechts enkele van deze goddelijke gaven uit te weiden.

1. De gave om te overdenken

Bij mijn studie van de Schriften voel ik mij

uitgedaagd en geraakt door het woord *overdenken* dat zo vaak in het Boek van Mormon wordt gebruikt. Volgens het woordenboek betekent *overdenken* bepeinen, nadenken over, overwegen.

Toen Jezus Christus de Nephieten kwam onderwijzen, zei Hij: „Gaat daarom naar uw woonplaatsen, en overdenkt wat Ik u heb gezegd, en bidt de Vader in Mijn naam, dat gij het moogt begrijpen, en bereidt u gemoed voor op de dag van morgen, en Ik kom wederom tot u” (3 Ne. 17:3).

Moroni zei het als volgt aan het slot van zijn kroniek: „Ziet, ik wilde u vermanen, dat, wanneer gij deze dingen zult lezen . . . gij wildet bedenken, hoe barmhartig de Here jegens de mensenkinderen is geweest . . . en het in uw hart overwegen” (Mor. 10:3).

Door te overdenken – of te overwegen – stellen wij de Geest in de gelegenheid om te ons te beïnvloeden en te leiden. Overdenken is een machtige schakel tussen het hart en het verstand. Bij het lezen van de Schriften worden zowel ons hart als ons verstand geraakt. Wanneer wij gebruik maken van de gave om te overdenken, kunnen wij erachter komen hoe wij de eeuwige waarheden uit de Schriften kunnen verweven met ons dagelijks handelen.

Tengevolge van de aansporing van president Benson zijn miljoenen mensen het Boek van Mormon aan het lezen, sommige voor de eerste keer, andere gewoontegetrouw. Wij moeten allen erop wijzen, dat wij het meeste profijt uit dit geweldige boek halen wanneer wij niet alleen lezen, maar ook overdenken.

Overdenken is een actieve mentale speurtocht. Het is een grote gave voor hen die hebben geleerd haar te gebruiken. Naarmate wij deze gave benutten, nemen ons begrip en inzicht toe en vinden wij praktische toepassingen.

2. De gave om tot God op te zien om leiding

Hoer vaak hebben wij zelf geroepen, of anderen horen uitroepen, op kritieke momenten of in een tijd van beproeving: „Ik weet gewoon niet waar ik het zoeken moet!”

Als wij maar bereid zijn er gebruik van te maken, staat ons allen een gave ter beschikking – de gave om tot God op te zien om leiding. Hier is een middel dat ons kracht, troost en leiding zal verschaffen.

„Ziet, Ik ben de Wet en het Licht. Ziet op Mij, en volhardt tot het einde, en gij zult leven; want aan hem, die tot het einde volhardt, zal Ik het eeuwige leven geven” (3 Ne. 15:9).

„Zie op tot God en leef!” (zie Alma 37:47).

Leden van de Raad der Twaalf: Marvin J. Ashton (l) en L. Tom Perry.

Dat is de heerlijke belofte die zo vaak in de Schriften wordt gedaan.

Maar als we tot God opzien om leiding, waar zoeken we dan naar in zijn kinderen, opdat wij erbij gebaat zullen zijn? Sommigen onder ons schijnen er de voorkeur aan te geven de zwakheden van hun medemensen te zien en erop te wijzen. Het zijn anderen gaven, niet hun tekortkomingen, waarbij wij gebaat zijn.

Het is een grote troost en zegen te weten dat het eeuwige leven en de verhoging binnen ons bereik liggen als wij opzien naar onze Heiland, Jezus Christus, en tot het einde toe volhardan. Ons vermogen om te zien en te begrijpen neemt slechts toe naarmate wij bereid zijn om te zien. Naarmate wij tot Hem opzien, wordt God meer toegankelijk. Opzien tot God leert ons te dienen en te leven zonder dwang. Het bekleeden van een leidinggevende functie in de kerk mag er nooit

toe leiden dat wij minder tijd nemen om „tot God op te zien“.

3. De gave om de zachte stem te horen en te benutten

Stille, zachte hemelse stemmen doordringen het hart met hun rustige, overtuigende woorden:

„En terwijl zij aldus met elkander spraken, hoorden zij een stem, alsof die uit de hemel kwam; en zij blikten om zich heen, want de stem, die zij hoorden, verstonden zij niet; en het was geen scherpe stem, evenmin was het een luide stem; niettemin, en niettegenstaande het een zachte stem was, drong ze bij hen, die ze hoorden, tot het binnenste door, zodat er geen deel van hun lichaam was, dat ze niet deed beven; ja, ze drong zelfs tot in de ziel door, en deed hun hart branden“ (3 Ne. 11:3).

Hoop, bemoediging en leiding komen haast altijd door middel van een zachte, doordringende stem.

Zachte stemmen worden alleen gehoord door hen die bereid zijn te luisteren. Het spreken met stille, zachte stem tegen hen met wie wij omgaan, maakt kostbare vriendschappen mogelijk. Ik heb grote waardering voor mensen die het niet nodig vinden om indruk op anderen te maken, of hen te overtuigen, door hun stem te verheffen. Het lijkt erop dat zij die redetwisten en schreeuwen hebben opgehouden te luisteren naar de zachte stem die zo'n machtige bijdrage zou kunnen leveren.

Wij zijn zo blij met het zachte stemmetje van een kind dat zegt: „Mama, papa, ik hou van jullie.“

Hoe machtig is ook een zachte stem die op de juiste moment „Dankjewel“ weet te zeggen.

Denk ook aan de hemelse stem die zei: „Joseph, Deze is Mijn Geliefde Zoon – hoor Hem“ (zie JS-G 17).

Het is hartverwarmend en geruststellend om de zachte stem te horen zeggen: „Wees stil en weet, dat Ik God ben“ (LV 101:16).

Bedenk dat een van onze grootste gaven de zachte stem van de Heilige Geest is, die ons aanwijzingen influistert en machtige gebeurtenissen mogelijk maakt.

4. De gave om te kalmeren

Wat een verheven gave is het om anderen te kunnen kalmeren! Wij danken God voor hen die niet twistziek maar kalm zijn.

„Want voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Hij, die de geest van twisten heeft, is niet van Mij, maar is van de duivel, die de vader van twisten is, en hij hitst het hart der mensen op om in toorn met elkander te twisten“ (3 Ne. 11:29).

Twist is een werktuig van de tegenstander. Vrede is een werktuig van onze Heiland. Het is een grote huldebetuiging wanneer wij iemand omschrijven als een vriendelijk, standvastig, kalm mens.

Twist blokkeert vooruitgang. Liefde bevordert eeuwige groei.

Waar twist de boventoon voert, kan men niet eensgezind een zinvolle richting inslaan.

„Houdt op onder elkander te twisten; houdt op van elkander kwaad te spreken“ (LV 136:23).

Twist en dispuut moeten worden vervangen door kalm overleg, studie, luisteren en onderhandelen.

Het evangelie is synoniem met harmonie, eenheid en overeenstemming. Het moet worden aangeboden in liefde, met blijheid, door hen die kalm zijn.

Wij moeten leren samen te spreken, samen te luisteren, samen te bidden, samen te beslissen en alle vormen van mogelijke twist te vermijden. Wij moeten leren onze boosheid te beteugelen. Satan weet dat zodra er twist komt, ordelijke vooruitgang niet meer mogelijk is.

Het is nu belangrijker dan ooit dat wij als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen stelling nemen, standvastig blijven in onze overtugiging en onder alle omstandigheden onze kalmte bewaren. Wij mogen niet toelaten dat wij worden gemanipuleerd of tot toorn worden opgehitst door hen die op geraffineerde wijze aansturen op twist over de geschilpunten van deze tijd.

„Ziet, het is niet Mijn leer om het hart der mensen tot toorn tegen elkander op te hitsen; maar dit is Mijn leer, dat zulke dingen zullen worden weggedaan” (3 Ne. 11:30).

„Gij behoort in vrede met elkander te leven” (zie Mos. 2:20). Zij die de gave bezitten om kalm te blijven, maken blijvende vrede mogelijk.

5. De gave om te geven om anderen

Hoe dankbaar moeten we niet zijn voor families, vrienden en organisaties die om anderen geven! Zij maken het leven gemakkelijker en zinvoller. Ook zij plukken de vruchten van hun christelijke naastenliefde wanneer zij om de juiste redenen dienen. Leiders en leidsters op ieder niveau moeten zich in de eerste plaats toeleggen op het liefdevol verzorgen van anderen.

„En ziet, ik vertel u deze dingen, opdat gij wijsheid moogt leren, en moogt weten, dat, wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, gij louter in de dienst van uw God zijt” (Mos. 2:17).

Onze Heiland geeft om al zijn schapen. Wat een huldeblijk is het niet om te worden aangeduid als iemand die om anderen geeft. Ik wil u graag vertellen over een opmerkelijk iemand die op rustige wijze om anderen gaf, en die in de afgelopen paar weken onder mijn aandacht is gekomen.

Toen onlangs het 25-jarig bestaan werd gevierd van een wijk in de Zoutmeervallei, werd er een onderscheiding uitgereikt voor de „Beste scoutingleider aller tijden”. De feestavond, die in de recreatiezaal werd gehouden en bestond uit een diner en een geweldige programma, trok velen terug naar de wijk wegens de vele goede herinneringen die zij eraan hadden.

Op een zeker moment stelde de ceremoniemeester een jongeman aan de aanwezigen voor, die deze bijzondere onderscheiding zou overhandigen. Hij was zo'n twee meter lang en zal ruim honderd kilo gewo-

gen hebben. Hij liep naar de microfoon toe en zei: „Wij willen nu graag hulde brengen aan de beste scoutingleider die deze wijk ooit heeft gehad.”

Onmiddellijk kwamen er namen en gezichten van gewezen scoutingleiders op bij de aanwezigen. Wie zou het zijn? De wijk had in de loop der jaren vele grote scoutleiders gekend. Hoe konden de organisatoren nu bepalen wie de allergrootste was?

De lange, knappe jongeman noemde vele namen van scoutingleiders uit het verleden en zei toen: „Maar toch is het geen van deze mensen, ook al zijn ze allemaal geweldige scoutleiders geweest. Onze 'Beste scoutleider aller tijden'-onderscheiding is bestemd voor iemand die al veertig jaar lang als scoutingleider jongens in het jeugdwerk onderwijst. Deze zuster heeft de 'Silver Beaver'-onderscheiding ontvangen, een van de hoogste onderscheidingen die in Scouting wordt uitgereikt, en ook de 'Silver Beehive'-onderscheiding, de hoogste scoutingonderscheiding die door de kerk wordt uitgereikt.” Met een stem die enigszins trilde van emotie, kondigde hij vervolgens aan: „Onze 'Beste scoutleider aller tijden'-onderscheiding is bestemd voor zuster Jennie Verl Keefer.” De aankondiging werd eerst met stilte begroet, toen met een goedkeurend gemompel en vervolgens met een geestdriftig applaus, dat schier eindeloos doorging.

Zuster Keefer werd uitgenodigd naar voren te komen. Onder de oplettende blik van de aanwezigen kwam dit grijsharige bundeltje energie, dat met haar lengte van 1.52 m nauwelijks uitstak boven degenen die gezeten waren, aarzelend naar voren. Toen ze bij de microfoon was aangekomen, sprak de verraste ontvangster van de onderscheiding een stil en emotioneel maar ferm dankwoord. Tussen haar tranen door vertelde ze

dat ze geen veertig jaar had gediend, maar slechts zevenendertig. Trots voegde zij eraan toe dat zij in al die tijd nog nooit een slechte jongen had gehad.

Toen er werd gevraagd of allen die ooit les en liefdevolle zorg van zuster Keefer hadden ontvangen op het toneel wilden komen, gebeurde er iets verbazingwekkends. Talloze mannen en jongens uit de zaal kwamen naar voren en gingen achter dit kleine vrouwtje staan.

Grote mannen, mannen die keuring in het pak gestoken waren, artsen, bisschoppen, directeurs, echtgenoten, vaders met baby's op de arm, teruggekeerde zendingen, aannemers, computerdeskundigen, tandartsen, timmerlieden enzovoort. Al deze scouts waren eens jongens geweest die waren gebaat bij het dienstbetoon en de zorg van deze ene, nobele, vrouw – de beste scoutleider in de geschiedenis van de wijk. Zij had de gave om te geven om anderen en daar stonden nu enkele vruchten van haar arbeid. Toekomstige geslachten zullen haar naam zegenen voor alles wat zij heeft gedaan. Zij die weten hoe ze om anderen moeten geven hebben inderdaad een grote gave!

„En een ieder wordt . . . een gave geschonken” (LV 46:11). Dat is waar. Met mijn gehele hart hoop en bid ik dat God ons zal helpen onze gaven te onderkennen, te ontwikkelen en met anderen te delen, opdat allen erbij gebaat zullen worden.

God leeft. Hij zegenet ons met gaven. Naarmate wij de ons door God gegeven gaven ontwikkelen en met anderen delen en ook ons voordeel doen met de gaven van anderen, kan de wereld een beter oord zijn en zal Gods werk in een hoger tempo vooruitgaan. Ik getuig van deze waarheden en laat mijn persoonlijk getuigenis bij u achter in de naam van Jezus Christus. Amen. □

In dienst van de Heer

Ouderling Douglas J. Martin
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Zendingsechtparen vinden in hun leven een nieuw doel
en nieuwe vervulling.”

Lieve broeders en zusters, toen ik enige jaren geleden hier was voor de algemene conferentie, luisterde ik hoe president Kimball degenen die geen kinderen meer thuis hadden, aanmoedigde om hun kampeerauto te verkopen, hun kleinkinderen achter te laten en één of twee jaar van hun leven in het zendingsveld door te brengen in dienst van de Heer Jezus Christus. Er werd bij mij een snaar geraakt, en eenmaal weer thuis in Nieuw-Zeeland vertelde ik mijn vrouw wat hij had gezegd.

Wij besloten onze plannen zo te maken dat wij klaar zouden staan om te dienen door wat vroeger met pensioen te gaan dan oorspronkelijk de bedoeling was geweest, en wel zodra ik in april 1987 zestig werd. Wij brachten onze zoons op de hoogte, en hoewel zij niet veel zeiden, voelden zij met ons mee en steunden zij ons in onze verlangens. Ook mijn zakencollega's kregen drie of vier jaar van tevoren ons voornemen te horen.

Naarmate 1987 naderde, ging alles keurig volgens plan. Ik keek ernaar uit een paar maanden lang allerlei prettige dingen te doen waar ik jarenlang naar uitgekeken had, en dan zou zoetjes aan onze zendingsoprop de komst komen.

Op zekere dag, eind maart van dit jaar,

ontving ik echter een telefoontje dat tot gevolg had dat wij de algemene conferentie in Salt Lake City bijwoonden, even voor die geplande datum waarop ik in april met pensioen zou gaan.

Wat zijn wij dankbaar dat wij gehoor gaven aan de influisteringen van de Geest toen wij een paar jaar geleden die raad van president Kimball ontvingen!

Er moeten op dit moment in de verschillende landen vele broeders en zusters in de kerk zijn die ongeveer onze leeftijd hebben en in ongeveer dezelfde omstandigheden verkeren als wij. Misschien fluistert diezelfde stille, zachte stem ook u toe. Mocht dat zo zijn, denk dan aan de belofte die de profeet Joseph Smith in een van de openbaringen ontving: „En nu, voorwaar, voorwaar zeg ik u: Stel uw vertrouwen in die Geest, Die u aanspoort goed te doen” (LV 11:12).

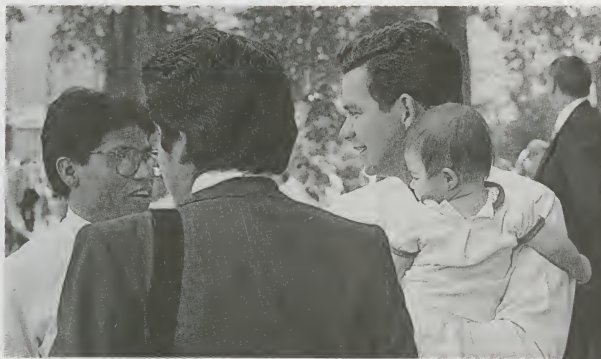
Nu zijn mijn vrouw en ik in dienst van de Heer en hebben de opdracht ontvangen op de Filippijnen, Micronesië en Guam te arbeiden. Wij zijn daar pas een maand en ons leven is plotseling heel anders. In slechts twaalf uur maakten wij de overgang van winter naar zomer, en we zijn van Nieuwzeelands lam overgestapt op een heerlijke vis, die *lapu lapu* heet. Wij hebben kennis ge-

maakt met een Filippijnse ringpresident, met de typisch slanke bouw en het donkere haar van zijn ras, die bij onze begroeting zei: „President Martin, ik ben even oud als u.”

Kort na onze aankomst op de Filippijnen moesten we naar onze eerste ringconferentie enige honderden kilometers naar het noorden. Op weg daar naartoe zagen we de bliken van armoede onder zovelen van dit prachtige volk. Ook dat was een nieuwe ervaring, en ons gemoed was bezwaard terwijl wij verder reden. Wij logeerden in een klein hotel en kwamen weldra tot de ontdekking dat wij veel van de geliefelijkheden die wij heel gewoon vonden en waar wij aan gewend waren, moesten ontberen. Maar zodra wij het onberispelijke terrein betraden van het kerkgebouw, sloeg onze stemming in positieve zin om. Wij werden begroet door opgewekte, lachende gezichten en uitgestrekte handen, door fris gewassen japonnetjes en smetteloos witte overhemden. Wij waren hier geen vreemdelingen en bijvoorbeeld meer, maar medeburgers met deze heiligen en huisgenoten Gods. Kort daarop volgde de meest onvergetelijke ervaring die ik tot dusver op de Filippijnen heb gehad.

Toen wij langs de rij wachtende mensen liepen, handen schudden en begroetingen uitwisselden, kwamen we ook bij een tenger jonge vrouw, die ons met een verlegen gebaar haar arm toestak. Toen ik haar aanraakte, zag ik dat de hand aan die arm ontbrak en dat er ook geen hand aan haar andere arm was. Wij lachten elkaar toe en ik liep verder.

Mijn volgende contact met deze jonge zuster was toen zij en haar man werden uitgenodigd om te spreken als een van de jonge echtparen die het afgelopen anderhalf jaar in de Manila-tempel waren getrouwd. Toen zij opstond en zich naar het spreekgestoelte begaf, merkte ik dat zij niet alleen zonder handen was geboren, maar ook een kunst-

been had. Tijdens haar toespraak en vervolgens die van haar man, werd ons het wonderlijke verhaal van hun leven ontvouwd.

Zij was de dochter van de ringpresident. Ondanks hetgeen voor vele anderen wellicht een handicap geweest zou zijn, maar door haar kennelijk slechts als een moeilijkheid werd beschouwd, had deze zuster een full-time zending vervuld. Op ontroerende wijze beschreef zij hoe zij zich had gevoeld toen zij naar de Manila-tempel ging om te trouwen. Haar toespraak getuigde van een rijpheid wat betreft inzicht in het evangelie en van een nederigheid die moeilijk te evenaren zijn. Vervolgens vertelde haar man hoe hij, na twee maanden in het zendingsveld – en ook later, tegen het eind van zijn zending – aan zijn meisje had geschreven dat hij in de Manila-tempel met haar wilde trouwen zodra hij weer thuis was. Er waren geen bedenkingen, hun hart veranderde niet terwijl zij van elkaar gescheiden waren, integendeel, beiden werden zich steeds meer bewust van de betekenis van een tempelhuwelijk en van het feit dat dit een grote zegen is.

Toen zij ons na de conferentie vol trots hun baby lieten zien en wij de geweldige prestaties van dit jonge echtpaar overwogen, schoten ons deze woorden van de Heiland te binnen: „Zalig (zijn zij), die het woord Gods horen en het bewaren“ (zie Luc. 11:28).

Sindsdien hebben wij verschillende plaatsen op de Filippijnen bezocht. Overal komen wij zendingssechtparen tegen, waarvan er enkele nog ouder zijn dan wij. De Johnsons, een echtpaar uit Fremont (Californië),

werken in het verre Vigan. Zij zijn slechts luttele jaren geleden gedoopt. In Vigan zijn de karbouw, of waterbuffel, en driewielers met hulpmotor nagenoeg de enige vervoersmogelijkheden. De instelling van de Johnsons is zo heerlijk.

Steeds wanneer ik kennis maak met zendingssechtparen en met hen spreek, voel ik grote liefde en respect voor hun nederigheid en hun verlangen om de Filippijnse heiligen te helpen. Zij beschouwen hun zending als

een van de grote kansen om de Meester te dienen. Ze vragen steevast: „Hoeveel kleinkinderen hebt u?“ Ons antwoord, „acht,“ wordt snel overschaduwd met: „Wij hebben er zestien,“ of „drieëntwintig,“ of misschien wel „zevenentwintig,“ en altijd met de toevoeging: „En dan nog de twee die we nog gemeens hebben gezien.“ Zij missen hun kinderen en kleinkinderen. Zij klagen echter niet, maar kijken uit naar de grote hereniging wanneer zij weer naar huis gaan. En ondertussen ontvangen zij alle liefde die zij maar aankunnen van de hun zo toegenege Filippijnse heiligen.

Net als wij vinden al deze zendingssechtparen een nieuw doel en nieuwe vervulling in hun leven. Afdeling 4 van de Leer en Verbonden krijgt een nieuwe betekenis:

„Daarom, indien gij verlangens hebt om God te dienen, zijt gij tot het werk geroepen;

„Want zie, het veld is alreeds wit om te oogsten, en zie, hij, die met al zijn macht zijn sikkel inslaat, legt iets ter zijde, opdat hij niet omkome, doch zaligheid voor zijn ziel verwerve“ (LV 4:3-4).

Ik bid dat echtparen met volwassen kinderen inderdaad zullen luisteren naar de Geest die aanzet tot voorbereiding om de Heer in het zendingsveld te dienen. Ik weet dat dit de kerk van de Heer is, dat Joseph Smith een profeet van God was en dat president Benson Gods profeet op aarde is in deze tijd. Ik ben dankbaar voor mijn lidmaatschap in de kerk en voor de vele zegeningen die daardoor in mijn leven en in dat van mijn familie zijn gekomen. In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

Een nieuwe dageraad in Afrika

Ouderling Alexander B. Morrison
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Het evangelielicht dat nu krachtig op Afrika schijnt is een grote manifestatie en een getuigenis van Gods liefde voor al zijn kinderen.“

De profeten verkondigen en de Schriften vertellen dat alle mensen, willen zij ware vreugde vinden, „tot Christus moeten komen en in Hem volmaakt moeten worden“ (zie Moro. 10:32). Dat is de taak van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste dagen – al Gods kinderen, zowel de levenden als de doden, uit te nodigen, aan te moedigen en te helpen tot Christus te komen en „iedere goede gave aan te grijpen“ (Moro. 10:30), opdat „zij vergiffenis van hun zonden mogen ontvangen en met de Heilige Geest worden vervuld, opdat zij onder Mijn volk, dat van het huis Israëls is, mogen worden gerekend“ (3 Ne. 30:2). Daarom doen we zendingswerk. Deze goddelijke doelstelling verklaart waarom de opgestane Heiland zijn apostelen verkondigde dat zij, nadat zij de Heilige Geest hadden ontvangen, getuigen zouden zijn, „zowel in Jeruzalem en in Judea en in Samaria, en tot in de einden der aarde“ (Hand. 1:8).

De woorden „tot in de einden der aarde“ gingen enige weken geleden door mijn hoofd toen ik ouderling Marvin J. Ashton van de Raad der Twaalf mocht vergezellen

naar het grote, groene land dat mij zo dierbaar is, Afrika. Met het gezag van het heilig apostelschap wijdde ouderling Ashton twee landen in West-Afrika – Liberia en Ivoorkust – en een in Centraal-Afrika – Zaire – voor het werk van de Heer en de verkondiging van de volheid van het evangelie van Christus. Er werd in Zaire en Liberia al zendingswerk bedreven, alsook in meer gevestigde landen in het zogeneten „Zwarte Afrika“, te weten Nigeria, Ghana, Zimbabwe en Kenia. We beleven het aanbreken van een nieuwe dag, het begin van een nieuw tijdperk voor Afrika.

In een prachtige lofzang op de herstelling verwoordt Parley P. Pratt, een apostel van vroeger tijd, het beeld dat hij heeft van dit grootse werk in deze dagen:

*De morgen daagt, de nacht vliedt heen,
Ziet, Zions vaandel wappert fier,
In glorie rijst die schone dag
Brengt vreugde voor Gods kinderen hier.
(HL, 113.)*

Hoezeer slaan deze woorden op Afrika! Het licht van de volheid van Christus' evangelie schijnt in volle glorie op deze oude volken. Zij verspreidt een geestelijke gloed en verdrijft de schaduwen van onwetendheid en bijgeloof, welke zolang op het „donkere continent“ rustten. Zij valt op een voorbereid volk – een volk voorbereid door de Geest Gods. De woorden van Alma, gebruikt in een ander verband, komen in mij op:

„De Here stortte Zijn Geest over het ganse land uit om het gemoed der mensenkinderen, of hun hart, voor te bereiden om het woord te ontvangen, dat onder hen zou worden geleerd ten tijde van Zijn komst – „Opdat zij niet tegen het woord zouden worden verstokt, en niet ongelovig zouden zijn en voortgaan ten verderve, maar dat zij het woord met vreugde zouden ontvangen, en als een rank in de ware wijnstok worden ingeënt, opdat zij in de rust van de Here, hun God, mochten ingaan (Alma 16:16–17).

Ja, onze zwarte Afrikaanse broeders en zusters „ontvangen het woord met vreugde“. Zij zijn begerig om te leren en vlug van begrip, alert en ontvankelijk, geestelijk gevoelig, dorstig naar het levenswater en hongerig naar het brood des levens, en lang voorbereid op deze dag. Als de prijs voor spiritualiteit lijden en verdrukking, bezoeken en zorgen zijn, dan zijn onze Afrikaanse broeders en zusters goed voorbereid om Christus' evangelie te ontvangen en te gehoorzamen. De meesten zijn zeer arm; zij worden dikwijls bezocht door ziekten en pestilenties. Kansen op onderwijs en werk zijn zeer schaars.

Maar ondanks dat zijn zij een gelukkig volk, royaalen liefdevol, begerig om te leren

en gewillig de geboden te onderhouden. Men ziet in hoe belangrijk de familiebanden zijn. Als er één werkt, hebben er twaalf te eten. Velen in technisch meer ontwikkelde gebieden hebben vergeten wat de eenvoudigste Afrikaan wel weet: families vormen de fundamentele stenen waarop een maatschappij wordt opgebouwd, wil deze lang voortduren.

Als heiligen der laatste dagen zijn wij terecht trots op ons pioniersverleden – moedige pioniers die, onder moeilijke omstandigheden en met veel opoffering, het fundament legden voor de verdere groei van de kerk. Wij zijn erg blij dat deze geest nog steeds voortleeft. In elke uithoek van Afrika vindt men getrouwe kerkleden – niet-Afrikanen die daar wonen en werken, gelovige en toegewijde heiligen der laatste dagen. Zij komen uit vele landen.

Ik zeg u, zij zijn daar niet zomaar. Als onderdeel van het grootse plan van God zijn zij daar op goddelijk gezag heengezonden, naar de frontlijnen van de kerk, om dienstbaar te zijn als „verzorgers en pleegmoeders“ (1 Ne. 21:23). Krachtbronnen waaromheen de kerk kan groeien. Zij zijn de juiste mensen op de juiste plaats en op het juiste moment in de geschiedenis. Hun zending is er een van liefde en dienstbetoon.

Daarenboven worden zij gesteund door fijne zendelingen, velen waarvan gepensioneerde echtparen uit Noord-Amerika en Europa zijn, met veel ervaring in de kerk en gretig om te dienen in een geest van toewijding en avontuur. De behoefte aan men-

zendingsechtparen in Afrika is groot, de zendingen voor hun werk praktisch en eeuwig.

Het evangelielicht dat nu krachtig op Afrika schijnt is een grote manifestatie en een getuigenis van Gods liefde voor al zijn kinderen. Zoals de profeet Ammon zegt, is Hij „ieder volk indachtig, in welk land het zich ook

moge bevinden; ja, Hij telt Zijn volk, en Zijn barmhartigheid strekt zich over de ganse aarde uit“ (Alma 26:37). We weten van het getuigenis van Petrus dat er „bij God geen aanneming des persoons is, maar onder elk volk is wie Hem vereert en gerechtigheid werkt, Hem welgevallig . . .“ (zie Hand. 10:34–35). Nephi zegt: „De Here houdt alle vlees voor gelijkwaardig; hij, die rechtvaardig is, vindt genade bij God“ (1 Ne. 17:35); want „Hij doet wat goed is onder de kinderen der mensen; Hij doet niets, wat de mensenkinderen niet duidelijk is; Hij nodigt allen uit tot Hem te komen en deel te hebben aan Zijn goedheid; en Hij zendt niemand heen, die tot Hem komt, hetzij zwarte of blanke, dienstknecht of vrije, man of vrouw . . . en allen . . . zijn gelijk voor God. (2 Ne. 26:33, cursivering toegevoegd.) „En Hij verzamelt Zijn kinderen van de vier hoeken der aarde; en Hij telt Zijn schapen en zij kennen Hem; en er zal één kudde zijn en één Herder; en Hij zal Zijn schapen voeden en in Hem zullen zij weide vinden“ (1 Ne. 22:25).

De vergadering van Gods kinderen in Afrika begint pas. Zoals de profeet Joseph Smith zei, zal dit voortgaan, „dapper, edel en onafhankelijk, totdat Gods waarheid in elk land bekend is en in ieder oor heeft geklonken; tot het moment waarop de doeleinden van God zijn verwezenlijkt en de grote Jehova zal zeggen dat het werk is gedaan“. (*History of the Church*, deel 4, blz. 540.) Hier van getuig ik nederig, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een voorvechter van de jeugd

Ouderling Vaughn J. Featherstone
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Het is tijd voor de Aäronische priesterschap om volwassen te worden. De ijzere roede die jullie, jongemannen, tot de boom des levens leidt, zou zeer wel de tenuitvoerlegging van het totale en volledige werk van het Aäronisch priesterschap kunnen zijn.“

Op de OOV-conferentie van juni 1968, hield ouderling Harold B. Lee een geweldige toespraak die hij de titel had gegeven: *Een leider – de voorvechter van de jeugd*” (Salt Lake City: Young Men’s Mutual Improvement Association, 1968). Sinds ik die toespraak heb gehoord en gelezen, wil ik niet alleen over datzelfde onderwerp spreken, maar mijzelf ook opwerpen als voorvechter voor de jeugd.

Ik herinner me het verhaal van een lerares die een jonge leerling hielp met het aandoen van zijn overschoenen, die kleiner dan zijn schoenen leken te zijn. Ze ging er op haar knieën bij zitten en trok en duwde en slaagde erin de ene schoen op te rekken totdat die eindelijk aan was. Daarna legde ze dezelfde lijdensweg af met de tweede schoen. Toen ze er eindelijk in geslaagd was beide schoenen aan te krijgen, zei het kind: „Dat zijn niet mijn laarzen, hoor.“ De lerares trok en worstelde en slaagde er met veel moeite in te weer uit te krijgen, waarop het kind zei: „Ze zijn van m’n zusje, maar mijn moeder zei dat

ik ze maar moest dragen.“

Sommigen die met de jeugd werken kunnen het gevoel hebben dat hun roeping hen niet „past“. Het is niet altijd leuk om met de jeugd te werken, maar wat mijzelf betreft, en God is mijn getuige, ik houd van ze.

In een kamp in Finland, besloten de scouts dat ik moest weten hoe het voelde om een sauna te nemen. De Finnen stoken hun sauna op tot 60 à 65 graden Celsius. President Olli Roto, de ringpresident die mij voordeed hoe het moest, en de scouts, die er bedreven in waren, bonden een bos kleine berketakken bij elkaar. Toen we werkelijk begonnen te transpireren, nam hij de bos berketakken en mepte mij daarmee op mijn rug, borst en benen, en zei: „Daar gaat het bloed van stromen.“ Ik zei: „Dat doet het zeker.“ Toen renden we naar beneden en doken de Oostzee in, daarna gingen we terug naar de sauna. Het is opmerkelijk hoeveel we leren wanneer we met de jeugd werken.

Ouderling Orson F. Whitney heeft gezegd: „U, ouders van eigenzinnige en onhandelbare kinderen, geef ze niet op, laat ze niet aan hun lot over. Zij zijn niet geheel en al verloren. De Herder zal zijn schapen vinden. Zij waren van Hem voordat zij van u waren – lang voordat Hij ze aan uw zorg toevertrouwde; en u kunt gewoon niet zoveel van ze houden als Hij van ze houdt. Zij zijn slechts in onwetendheid van het pad van gerechtigheid afgedwaald, maar God is barmhartig jegens de onwetenden. Alleen de volheid van kennis brengt de volheid van verantwoordelijkheid. Onze Hemelse Vader is veel barmhartiger, oneindig liefdevoller, dan zelfs zijn beste dienstknecht, en het eeuwige evangelie is machtiger in het redden dan ons bekrompen, aardse verstand kan bevatten.“ (Conference Report, april 1929, blz. 110).

Ouderling Lee sprak in zijn toespraak over Horace Mann, die „gevraagd werd een

school voor jongens te openen . . . hij zei: ‘Als deze school, die miljoenen heeft gekost, maar één jongen weet te redden, dan is het al die miljoenen waard geweest.’ Na de plechtigheid kwam een van zijn vrienden naar hem toe: ‘Je liet je dacht ik even meeslepen door het moment, niet? Je meent toch niet echt dat al de miljoenen die we in deze school hebben gestopt goed besteed zijn als er maar één jongen gered wordt.’ Horace Mann keek hem aan en antwoordde: ‘Nou, vriend, het zou niets te veel zijn als die ene jongen mijn zoon was.’”

Toen zei ouderling Lee, zichtbaar bewogen: „Ik weet wel dat het niets te veel zou zijn als het een van mijn kleinzoons betrof. Zij zijn mij dierbaar, en sommigen van hen zijn net zo koppig en onverzettelijk, en net zo’n boef als hun grootvader, even onhandelbaar en moeilijk. Als er maar iemand zou zijn, alstublieft God, die hen langs deze gevaarlijke leeftijd manoeuvreert, zodat zij misschien zichzelf zullen herwinnen, zoals ook iemand mij eens probeerde te helpen toen ik die gevaarlijke leeftijd had, dan zou ik heel dankbaar zijn“ (*A Leader – The Champion of Youth*, blz. 3).

De jeugd van tegenwoordig is geweldig. Ouderling L. Tom Perry, het presidium van het gebied Zuid-Utah en het algemeen presidium jonge-vrouwen hielden onlangs vergaderingen voor alle seminarieleerlingen in het gebied Salt Lake. In Salt Lake City vulde de jeugd de tabernakel, de Assembly Hall en het Salt Palace, tevens dromden 4000 jongeren samen op Tempel Square en luisterden via de luidsprekers naar de toespraken. Er waren 23000 jonge mensen aanwezig in het Marriott Center van de Brigham Young University, 3200 in de aula van Dixie College, en meer dan 3000 in Snow College. In totaal waren er 5000 jongeren meer aanwezig dan staan ingeschreven als seminarieleerling.

Wij riepen dit geweldige hedendaagse leger van Israël op de wapenrusting Gods aan te trekken, pal te staan voor de waarheid, en een prachtige, krachtige invloed te zijn tegen immoraliteit, drugs en onmatigheid. De respons is geweldig geweest. De jeugd van de kerk is een van de krachtigste goede invloeden die nu op aarde is.

Het is niet moeilijk in te zien waarom de grote God in de hemel deze geesten achtergehouden heeft voor het beslissende werk van het koninkrijk voor zijn regering in het millennium aanbreekt.

Mijn hart, als dat van Henoch, lijkt te zwelen „tot in het oneindige“ (Moz. 7:41) als ik bedenken wat onze jeugd en zij die in deze tijd geboren worden, zullen bereiken. Dit geslacht zal geconfronteerd worden met moeilijkheden die zwaarder en ernstiger zijn dan die van hun pionieravaders. Ons

geslacht heeft perioden gekend waarin zij in de luwte stonden. Het toekomstige geslacht zal die niet of nauwelijks kennen. Maar hun grote geloof in de Heer zal hun de nodige kracht geven.

Onze jeugd beïnvloedt hun leeftijdsgenoten ten goede. President Wilford Woodruff heeft in een algemene conferentie in 1898 het navolgende gezegd: „Over het werk voor de doden heeft de profeet Joseph Smith gezegd, dat zij voor wie het werk gedaan was in de opstanding zullen neerknielen voor hen die hun werk gedaan hebben, hun voeten zullen kussen, hun knieën zullen omvatten en de grootst mogelijke dankbaarheid zullen uiten.“ Ik geloof dat onze jeugd een heel geslacht zal redden. Hun werk zal dezelfde gevoelens en emoties losmaken bij ouders en grootouders van hen die geestelijk gered worden.

Ik ben van mening dat de belofte van Ammon aan zijn broeders betrekking heeft op de jeugd van tegenwoordig. In het 26ste hoofdstuk van Alma lezen we: „Ja, ze zullen ten laatste dagen niet door de storm worden platgeslagen, noch door de wervelwinden worden uiteengeslagen; maar wanneer de storm komt, zullen ze in hun plaats te zamen zijn vergaderd, zodat de storm niet tot ze kan doordringen; evenmin zullen ze door onstuimige winden worden voortgedreven, waar de vijand ze ook wenst heen te voeren.

„Maar ziet, zij zijn in de handen van de Heer des oogstes, en zij zijn de Zijnen; en Hij

zal hen ten laatste dag verheffen“ (de verzen 6-7).

Dit is een uitverkoren geslacht.

Nog niet zo lang geleden was ik in Raymond, dat ligt in Alberta in Canada. Debbie, een mooie tiener, sprak daar op de ringconferentie. Zij zei ondermeer: „Ik wil u vertellen over een vriend met wie ik omging toen ik op de middelbare school zat.“ Zij zei dat ze zichzelf lelijk vond maar haar vriend zei haar dat zij mooi was. Wanneer er een dansavond was, danste hij met haar. Hij bouwde haar op. Zij zei: „Hij was mijn allerbeste vriend. Hij was aantrekkelijk en populair, en hij leefde zijn godsdienst na. Ik heb hem nooit horen vloeken, nooit heb ik hem het woord van wijsheid zien overtreden, en elke zondag ging hij naar de kerk.

„Het was maar goed dat hij een goed lid van de kerk was,“ zei ze, „omdat ik hem overal naartoe volgde. Ik deed wat hij deed, en ik zou hem overal naartoe hebben gevolgd. De liefde en het respect die ik voor hem voel kan ik niet goed onder woorden brengen. Ik was niet zijn meisje, maar ik hield wel van hem. Hij is nu op zending en we schrijven geregeld met elkaar. Hij houdt nog steeds van mij en is nog steeds mijn beste vriend. Hij is mijn oudste broer.“

Wat is het een zegen voor de kerk wanneer broers en zusters die soort liefde en respect voor elkaar hebben!

In april 1945 sprak ouderling Harold B. Lee over jongemannen in militaire dienst. Hij zei: „Ik luisterde onlangs naar een arts die zei dat medische rapporten onthulden, dat de jongens die in de Tweede Wereldoorlog mentaal in grote mate uit balans waren geraakt, die jongens waren die uit uiteengeslagen gezinnen kwamen, of van wie de vrouw of vriendin hem thuis ontrouw was geweest.“ Toen zei hij het volgende: „We hebben in deze conferentie veel over onze jongens gehoord. We hebben maar weinig over onze meisjes gehoord“ (Conference Report, april 1945, blz. 165).

Gode zij dank voor grote vrouwen als presidente Dwan Young en presidente Ardeht Kapp, die grote voorvechters van de jeugd zijn. Zij zijn geweldige, edele, grote vrouwen met visie en begrip.

Vrouwen zijn begiftigd met bijzondere gaven die door de eeuwigheid afkomstig zijn van een goddelijke Moeder. Een jonge vrouw heeft bijzondere, van God ontvangen, gevoelens van liefdadigheid, liefde en gehoorzaamheid. Ruwheid en vulgariteit stroken niet met haar karakter. Zij heeft een verzachtende invloed op jongemannen. Jonge vrouwen werden in het voorsterfelijk bestaan niet geordend om te doen wat priesterschapsdragers doen. Zij hebben een heilige, van God ontvangen, taak, en de ga-

ven die zij ontvangen van hun hemelse Moeder zijn net zo belangrijk als die de jongemannen ontvangen.

Soms voeren misleide vrouwen of mannen onze jeugd weg van hun taak die God hun heeft opgelegd. Werelden zonder eind, mannen zullen nooit in staat zijn kinderen te baren. Iedere jonge vrouw kan een medeschepster met God zijn en een kleintje onder haar hart dragen, hetzij in dit leven danwel in eeuwige werelden. Het moederschap is een schitterende, kostbare zegen, ongeacht wat de wereld ervan zegt. Ordeering in het priesterschap is een zegen voor mannen. Er zijn ernstige gevolgen wanneer òf het moederschap òf het priesterschap geweld wordt aangedaan of naast zich wordt neergelegd.

Alle profeten zijn voorvechters van de jeugd geweest, maar ik denk dat onze zelfde profeet, president Ezra Taft Benson, de kroon spant wat betreft het liefhebben, verdedigen en steunen van de jeugd. Wie zal ooit de geweldige raad vergeten die president Benson onlangs gaf aan de jonge mannen en vrouwen van de kerk? Beide toespraken zijn door de kerk in brochurevorm uitgegeven (zie de brochures *Aan de jongemannen van de priesterschap*, 1986; *Aan de jonge vrouwen van de kerk*, 1986.)

President Gordon B. Hinckley zei in februari 1985 tijdens het diamanten jubileum van de scoutingsorganisatie in Amerika:

„Wat is het geweldig in het hart van iedere jongen het fascinerende axioma 'Bereid je voor' te kunnen griffen. Op wat moeten ze voorbereid zijn? Voor het leggen van knopen – ja. Het leggen van knopen is een plicht van de beginnening, maar het is belangrijk. In zekere zin is het hele leven een zaak van het leggen van knopen, het soort knopen dat houdt en niet los gaat wanneer er sprake is van spanning. Wij zien allemaal de bewijzen van fiasco's om ons heen, van knopen die losgingen hoewel ze hadden moeten houden. Zij zijn evident in mislukte carrières, in

mislukte zaken, in mislukte ondernemingen, in mislukte huwelijken. In staat te zijn de juiste knoop om de juiste reden voor de juiste gelegenheid te leggen en die te laten houden ondanks spanningen maakt deel uit van het proces van voorbereid zijn" (Boy Scouts Program, 10 februari 1985).

En president Thomas S. Monson heeft zich zijn hele leven ingezet voor de jeugd. Hij maakt deel uit van het landelijk bestuur van de Boy Scouts of America. Zijn toespraken hebben door de jaren heen liefde voor de jeugd uitgestraald. Wie zal ooit zijn toespraak „Ren, jongen, ren!" vergeten? (Zie *De Ster*, april 1983, blz. 34–39.)

Donald Dowdle, een goede vriend van mij, zat jaren geleden in een vergadering, een jonge raadgever in het ringpresidium, Thomas S. Monson, had zojuist gesproken. De oude patriarch in de ring stond op in de vergadering en zei: „Thomas Monson zal eens lid van het Quorum der Twaalf Apostelen zijn." Toen ging hij weer zitten. En inderdaad werd Thomas Monson lid van dat quorum. En dat voor voorvechter is hij voor de jeugd geweest!

De grote Amerikaanse filosoof Yogi Berra heeft gezegd: „Goed werpen is beter dan goed slaan, en vice versa." Ook zei hij: „Als je niet weet waar je naar toe gaat, zul je wel eens ergens anders terecht kunnen komen."

Ik denk dat Lord Baden-Powell van omhoog was begiftigd met een vuur dat in zijn boezem brandde voor de jeugd. Hij wilde dat zij wisten waar zij naar togingen. Ook hij was een voorvechter voor de jeugd. Hij schreef een brief aan de scouts in de wereld, hij noemde het zijn afscheidsrede:

„Beste scouts,
„Als jullie ooit het toneelspel 'Peter Pan' hebben gezien, zul je je herinneren dat de zeeroverskapitein voortdurend zijn laatste rede uitsprak, omdat hij bang was dat wan-

neer zijn stervensuur daar was hij geen tijd zou hebben deze uit te spreken. Zo vergaet het mij ook, want ofschoon ik op dit moment nog op sterven lig, zal ik een dezer dagen toch het tijdelijke voor het eeuwige verwisselen. Vandaar dat ik jullie nu een afscheidswoord zenden.

„Denk eraan dat dit het laatste is dat jullie van mij zullen vernemen, denk er dus goed over na.

„Ik heb een gelukkig leven geleid en ik wil dat jullie stuk voor stuk net zo'n gelukkig leven hebben.

„Ik geloof dat God ons in deze fijne wereld heeft geplaatst om gelukkig te zijn en te genieten van het leven. Geluk vloeit niet voort uit rijkdom, noch uit een succesvolle carrière of uit het toegeven aan begeerten. Een stap tot geluk is jezelf gezond en sterk te maken wanneer je jong bent, zodat je van nut kunt zijn en van het leven kan genieten als je een man bent.

„Een studie van de natuur zal jullie duidelijk maken hoe mooi en geweldig God de wereld heeft geschapen, zodat jullie ervan kunnen genieten. Wees tevreden met wat je gekregen hebt en maak er het beste van. Kijk naar de zonzijde van de dingen, niet naar de schaduwzijde.

„Maar de ware weg tot geluk is het gelukkig maken van andere mensen. Probeer deze wereld een beetje beter achter te laten dan je hem gevonden hebt, en wanneer het jou beurt is om te sterven, kun je sterven in de gelukkige wetenschap dat je tenminste je tijd niet verknoeid hebt maar je best hebt gedaan. 'Bereid je voor' om gelukkig te leven en gelukkig te sterven – houd altijd vast aan je scoutsbelofte – zelfs wanneer je een man geworden bent – en God zal je helpen dat te doen. Jullie vriend, Baden-Powell"

En nu mijn jonge vrienden ook een woord van iemand die van jullie houdt:

Wat jullie nu doen, kan verstrekkende gevolgen hebben. Ik geloof dat de Aäronische priesterschap en de jonge vrouwen van de kerk de jeugd van de wereld door de benaderde tijden van de geschiedenis zullen leiden. Het is tijd voor de Aäronische priesterschap om volwassen te worden. De ijzere roede die jullie, onze jongemannen, tot de boom des levens leidt, zou zeer wel de tenuitvoerlegging van het totale en volledige werk van het Aäronische priesterschap kunnen zijn. Naarmate wij jullie krachten bundelen in jullie ware identiteit als diakenen, leraren en priesters in het heilig, Aäronisch priesterschap, brengen wij een leger van Israël op de been zoals dat nog nooit eerder in de kerk gezien is. Jullie zijn met velen. Ik geloof dat ervan jullie verwacht wordt, dat jullie het belangrijkste werk van deze bedeling tot stand brengen, met uitzondering dan van het werk van de profet Joseph Smith realiseerde.

President Spencer W. Kimball heeft gezegd: „Wanneer ik de kerkgeschiedenis lees, sta ik versteld van de stoumoedigheid waarmee de broeders in het begin van deze bedeling de wereld in gingen. Zij leken hun weg te vinden. Zij gingen, zelfs in beproeving en tegenslag, en wisten deuren open te krijgen die kennelijk hadden kunnen doorhangen en nooit geopend waren . . .

„Deze heldhaftige mannen wandelden waardig en integer over de aarde, met de mantel om hun schouders, met sleutels in hun hand en liefde in hun hart" (toespraak tijdens een bijeenkomst voor regionaal vertegenwoordigers, 4 april 1974, blz. 9).

Mijn getrouwe jonge vrienden, jullie kunnen hun stoumoedigheid stap voor stap evenaren. Jullie kunnen eveneens waardig en integer zijn, met de mantel om je schouders, met sleutels in je hand en liefde in je hart.

Dan zullen we zoals Ammon kunnen uitroepen: „Laten wij daarom . . . in de Here roemen; ja, wij willen verblijd zijn, want onze vreugde is volkomen; ja, wij zullen onze God voor eeuwig prijzen. Ziet, wie kan te veel zeggen van Zijn grote kracht, van Zijn barmhartigheid en van Zijn lankmoedigheid jegens de mensenkinderen? Ziet, ik zeg u: Nog niet het kleinste deel van hetgeen ik gevoelen kan ik onder woorden brengen" (Alma 26:16).

Ik ken geen glorieuzer werk. God is mijn getuige. Hij weet dat ik dit werk met hart en ziel liefheb, en ik heb Hem zelfs meer lief dan mijn eigen leven. Ik acht het een hoge eer aan jullie zijde te kunnen wandelen als ware en julle voorvechter voor de jeugd.

God zegene u, jeugd van het edele geslacht, dat is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Toch zijt Gij daar”

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„De verzoenende Jezus is bekend met al onze zonden, ziekten en verdriet. Hij kan ze nu dragen omdat Hij er al eerder in geslaagd is ze te dragen!”

W at Johannes en Paulus schreven over Gods scheppingen en over het feit dat er vele werelden zijn, wordt op prachtige wijze bevestigd door het herstelde evangelie, dat aangeeft dat er „ontelbare werelden” zijn geschapen. (Zie Moz. 1:33; zie ook Joh. 1:3; Hebr. 1:2, 11:3; LV 93:10.) Deze evangelische waarheden zijn belangrijke verzekeringen voor ons op dit „kleine zandkorreltje” aan de buitenkant van een klein sterrenstelsel, de melkweg. Zonder de volheid van het evangelie zou het lijken alsof we gedurende een enkele tik van de geologische klok leefden, temidden van onverklaarde uitgestrektheid.

Toch moet onze blik op deze planeet gericht zijn, zoals de Heer tegen Mozes zei: „Maar Ik spreek tot u slechts van deze aarde en haar inwoners. Want zie, er zijn vele werelden, die door het Woord Mijner macht zijn voorbijgegaan . . . voor de mens ontelbaar; maar bij Mij zijn alle dingen geteld, want ze zijn de Mijne en Ik ken ze” (Moz. 1:35).

Enoch, aan wie de Heer zoveel openbaarde, preekt God temidden van zijn ontelbare scheppingen, en riep deze geruststelling uit: „Toch zijt Gij daar.” (Moz. 7:30; zie

ook Jer. 10:12.)

Diezelfde bijzondere zekerheid kan ons helpen onze koers recht te houden in alle tijden en onder alle omstandigheden van ons leven. Een universele God voelt zich betrokken bij het kleine, individuele universum van onze belevingswereld! Temidden van zijn ontelbare scheppingen zijn wij bij Hem geteld, kent Hij ons en houdt Hij op volmaakte wijze van ons. (Zie Moz. 1:35; Joh. 10:14.)

Even belangrijk als te weten dat God er is, is het belangrijk te weten hoe Hij is, en zijn volmaakte eigenschappen van gerechtigheid en genade te kennen. Er zijn meer mensen die sterven zonder Gods ware karakter te kennen dan die in regelrechte opstand tegen Hem sterven. Geloven in de goedheid en macht van God is een stuk gemakkelijker als wij zijn plan van zaligheid begrijpen, een plan met een cruciale clause die de vrije wil van de mens waarborgt – werkelijke morele vrijheid, met werkelijke fouten en werkelijke consequenties! Zijn plan omvat werkelijke proeven, werkelijke dilemma’s, werkelijke kwelling en werkelijke vreugde.

Hoewel hij wist dat hij persoonlijk door God was geroepen, worstelde Enoch met het gevoel niet capabel te zijn (zie Moz. 6:31). Ook weende Enoch over de toestand van de mensheid, maar kreeg te horen: „Vertrouwt uw hart, verheugt u, en zie” (Moz. 7:44). Als Enoch niet had opgezien en zich geestelijk had laten informeren, zou hij de menselijk toestand los van de overkoepelende realiteit gezien hebben. Als God er niet was geweest, zou Henochs vraag „Waarom?” een onbeantwoorde wanhopige uitroep zijn geworden!

Eerst weigerde Enoch vertrouwt te worden (Moz. 7:44). Uiteindelijk zag hij Gods plan, de komst van de Messias in het midden des tijds, en de overwinning van Gods oogmerken. Enoch zag hoe gerechtigheid en genade de heerschappij van God kenmerken.

Opmerkelijk genoeg werden de gevolgen van de misbruikte menselijke vrijheid aan

Enoch uitgelegd: de stervelingen hadden het gebod gekregen „elkander lief te hebben”, toch waren de mensen in die tijd een volk „zonder liefde” geworden die „hun eigen bloed haten” (zie Moz. 7:33).

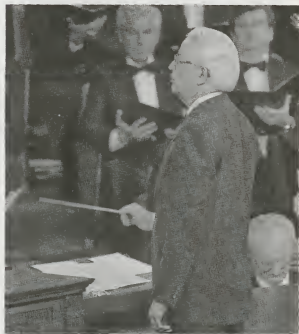
Ook wij kunnen „weigeren vertroost te worden”. Wij kunnen God ten onrechte de schuld geven van dat grote deel van menselijke ellende dat in wezen veroorzaakt wordt door de onwil van de mensen om zijn geboden na te leven. Maar wij kunnen ook, net als Enoch, volgzzaam aanoe zijn om de waarheden over Gods aanwezigheid en over zijn persoonlijkheid en plannen te accepteren.

Helaas, wanneer de Heer ons „regel of regel” en „voorschrift of voorschrift” over zichzelf en zijn plannen geeft, slaan velen geen acht op deze grote gaven. In plaats van regels eisen sommigen paragrafen en zelfs bladzijden. Waar de Heer „hier wat, daar wat” (Jes. 28:10) geeft, willen sommigen heel veel, en wel nu!

En toch staan de Schriften vol met verzekeringen als die teder aan Abraham werden gegeven:

„En Hij zeide tot mij: Mijn zoon, Mijn zoon – en Zijn hand was uitgestrekt – zie, Ik zal u al deze landen zien. En Hij plaatste Zijn hand op mijn ogen, en ik zag die dingen die zijn handen hadden gemaakt, die vele waren; en ze vermenigvuldigden zich voor mijn ogen, en ik kon het einde ervan niet zien” (Abr. 3:12).

Hoe grootschalig de dingen ook mogen zijn, De Heer is er! Of er nu gezegd wordt dat de zon, maan en sterren laten zien hoe „God in Zijn majesteit en macht werkzaam” is, of dat de lalieden des velds beter bekleed zijn dan Salomo in al zijn heerlijkheid, wie is er geschikter om dergelijke beschrijvingen van de hemel te geven en dergelijke vergelijkingen tussen kleding en bloemen te ma-

Jerold D. Otley, dirigent van het tabernakeloor.

ken, dan de Schepper? (Zie Matt. 6:28–29.)

Een Samaritaanse vrouw was een van de eersten die van Jezus zelf hoorde dat Hij de Messias was. Ze verwonderde zich erover dat Jezus „alles wat ik gedaan heb“ wist (Joh. 4:29). Jezus was al een hele tijd in haar leven geweest. Om ervoor te zorgen dat Hij sneller herkend werd, vertelde de opgestane Jezus aan Petrus waar hij een school visen in zijn netten kon vangen (zie Joh. 21:6–8). God noemde Samuël, Maria Magdalena, Saul en Joseph Smith bij hun voor-naam. (Zie 1 Sam. 3:4; Joh. 20:16; Hand. 9:4; JS-G 17.)

Macroliefde, getoond in micromanifestaties!

God is er niet alleen in de mildste uitingen van zijn aanwezigheid, maar ook in die schijnbaar harde uitingen. Bijvoorbeeld, als de waarheid „door het hart snijdt“ (1 Ne. 16:2), kan dit een aanwijzing zijn dat er geestelijke chirurgie op het programma staat die de trots pijnlijk uit de ziel snijdt.

God is er ook als ware maar harde woorden de vergrendelde deur openbreken van het verstand dat door een obsessie geregeerd wordt. Soms, broeders en zusters, in plaats van dat het verstand een gedachte omvat, wordt het verstand stevig door een gedachte omvat – ook een manier waarop „hovaardij als een keten . . . omringt“ (SV, Ps. 73:6).

De Heer is er echt om hen te kastijden die Hij liefheeft, waaronder de geestelijk voor-aanstaanden. De broeder van Jared had te lang nagelaten om te bidden (zie Eth. 2:14). Zelfs de goeden kunnen slordig worden als de Heer er niet is om te kastijden. Later zag de gekastijde broeder van Jared Christus! (Zie Eth. 3:13–16).

Wat wij als stervelingen als onvoorzien ervaren heeft God wel voorzien, bijvoorbeeld dat de olievoorraden de oorzaak van conflicten tussen landen in de laatste dagen zouden zijn. Gods „hand . . . is uitgestrekt over alle volken“ (Jes. 14:26). Ook voorzag Hij de vreselijke hongersnoden, die gedeeltelijk voortkomen uit de onverstande, onnodige erosie van de kostbare bovengrond van de aarde. Hij voorzag zeker de verschrikkelijke vervolging van de joden. Hij, als schepper van de aarde, heeft de invloed van de beweging van de continenten op de frequentie en kracht van aardbevingen in de laatste dagen voorzien. Hij die de goddelozen vergeleek met „de zee, zo opgezweept, dat zij niet tot rust kan komen“ weet ook wanneer in de laatste dagen de vloedgolven der zee zich meedogenloos „buiten hun grenzen (zullen) verheffen“ (LV 88:90).

Echter, zonder de openbaringen zouden de antwoorden op het waarom van ons bestaan en het waarom van menselijk lijden, de meest intellectuele redeneringen ten spijt, verborgen blijven:

„Ziet, groot en wonderlijk zijn de werken des Heren. Hoe ondoordringelijk zijn de diepten Zijner verborgenheden; en het is onmogelijk, dat de mens al Zijn wegen doorgrond. En niemand weet van Zijn wegen, tenzij het hem worde geopenbaard; daarom, broeders, verwacht de openbaringen Gods niet“ (Jakob 4:8).

De indringendste menselijke vragen zijn altijd de „waaroms“! Het evangelie loopt werkelijk over van antwoorden op de „waaroms“ over het doel van de mensheid. De evangeliewaarden zijn de essentiële ontgrenzende en ordenende waarheden, die ons niet alleen vertellen over „dingen, zoals die

werkelijk zijn“, maar ook „zoals die werkelijk zullen zijn“ (Jakob 4:13).

Geen wonder dat we „dagelijks erkentelijk“ moeten zijn (Alma 34:38), want „alles duidt er op, dat er een God is, ja, en haar beweging, en tevens getuigen alle planeten, die zich langs hun vaste banen bewegen, dat er een verheven Schepper is“ (Alma 30:44).

Verder, „in alles, wat God sedert de grondlegging der wereld de mens heeft gegeven, kunnen wij (Christus) zien afgebeeld“ (2 Ne. 11:4).

Zorgen voor voldoende zuurstof voor ons op deze planeet is een manier waarop God ons adem verleent, zoals Koning Benjamin in zijn litanie zei (zie Mos. 2:21). God houdt deze planeet leefbaar, en „bewaart (ons) . . . van dag tot dag“ (v. 21). Als we kijken naar alles wat Hij gedaan heeft, is het geen wonder dat wij, bij Hem vergeleken, „onnuttige dienstknechten“ zijn (v. 21).

Maar ondanks onze nutteloosheid is onze Verlosser er nog steeds. Het is zelfs zo, dat Christus' verheven dienst aan ons terugtaagt tot ons voorsterfelijk bestaan. Toen God ons zijn plan van zaligheid voorlegde was Jezus er, die volzaam en nederig aanbod: „Hier ben ik, zend Mij“ (Abr. 3:27). Hij zei: „Vader, Uw wil geschiede, en Uw zij de heerlijkheid, in der eeuwigheid“ (Moz. 4:2). De Vader, die persé wilde dat iedereen zelf kon kiezen, gaf Lucifer de kans campagne te voeren:

„Zie, hier ben ik, zend mij, ik wil Uw zoon zijn, en ik zal het ganse mensdom verlossen, dat niet één ziel verloren ga, en ik zal het voorzeer doen; geef mij daarom Uw eer.“ (Moz. 4:1; zie ook Abr. 3:27; Jes. 6:8.)

Let eens op de eigenwaan die van slechts drie regels afdruipert: twee keer „mij“ en vier keer „ik“. Deze verticale voornaamwoorden gaan meestal gepaard met onbuigzame knieën, omdat de trots, als in Jezus' gelijkenis, „van zichzelf vertrouwen, dat zij rechtvaardig zijn en al de anderen verachten“ (zie Luc. 18:9).

Lang geleden was het ook de zachtmoedige, liefdevolle en verlossende Jezus die voorzag dat het noodzakelijk zou zijn om het evangelie naar hen in de geestelijke gevangenis te brengen, waaronder de goddelozen uit de tijd van Noach toen „Hij, Dien (God heeft) gekozen, voor Zijn aangezicht gepléit heeft“ (Moz. 7:39). Jezus is er al eeuwen als onze lankmoedige Herder. Om ergens te zijn waar God is hoeven we niet naar een hoge bergtop of heilig bos te gaan. God is er ook in de mildste uitingen van zijn aanwezigheid.

Het geweten geeft de Heer de kans om er te zijn, of het nu eerste of laatste waarschuwingen betreft. In een flits geeft Hij ons inzicht, roept iets terug in onze herinnering,

en haalt ons weg bij een afrond of zet ons aan tot het goede. Ons geweten kan ons waarschuwen dat we alleen maar verder achter raken als we persé quite willen komen te staan. Ons geweten waarschuwt ons om niet al te zeer aan het aardse vast te houden, dat zo gevaarlijk kunstmatig is.

Op honderd verschillende manieren zal God er altijd zijn, net zoals Henoch getuigde, ook in ons lijden.

Sommigen onder ons, ernstig ziek, kennen de eenzaamheid van een ziekenhuiskamer 's nachts, als geliefden vertrokken zijn of „slapen van droefheid“ (Luc. 22:45), niet in staat om nog een „uur“ te „waken“ (Matt. 26:40). De nacht versterkt de stilte van de ziekenhuisgangen terwijl deze mensen de sluier van de dood berouwen. Maar toch, of zij nu zijn „aangewezen om te sterven“ (LV 42:48) of niet, zijn deze getrouwen in Zijn handen. Ze kunnen weten en weten ook: „Toch zijt Gij daar!“

Vrouwen en mannen wier leven kapot is door de ontrouw van een weggelopen partner kunnen zich verlaten voelen, ondergedompeld in onrechtvaardigheid. Toch kunnen ook zij weten: „Gij zijt daar“, door aan Jezus' uitnodiging gehoor te geven: „Komt tot Mij, allen, die ... belast zijt“ (Matt. 11:28).

Ouders die proberen tot de weerbarstige tiener door te dringen en hem te redden, teleurstelling na teleurstelling te verwerken krijgen en zich afvragen wanneer het allemaal goed zal komen, kunnen gerust zijn: „Toch zijt Gij daar!“

Aan u die zo lijdt en ondanks dat zo verdraagt en zo getuigt met de welsprekendheid van uw voorbeeld, wij groeten u in Christus! Vergeef alstublieft diegenen onder ons die u zo onbeholpen proberen te troosten. Wij weten van wie uw werkelijke troost afkomt. Gods „borst“ is er om op te leunen.

Jezus beloofde vrede in een bijzondere vorm van rust temidden van onrust. Zelfs als andere dingen in beroering zijn, kunnen zijn discipelen standhouden (zie LV 45:26, 32). Zijn discipelen weten dat de Heer er in de laatste dagen is. „Ik ben het, Die de kinderen Israëls uit Egypteland leidde; en Mijn arm is in de laatste dagen uitgestrekt om Mijn volk Israël te behouden“ (LV 136:22).

Wij kunnen onze zorgen met vertrouwen op de Heer werpen omdat, door de verschrikkelijke kwellingen van Getsemane en Golgota, de verzoenende Jezus al bekend is met onze zonden, ziekten en verdriet. (Zie 1 Petr. 5:7; 2 Ne. 9:21; Alma 7:11–12.) Hij kan ze nu dragen omdat Hij er al eerder in geslaagd is ze te dragen! (Zie 2 Ne. 9:8.)

Ja, Gods scheppingen zijn uitgestrekt, maar zijn verlossende arm is dat ook! (Zie

Ex. 6:6; Ps. 136:6.)

Hij die er altijd is, is volmaakt in zijn liefde. Daarenboven, „wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem liefhebben.“ (1 Kor. 2:9; zie ook Jes. 64:4.)

De herstelling staat bol van dergelijke bevestigingen over God, over leven, over het universum en over ons.

Terwijl u en ik ons door het prachtige landschap van de herstelling bewegen, uitroepen en observeren, hoeft het ons niet te verbazen dat onze eerste indrukken alles behalve definitief zijn. Het hoeft ons niet te verbazen dat sommige enkele bomen als het hele bos beschouwen of dat er in enkele van onze vreugdevolle uitroepen enige onbedoelde overdrijvingen sluipen.

Rondstappend in het hoge woud van waarheid kunnen wij niet anders dan de doordringende dennelucht genietend opnuiven. Onze zakken zitten overvol met mooie steentjes en denneappels. We hebben een kinderlijk enthousiasme over ons. We kunnen het niet allemaal overzien – niet in een wandeling, niet in meerdere. Troeven,

hoe meer we erover te weten komen, hoe meer we ons verbazen. Tenslotte, Iemand die niet overdrijft gebruikte het woord *wonderbaar* om de herstelling te omschrijven!

Ja, verdere verkenning roept een heimelijke verwachting in ons op, omdat de getrouwen het eens allemaal zullen bezitten. „De dag komt dat ... alle dingen, die ooit onder de kinderen der mensen zijn geweest en ... ooit zullen zijn, aan hun zullen worden gegeven“ (2 Ne. 27:11).

Net als Mozes, stond Nephi op „zeer hoge bergen“ en zag hij „grote dingen“ ... te groot voor de mens“ (2 Ne. 4:25). Net als Henoch noemde Nephi de eigenschappen van God op, die er is temidden van ontelbare werelden:

„O, hoe groot is de goedheid van onze God“ (2 Ne. 9:10).

„O, hoe groot is de barmhartigheid van onze God“ (2 Ne. 9:19).

„O, hoe groot is het plan van onze God!“ (2 Ne. 9:13.)

Verheugd en stellig voeg ik mijn kleine getuigenis toe aan deze prachtige uitingen van aanbidding, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„De grote imitator”

Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Angst voor satans macht hoeft ons niet te verlammen. Hij kan geen macht over ons uitoefenen tenzij wij hem dat toestaan.”

Misschien heeft u weleens het verhaalje gehoord – en het is niet meer dan een verhaalje – van de luidruchtige jongens in een zondagsschoolklas, die door hun getergde leraar werden gevraagd waarom zij de moeite deden om naar de zondagsschool te komen. Een van de brutaalste jongens antwoordde: „We zijn gekomen om u een wonder te zien doen.”

De leraar liep langzaam op de jongen af en zei met dreigende stem: „We verrichten hier geen wonderen, maar werpen wel duivels uit!”

Om de een of andere reden voel ik mij ertoe gedrongen vandaag te spreken over de duivel en zijn engelen – de bron van en drijfveer achter alle kwaad. Ik doe dat met een gebed in mijn hart, want satan is geen stichend onderwerp. Ik beschouw hem als de grote imitator.

Naar mijn mening zullen wij, naarmate het koninkrijk van God sterker wordt, steeds meer bewijzen van satans macht te zien krijgen. Ik ben ervan overtuigd dat satans alsmat toememende inspanningen een bewijs zijn van de waarachtigheid van dit werk. De tijd komt dat de tegenwerking aan de ene kant subtieler en aan de andere kant openlijker zal zijn. Zij zal verheld zijn in groter raffinement, terwijl ze tevens meer fla-

grant zal zijn. Wij zullen meer spiritualiteit nodig hebben om alle vormen van het kwaad te onderkennen en grotere kracht om het te weerstaan. Iedere teleurstelling en tegenslag wat het werk van God betreft zal echter tijdelijk zijn, want het werk zal onherroepelijk voorwaarts gaan (zie LV 65:2).

Het is niet raadzaam om geboeid te raken door satan en zijn verborgenheden. Er kan niets goeds voortkomen uit een nauwe omgang met het kwaad. Net zoals bij het spelen met vuur is het maar al te gemakkelijk om zich te verbranden: „Kenniss van de zonde verleidt tot het bedrijven ervan.” (Joseph F. Smith, *Evangelieleer*, blz. 374.) De enige veilige koers is om op een flinke afstand te blijven van hem en al zijn goddeloze activiteiten en verderfelijke praktijken. Het onheil van duivelsaanbidding, tovenarij, bezweringen, hekserij, voodoo, zwarte magie en alle andere vormen van demonisme, moet als de pest vermeden worden.

Toch heeft Brigham Young gezegd dat het belangrijk is „het kwaad en de gevolgen ervan te bestuderen.” (*Discourses of Brigham Young*, comp. John A. Widtsoe, blz. 256.) Daar satan de bewerkser is van alle kwaad in de wereld, moeten wij ons er dus terdege van bewust zijn dat hij alle tegenwerking van het werk van God inspireert. Alma heeft dit bondig uiteengezet: „Want ik zeg u, dat al het goede van God komt en al het kwaade van de duivel” (Alma 5:40).

Waarom ik dit onderwerp vooral heb gekozen, is om onze jonge mensen te helpen door hen te waarschuwen, net zoals Paulus: „Opdat de satan op ons geen voordeel mocht behalen. Want zijn gedachten zijn ons niet onbekend” (2 Kor. 2:11). Wij hopen dat de jonge mensen, die geen ervaring hebben met de bedrieglijke redeneringen van de wereld, in staat zullen zijn om zich vrij te houden van satans verlokkingen en misleidende wegen. Ik maak geen aanspraak op een bijzonder inzicht in satans methoden, maar bij tijd en wile ben ik in staat geweest om zijn invloed en optreden in mijn eigen leven en in dat van anderen te onderscheiden. Tijdens mijn eerste zending heeft satan getracht mij van mijn toekomstige pad af te

houden en zo mogelijk mijn nut voor het werk van de Heer teniet te doen. Dat is nu bijna vijftig jaar geleden, maar ik kan me nog zo goed herinneren hoe aannemelijk zijn argumenten klonken.

Wie van ons heeft de verlokkingen van de duivel nog nooit gehoord en gevoeld? Zijn stem klinkt vaak zo redelijk en zijn boodschap zo gemakkelijk om te rechtvaardigen. Het is een verleidelijke, boeiende stem, die zoet van toon is. Zij is niet hard of dissonant. Niemand zou naar satans stem luisteren als zij scherp of vals klonk. Als de stem van de duivel onaangenaam was, zou zij de mensen niet kunnen verlokken om ernaar te luisteren.

Shakespeare heeft geschreven: „De vorst der duisternis is een edelman” (*King Lear*, derde bedrijf, vierde toneel), en „de duivel zelf beroept zich op de schrift”. (*De koopman van Venetië*, eerste bedrijf, derde toneel.) Lucifer, de grote bedrieger, bezit een wonderbaarlijk vermogen om te misleiden. Zoals Paulus tegen de Korintiërs zei: „Geen wonder ook! Immers, de satan zelf doet zich voor als een engel des lichts.” (2 Kor. 11:14; zie ook 2 Ne. 9:9.)

Enkele van de aantrekkelijkste argumenten van satan zijn: „Iedereen doet ‘t’ en „als ‘t niemand anders kwetst, dan is ‘t wel goed” en „als je er een goed gevoel over hebt, dan is er niets op tegen” en „het is nu eenmaal ‘in’ om dat te doen”. Met deze subtiele verlokkingen is satan de grote imitator, de meester-misleider, de aartsvervalser en de grote oplichter.

Wij zijn allemaal voorzien van een ingebouwd remsysteem dat ons zal doen stoppen voor wij satan al te ver op de verkeerde

weg zijn gevolgd. Het is de stille, zachte stem die in ons is. Maar als wij eenmaal zijn gezwicht, begint er remvloeistof uit het systeem te lekken, zodat ons vermogen om te stoppen minder wordt.

De vorst der duisternis is overal te vinden. Vaak verkeert hij in uitstekend gezelschap. Job zei: „Op zekere dag kwamen de zonen Gods om zich voor de Here te stellen, en onder hen kwam ook de satan om zich voor de Here te stellen” (Job 2:1). Zijn invloed is alomtegenwoordig: „En de Here zeide tot de satan: Vanwaar komt gij? En de satan antwoordde de Here: Van een zwerftocht over de aarde, die ik doorkruist heb” (Job 2:2).

Nephi heeft aangegeven hoe satan werkt: „En anderen zal hij bevredigen en in zinnelijke gerustheid doen indommelen, zodat zij zullen zeggen: Alles is wel in Zion; ja, het gaat Zion voorspoedig, alles is wel. En aldus bedriegt de duivel hun ziel, en voert hen bedachtzaam ter helle.

„En ziet, weer anderen verleidt hij, en vertelt hun, dat er geen hel is; en hij zegt tot hen: Ik ben geen duivel, want die bestaat niet – en aldus fluistert hij in hun oren, tot dat hij hen in zijn verschrikkelijke ketenen slaat, waaruit geen bevrijding is” (2 Ne. 28:21–22).

Het Eerste Presidium heeft satan als volgt beschreven: „Hij is bij zijn werk zo perfect vermomd dat velen hem noch zijn methoden herkennen. Er is geen misdaad die hij niet bereid is te bedrijven, geen losbandigheid die hij niet zou stimuleren, geen pest die hij niet zou sturen, geen hart dat hij niet zou breken, geen leven dat hij niet zou nemen, geen ziel die hij niet zou vernietigen. Hij komt als een dief in de nacht; hij is een wolf in schaapskleren.” (*Messages of the First Presidency*, comp. James R. Clark (Salt Lake City: Bookcraft, 1965–1975, deel 6, blz. 179.)

Satan is de knapste ter wereld in het gebruik van vleiende taal en hij kent de grote kracht van taal (zie Jakob 7:4). Hij is altijd een van de sterke machten in de wereld geweest.

Niet zo lang geleden hebben wij president Ernest LeRoy Hatch van de Guatemala City-tempel horen zeggen: „De duivel is niet gewiekst omdat hij de duivel is; hij is gewiekst omdat hij oud is.” Zo is het inderdaad: de duivel is oud en is niet altijd de duivel geweest. Aanvallend was hij niet de bedrijver van het kwaad. In het begin bevond hij zich onder de hemelse heerschers. Hij was „een engel van God, die met gezag bekleed in de tegenwoordigheid van God was” (LV 76:25). Hij kwam voor Christus en deed God de Vader het volgende voorstel: „Zie, hier ben ik, zend mij, ik wil Uw zoon zijn, en ik zal het ganse mensdom verlossen, dat niet eên ziel verloren ga, en ik zal het voorzeker doen; geef mij daarom Uw eer” (Moz. 4:1).

Overdring James E. Faust, lid van de Raad der Twaalf (l) en president Ezra Taft Benson.

Hij was van plan dit door middel van dwang tot stand te brengen en aldus de vrije wil van de mens teniet te doen. Betekenen zijn woorden „geef mij Uw eer” dat hij een opstand wilde beginnen om zelfs God te Vader van zijn plaats te verdringen?

Satan werd de duivel omdat hij door middel van dwang streefde naar heerlijkheid, macht en heerschappij (zie Mos. 4:3–4). Jezus echter, die „sedert den beginne Gods Geliefde en Uitverkorene was” (zie Moz. 4:2), zei tegen Hem: „Vader, Uw wil geschiede, en Uw zij de heerlijkheid, in der eeuwigheid” (Moz. 4:2). Wat een tegenstelde benadering! Maar hoe verkeerd zijn plan ook was, satan was toch in staat een derde van de hemelse heerschers ertoe te overreden hem te volgen (zie LV 29:36; Op. 12:4). Door te zeggen: „Ik ben ook een zoon Gods” (Moz. 5:13) slaagde hij erin de hemelse heerschers op grote schaal zand in de ogen te strooien.

De vrije wil, die ons wordt geschenken door het plan van de Vader, is het grote alternatief op satans plan dat van dwang uitgaat. Zonder onze vrije wil zouden wij niet kunnen groeien en ons ontwikkelen door te leren van onze eigen en andermans fouten.

Als gevolg van zijn opstand werd Lucifer uitgeworpen en werd hij „Satan, ja, de duivel, de vader van alle leugen, om de mensen te misleiden en te verblinden, en om hen gemakkelijk weg te voeren naar zijn wil, allen, die niet naar Mijn stem zouden luisteren” (Moz. 4:4). En zo werd deze persoon, die een engel van God was, die met gezag bekleed in de tegenwoordigheid van God was, uit de tegenwoordigheid van God en zijn

Zoon verwijderd (zie LV 76:25). Dit veroorzaakte grote droefheid in de hemel, „want de hemelen weenden over hem – hij was Lucifer, een zoon van de morgen” (LV 76:26). Hebben Christus’ volgelingen dan niet enige verantwoordelijkheid om zich te bekommeren om geliefden die de weg zijn kwijtgeraakt en „uit Gods tegenwoordigheid gesloten” zijn (zie Moz. 6:49)? Ik weet geen beter hulpmiddel dan onvoorwaardelijke liefde te tonen en verloren zielen te helpen een ander pad te vinden.

Satan vervult echter wel een belangrijke, negatieve rol. Nephi vertelt ons: „Want het is noodzakelijk, dat er een tegenstelling in alle dingen is” (2 Ne. 2:11). Maar Petrus waarschuwt ons als volgt: „Wordt nuchter en waakzaam. Uw tegenpartij, de duivel, gaat rond als een brullende leeuw, zoekende wie hij zal verslinden” (2 Petr. 5:8).

Laten wij niet zo fanatiek worden in onze ijver om goed te doen door als overwinnaar uit een woordenstrijd tevoorschijn te willen komen, of in onze zuivere bedoelingen bij het betwisten van leringen, dat wij de regels van het verstand en de goede manieren overtreden en zo onmenigheids bevorderen, onverstane dingen zeggen en doen, cynisme opwekken, of op oneerbiedige wijze de spot drijven. Op zo’n manier komen onze goede bedoelingen op zo’n verkeerd spoor, dat wij vrienden kwijttraken en, wat nog veel ernstiger is, onder de invloed van de duivel komen. Onlangs kreeg ik op een bijzondere plaats te horen: „Uw kritiek kan erger zijn dan het gedrag dat u tracht te corrigeren.”

De schrijver C. S. Lewis heeft ons een scherp inzicht gegeven in duivelse strate-

giën. In een denkbeeldige brief onderwijst de meester-duivel, Screwtape, de leerling-duivel, Wormwood, die een opleiding volgt om een betere duivel te worden:

„Je zult zeggen dat dit slechts kleine zonden zijn; en ongetwijfeld ben jij er, zoals alle jonge verleiders, op gebrand een echt opzienbarend kwaad te kunnen rapporteren . . . Het doet er echter niet toe hoe klein de zonden zijn, mits het cumulatieve effect is dat de mens ongemerkt van het licht wordt weggelokt naar het niets . . . Ja, de veiligste weg naar de hel is de weg der geleidelijkheid – de lichte helling, zacht voor de voeten, zonder plotselinge wendingen, zonder mijlpalen, zonder wegwijzers.” (*The Screwtape Letters*, New York: Macmillan Company, 1962, blz. 56.)

Van dezelfde schrijver is ook de volgende uitspraak: „Een dwaze gedachte doet de ronde dat goede mensen niet weten wat verleiding is. Dat is natuurlijk een leugen. Alleen zij die proberen verleiding te weerstaan weten precies hoe sterk die is . . . Hoe hard de wind waait voelt iemand pas door tegen de wind in te lopen, niet door te gaan tegen.” (*Mere Christianity*, New York: Macmillan Company, 1960, blz. 124.)

De profeet Joseph Smith vertelde het volgende uit eigen ervaring: „Hoe dichter iemand tot de Heer nadert, hoe meer macht de tegenstander zal uitoefenen om hem ervan te weerhouden zijn doeleinden te bereiken.” (Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, Salt Lake City: Bookcraft, 1967, blz. 132.)

Angst voor satans macht hoeft ons echter niet te verlammen. Hij kan geen macht over ons uitoefenen tenzij wij hem dat toestaan.

In werkelijkheid is hij een lafaard en als wij standhouden zal hij zich terugtrekken. De apostel Jakobus gaf ons de volgende raad: „Onderwerpt u dus aan God, maar biedt weerstand aan de duivel, en hij zal van u vlieden” (Jak. 4:7). Hij kent onze gedachten niet, tenzij wij ze uitspreken. En Nephi zegt dat „hij geen macht heeft over het hart” van mensen die rechtvaardig zijn (zie 1 Ne. 22:26).

Wij hebben komieken en anderen hun verkeerde daden horen rechtvaardigen of toelichten met de woorden: „De duivel dwong mij ertoe.” Ik geloof niet dat de duivel ons ergens toe kan dwingen. Dat hij ons kan verleiden en misleiden is waar, maar hij heeft geen enkel gezag over ons, tenzij wij hem dat geven.

Onze macht om satan te weerstaan is wellicht groter dan wij beseffen. De profeet Joseph Smith leerde het volgende: „De duivel heeft alleen macht over ons als wij dit toelaten. Zodra wij weerstand bieden tegen iets wat van God komt, neemt de duivel de macht over.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 162.)

Hij zei ook: „Kwade geesten hebben hun grenzen, beperkingen en wetten waardoor zij worden geregeerd.” (*History of the Church*, deel 4, blz. 576.) Satan en zijn engelen zijn dus niet almachtig. Eén van satans tactieken is om iemand die een overtreding heeft begaan ervan te overtuigen dat er geen hoop op vergeving is. Maar er is altijd hoop. De mens kan zich bekeren van de meeste zonden, hoe ernstig ook, als het verlangen daartoe maar voldoende oprecht is.

Satan heeft groot succes geboekt met dit lichtgelovige geslacht. Dientengevolge heb-

ben hij en zijn engelen massa's mensen tot slachtoffer gemaakt. Er bestaat echter een doeltreffend schild tegen de macht van Lucifer en zijn engelschaar. Deze bescherming bestaat uit de gave van onderscheid door de gave van de Heilige Geest. Deze gave wordt altijd door persoonlijke openbaring gegeven aan hen die eenmaal streven de geboden van de Heer te onderhouden en de raad van de hedendaagse profeten op te volgen.

Deze persoonlijke openbaring zal zeker komen tot allen wier ogen alleen op de eer van God zijn gericht, want er is beloofd dat hun lichaam „met licht (zal) worden vervuld, en er zal in (hen) geen duisternis zijn” (zie LV 88:67). Satans inspanningen kunnen teniet gedaan worden door allen die tot Christus komen door gehoorzaamheid aan de verbonden en verordeningen van het evangelie. De ootmoedige volgelingen van de goddelijke Meester hoeven niet door de duivel misleid te worden als zij bereid zijn eerlijk te zijn met hun medemensen, naar het huis des Heren te gaan, het avondmaal waardig te ontvangen, de sabbat te heiligen, hun tienden en offergaven te betalen, boetvaardige gebeden op te zenden, zich in de dienst van de Heer te begeven en de raad op te volgen van hen die hen presideren.

Ik wil getuigen dat er machten zijn die ons zullen redden van de leugens en wanorde, het geweld, de chaos, vernietiging, ellende en het bedrog, die zich in steeds toenemende mate over de aarde verspreiden. Die reddende machten zijn de eeuwigdurende beginselen, verbonden en verordeningen van het eeuwige evangelie van de Heer Jezus Christus. Deze zelfde beginselen, verbonden en verordeningen zijn verbonden met de rechten en machten van het priesterschap van God. Wij die deel uitmaken van deze kerk zijn de bezitters en beheerders van deze gebiedende machten die veel van de macht die satan op deze aarde uitoefent kunnen beknotten en dat ook doen. Wij geloven dat wij deze grote krachten onder trust behouden behoeve van allen die gestorven zijn, allen die nu op aarde leven en allen die nog geboren moeten worden.

Ik bid dat, door de verbreiding van rechtvaardigheid, de boze handen van de verwoester tegengehouden zullen worden en dat hem niet zal worden toegestaan de hele wereld met de ban te treffen. Ik bid ook dat God onze zwakheden, onze fouten en onze vele tekortkomingen over het hoofd zal zien en ons grootmoedig onze zonden zal vergeven. En voorts bid ik dat Hij de lijdenden verlichting zal brengen, de treurende troost en zij wier hart gebroken is vrede, in de heilige naam van Jezus Christus. Amen.

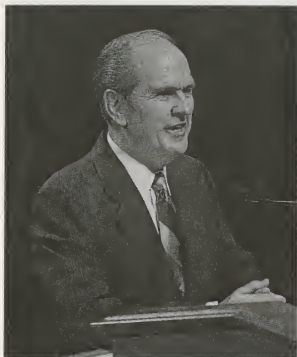
□

Sleutels van het priesterschap

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„De potentie van het priesterschap is zo immens,
dat die moeilijk te bevatten is.”

kenhuis waar ik wilde werken. Zodra deze mensen, trouw te zijn, en de macht van het operatiemes goed te begrijpen en niet te misbruiken. Die belangrijke fases van voorbereiding, toestemming en verplichting vindt men ook in andere beroepen.

Daartegenover diende ik wel de wet te gehoorzamen, trouw te zijn, en de macht van het operatiemes goed te begrijpen en niet te misbruiken. Die belangrijke fases van voorbereiding, toestemming en verplichting vindt men ook in andere beroepen.

Waarom is de macht om in Gods naam te dienen zo belangrijk? Omdat die van eeuwige waarde is. We moeten de bron van onze macht kennen en iets begrijpen van de sleutels die die macht regeren. Zij kunnen alle mannen, vrouwen en kinderen die nu leven, die geleefd hebben en die nog naar de aarde zullen komen, tot zegen zijn.

Laten we de sleutels van het priesterschap eens bezien in de context van drie tijdperken: Vroeger tijden, de aardse bediening van de Heer, en deze tijd.

Tijdperk één – vroeger tijden

Dat tijdperk begon in de vroegste tijden, zelfs nog vóór de schepping van de aarde. We waren toen geestelijke kinderen van God. Abraham was een van ons. Hem werd verteld dat hij was uitverkoren als leider – zelfs nog voor hij geboren was (zie Abr. 3:23). De Schriften vertellen ook dat de Here God priesters verordineerde die voorbereid waren sinds de grondlegging der wereld, overeenkomstig zijn voorkennis. Zo was onze roeping tot het heilig priesterschap al bekend voordat wij waren geboren (zie Alma 13:1–5).

We weten dat Adam al priesterschapsautoriteit bezat voor de wereld was gevormd. (Zie *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 139 en LV 78:16.)

De potentie van het priesterschap is zo immens, dat die moeilijk te bevatten is. De pro-

feet Joseph Smith zei hierover:

„Het priesterschap is een eeuwig beginsel en bestond bij God al een eeuwigheid en zal dat blijven doen.” (*Leringen*, blz. 139.)

President Brigham Young zei hierover:

„Het priesterschap is . . . de wet waarbij werelden worden en werden bestuurd en zo zal dat voor immer voortgaan.” (*Discourses of Brigham Young*, 1941, blz. 130.)

Het priesterschap is de macht die God aan de mens gedelegeerd heeft om de zaligheid van het mensdom tot stand te brengen.

„De macht om leiding te geven aan dit werk wordt gevormd door de sleutels van het priesterschap.” (Joseph F. Smith, *Improvement Era*, jaargang 14, blz. 230, januari 1901).

In dit eerste tijdperk waren er velen die deze sleutels droegen, waaronder Abraham, Isaak, Jakob, Jozef, Mozes, Elia en Elias.

Tijdperk twee – de aardse bediening van de Heer

Het tweede tijdperk betreft de priesterschapsleutels tijdens de aardse bediening van de Heer. Jezus openbaarde hoe ver de macht van het priesterschap strekte. Hij zei tot zijn apostelen: „Ik zal u de sleutels geven van het Koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen.” (Matt. 16:19, zie ook LV 128:10.)

Nog geen week nadat deze belofte was gegeven, nam Jezus Petrus, Jakobus en Johan-

U weet allen hoe belangrijk sleutels zijn. Velen, zo niet allen, hebben op dit ogenblik sleutels in hun zak.

Maar de sleutels waarover ik nu wil spreken zijn veel belangrijker. Zij zijn uitzonderlijk, machtig en onzichtbaar. Sommige kunnen zowel op aarde als in de hemel deuren openen en sluiten. Ik spreek over het priesterschap.

Jullie, jongens, dragen wat wij noemen het voorbereidend priesterschap. Voorbereiding, dienstbetoon en sleutels hebben veel met elkaar gemeen, maar er zijn verschillen. Elk soort dienstbetoon vergt voorbereiding, maar om met het juiste gezag dat dienstbetoon te verlenen moet men de sleutels hebben. Ik zal een voorbeeld geven.

Voor mijn roeping tot apostel was ik werkzaam als dokter en chirurg. Ik bezat twee doctorsgraden en was tweemaal onderscheiden. Die lange voorbereiding nam vele jaren, toch mocht ik die kennis nog niet gebruiken. Daarvoor waren sleutels nodig. Deze waren in het bezit van regeringsvertegenwoordigers en van de mensen in het zie-

Drie leden van de Raad der Twaalff in een onderonsje (v.l.n.r.): De ouderlingen Dallin H. Oaks, Russell M. Nelson en Neal A. Maxwell.

nes mee naar een hoge berg. Daar ontvingen zij uit handen van Mozes en Elia, onder goddelijke leiding, de sleutels van het priesterschap (zie Matt. 17:1-5).

De Meester herinnerde zijn discipelen aan hun heilige roeping van het apostelschap: „Niet gij hebt Mij, maar Ik heb u gekozen en u aangewezen.“ (Joh. 15:16, zie ook LV 7:7.)

Jezus riep de mensen niet alleen, Hij onderwees hun ook hun plichten.

Nadat Hij was gekruisigd, en zelfs nog voordat de eerste apostelen hun werken hadden volbracht, begon de afval. Het geschiedde zoals voorspeld, de priesterschapsmacht werd misbruikt en heilige verordeningen werden ontwid.

Tijdperk drie – deze tijd

Met de eerste twee tijdperken als achtergrond gaan we het derde tijdperk bekijken: de tijd waarin we nu leven. Na eeuwen van afval werden de sleutels van het priesterschap opnieuw teruggegeven. Met de juiste autoriteit werd ons de handen opgelegd.

Zowel zij die verordeningen of roepingen geven als zij die deze ontvangen gaan verplichtingen aan.

Ik zal proberen dit te illustreren. Ik heb hier de sleutels van mijn auto, stelt u zich voor dat dit de sleutels zijn van iets van waarde voor u – een tractor, een werktuig of een ander krachtig iets. Als ik u de sleutels geef, heb ik zekere verplichtingen en ook u heeft dan verplichtingen.

Als gever ben ik enigszins verantwoordelijk voor uw welslagen. Als u faalt, heb ik in zekere mate gefaald. Ik zal u moeten leren er

goed mee om te gaan, en moet er aan de andere kant op toezien dat u het u toevertrouwd materiaal niet beschadigt.

Als ontvanger gaat u ook verplichtingen aan. U moet de wet kennen en die gehoorzaamen. Er wordt loyaliteit verwacht. U moet weten wat het apparaat allemaal kan. Gehoorzaamheid, loyaliteit en begrip gaan samen met het accepteren van de sleutels.

Pas nu deze beginselen toe op de sleutels van het priesterschap. Uw ringpresident, quorumpresident en bisschop dragen de sleutels om te presideren. Met hun sleutels oefenen zij controlerende macht uit over

hun kerkelijke unit. Deze leiders moeten niet alleen roepen en ontheffen, zij moeten ook opleiden en de heilige verantwoordelijkheid dragen dat de zending van de kerk wordt vervuld.

Zij die verordeningen en roepingen ontvangen dienen gehoorzaam, lokaal en begripvol te zijn.

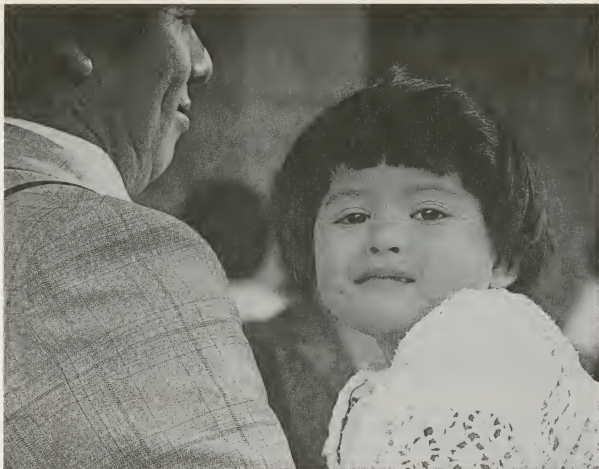
Gehoorzaamheid aan de wet betekent bovenal Gods geboden na te leven. Daardoor wordt men waardig om persoonlijke openbaring te ontvangen! Zij die het Melchizedeks priesterschap ontvangen staan onder de heilige eed en het verbond „te leven bij elk woord dat de mond Gods uitgaat“ (LV 84:44).

Loyaliteit is van vitaal belang. Loyaliteit aan hem die de sleutels draagt om u te roepen en te ontheffen, ook al is dat een onvolmaakt menselijk wezen, zal de eenheid ontwikkelen die nodig is om te slagen (zie LV 124:45-46). De Heer onderstreepte deze stelling met de woorden:

„En Israël zal in de door mij bestemde tijd worden verlost; en zij zullen door de sleutels, die Ik gegeven heb, worden geleid“ (LV 35:25).

Om de macht van het priesterschap te begrijpen, moeten we de beperkingen ervan kennen. Als een auto zonder enig gevoel voor verantwoordelijkheid wordt gebruikt, zullen de ouders waarschijnlijk volgende keer geen toestemming geven voor het gebruik ervan. Dus, wanneer de priesterschapsmacht verkeerd wordt gebruikt en „de Geest des Heren bedroefd is, en wanneer Deze Zich heeft teruggetrokken – waarvan dan het priesterschap of het gezag van

die man" (LV 121:37).

Om de macht van het priesterschap te begrijpen, moeten we inzien dat de herstelling ervan in de laatste dagen op goddelijke wijze heeft plaatsgevonden. In 1820 verschenen onze Hemelse Vader en zijn Zoon Jezus Christus aan de profet Joseph Smith. In 1829 verleende Johannes de Doper het Aäronisch priesterschap aan Joseph Smith en Oliver Cowdery (zie LV 13; 27:8). Kort daarop ontvingen zij het Melchizedeks priesterschap uit handen van Petrus, Jakobus en Johannes (zie LV 27:11–12).

Later vertelde de Heer aan Joseph en Oliver over anderen aan wie bijzondere sleutels van het priesterschap waren gegeven. Ieder droeg op zijn beurt deze sleutels over:

Moroni: Sleutels van het Boek van Mormon (LV 27:5).

Mozes: Sleutels van de vergadering van Israëel en de vergadering van de tien stammen (LV 110:11).

Elias: Sleutels van de herstelling van alle dingen (LV 27:6) waaronder het verbond van Abraham. (LV 110:12); *Leer tot zaligmaking*, deel 3, blz. 111–112.)

Elias: Sleutels van de verzegelende macht. (LV 27:9; 110:13–16, zie ook LV 128:21).

Joseph Smith verleende al deze sleutels aan alle leden van de Raad der Twaalf. (Zie *Leer tot zaligmaking*, deel 3, blz. 134–135.) Op hun beurt werden deze overgedragen aan de huidige leiders.

Nu draagt president Benson alle herstelde sleutels die in het bezit waren van allen „die te eniger tijd sedert het begin der schepping een bedeling hebben ontvangen“. (LV 112:31,

cursivering toegevoegd; zie ook LV 128:18.)

Zeker, 12 april 1984 was een heilig moment in mijn leven, toen het Eerste Presidium en de leden van het Quorum der Twaalf Apostelen hun handen op mijn hoofd legden. Zoals dat bij anderen voordien gebeurd was, werden op mij alle sleutels van het priesterschap bevestigd. Zoals voor elk lid van de Twaalfen geldt, worden sommige sleutels nog niet gebruikt totdat de Heer mij daartoe roept of de senior-apostel daartoe inspiratie ontvangt.

Ik voel de druk van de verantwoordelijkheid en de last van het tijdloze vertrouwen. Ik weet dat deze sleutels zijn hersteld „voor de laatste dagen en de laatste maal“ (LV 112:30).

Ik ben intens dankbaar voor het priesterschap dat we dragen – ieder van ons tot deze taak geordend in het voorsterfelijk bestaan, voor de grondlegging der wereld (zie Alma 13:1–5).

Als uiting van dankbaarheid schreef ik een lied om mijn boodschap mee af te sluiten. De drie verzen over de besproken tijdperken vatten mijn toespraak samen. Dit lied zal nieuw voor u zijn. De tekst werd geschreven op muziek uit Wales. Ik dank Broeder Otleley en het mannenkoor voor hun hulp. Dit lied gaf ik de aloude titel „Hosanna“, de gewijde uiting van innige aanbidding.

Hosanna

Door alle eeuwigheid en onsterfelijkheid

Leidt Hij in liefde onze weg.

Achter de verlichte hemelse sferen

Onze grote God, Elohim.

Hosanna zijn heilige naam –

De God onzer vadersen is immer dezelfde.

Die heilige nacht in Betlehem

Werd zijn Zoon onder de mensen geboren.

Om ieder kind van God

Uit een tijdloos graf te redden.

Hosanna zijn heilige naam –

De God onzer vadersen is immer dezelfde.

Zijn priesterschap werd op aard' hersteld

Tot zgen van elke ziel die werd geboren.

Wij richten ons gezang en gebed tot Hem,

Verkondigen vreugd en eer.

Hosanna zijn heilige naam –

De God onzer vadersen is immer dezelfde.

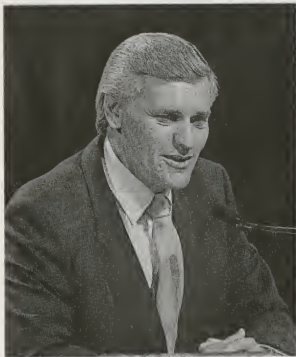
Amen, amen, amen, amen.

Moge wij het vertrouwen dat Hij in ons heeft gesteld door ons het heilige priesterschap met zijn gewijde sleutels te geven, waardig zijn, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Ze zijn niet echt gelukkig“

Bisschop Glenn L. Pace
Tweede raadgever in de Presiderende Bisschop

„Verwar telestiaal plezier niet met celestiale blijdschap en vreugde. Verwar gebrek aan zelfbeheersing niet met vrijheid . . . Wees niet afgunstig op een leven van een mindere kwaliteit.“

Ik zou graag een openhartig praatje willen maken met de jongemannen van de Aäronische priesterschap.

Toen onze kinderen jonger waren en wij 's zondags naar de kerk reden, haalden we soms auto's in met een boot op de trailer. Dan werden mijn kinderen welensst stil en vroegen, met hun neus tegen de ramen gedrukt: „Papa, waarom gaan wij vandaag niet waterskiën in plaats van naar de kerk?“

Soms maakte ik mij er lafweg vanaf met: „Dat is nogal simpel, we hebben geen boot.“ Maar op de dagen dat ik plichtsgetrouwer was, raapte ik alle logica en spiritualiteit bijeen die de patriarch van een gezin ter beschikking staan en trachtte ik duidelijk te maken hoeveel gelukkiger ons gezin was wegens ons actief lidmaatschap in de kerk.

Toen wij op een volgende zondag een gezin voorbij reden dat blij en opgewonden lachend hun ski's op de imperialaal laadde, begon het tot me door te dringen dat ik niet overtuiging genoeg was geweest. Eén van mijn tieners zoons zei met een ironisch lachje:

„Zo, pa, die zijn dus niet echt gelukkig . . .“ Die opmerking is een familiegrap geworden die steeds naar voren komt als we iemand iets zien doen wat wij niet kunnen doen. Wanneer ik een tiener achter het stuur van een schitterende, dure sportwagen zie, zeg ik tegen mijn zoons: „Daar gaat weer zo'n ongelukkige knul.“

Julie jongemannen groeien op in een verbijsterende wereld die een grote uitdaging vormt. Activiteiten die altijd door de Heer verboden zijn geweest en die eeuwenlang door de samenleving werden afgekeurd, worden nu door diezelfde samenleving geaccepteerd en aangemoedigd. De media presenteren deze activiteiten op een zo aantrekkelijke mogelijke wijze. Voeg bij die aanvaardbaarheid en begerenswaardigheid de grote invloed die van vrienden en leeftijdgenoten uitgaat, en je hebt een uiterst explosieve toestand.

Lehi zag onze tijd in zijn visioen van de boom des levens. In dat visioen zag hij een groot en ruim gebouw, dat de trots en verleidings van de wereld voorstelde. „En ik . . . zag . . . een groot en ruim gebouw . . .“

„En het was vol mensen, zowel jonge als oude . . . en zij waren buitengewoon fraai gekleed, en zij wezen met spottende gebaren naar hen, die (van) de vruchten . . . hadden genomen“ (1 Ne. 8:26-27).

Zelfs al heb je een getuigenis en wil je het goede doen, is het nog steeds moeilijk ongevoelig te zijn voor de aantrekkingskracht van het grote en ruime gebouw. Het ziet er naar uit dat de mensen in het gebouw het enorm naar hun zin hebben. De muziek en het gelach zijn overdovend. Als je hen ziet meesten, zou je tegen mij kunnen zeggen wat mijn kinderen hebben gezegd: „Zo, pa, die zijn dus niet echt gelukkig . . .“

Ze zien er gelukkig uit en maken de indruk vrije mensen te zijn, maar verwar telestiaal plezier niet met celestiale blijdschap en vreugde. Verwar gebrek aan zelfbeheersing

niet met vrijheid. Volledige vrijheid zonder de nodige betugeling maakt ons slaaf van onze begeerten. Wees niet afgunstig op een leven van een mindere kwaliteit.

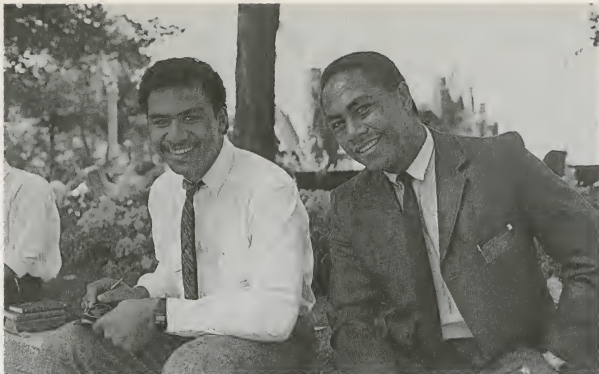
Toen ik pas op de middelbare school zat, had ik de gewoonte om op koude winterochtenden regelrecht van mijn bed naar het rooster te gaan waar de warme lucht de kamer binnen stroomde. De kat was me daar altijd voor, dus duwde ik haar zachtjes opzij en ging zitten. Al gauw riep mijn moeder dat het tijd was om naar school te gaan. Dan keek ik naar de ijspegels aan de dakgoot en zag ik er tegenop de kou in te gaan, laat staan weer aan een schooldag te beginnen.

Terwijl ik mijn moeder een zoen gaf en de deur uitging, wierp ik een verlangende blik op mijn lekkere plekje bij het rooster. Steevast had de kat het weer in bezit genomen. Wat benijdde ik die kat! En alsof dat niet erg genoeg was, keek ze me dan slaperig aan met een uitdrukking op haar snoet alsof ze me uitlachte en zei: „Veel plezier op school, Glenn. Wat ben ik blij dat ik geen mens ben!“ Ik had er toch zo'n hekel aan als ze dat deed!

Naarmate de dag vorderde gebeurde er echter iets interessants: Wanneer ik, na de vreugden en smarten van de schooldag te hebben ervaren, thuiskwam en die lue kat nog steeds opgerold bij dat rooster zag liggen, lachte ik in mezelf en zei dan tegen haar: „Wat ben ik blij dat ik geen kat ben!“

Voor degenen onder jullie die ongemerkt steeds dichter bij dat grote en ruime gebouw komen wil ik heel duidelijk stellen: de mensen in dat gebouw hebben absoluut niets anders te bieden dan onmiddellijke bevrediging van de lusten, hetgeen onvermijdelijk tot verdriet en lijden op lange termijn leidt. De geboden die je onderhouwt zijn niet gegeven door een ongevoelige God die je plezier wil bederven, maar door een liefhebbende Vader in de hemel die wil dat je niet alleen nu, op aarde, maar ook in het hierna-maals gelukkig bent.

Vergelijk de zegeningen van het woord van wijsheid met de zegeningen van het meefestien met de mensen in dat grote en ruime gebouw. Vergelijk de vreugde van intelligente humor en gevatheid met het domme, grove, luidruchtige dronkemansgelach. Vergelijk onze getrouwe jonge vrouwen, die nog kunnen blozen, met hen die hun vermogen om te blozen al lang hebben verloren en proberen je ertoe over te halen in hun verlies te delen. Vergelijk het verheffen van mensen met het neerhalen van mensen. Vergelijk het vermogen om persoonlijke openbaring en leiding in je leven te ontvangen met het heen en weer geslingerd worden door allerlei wind van leer. Vergelijk het dragen van het priesterschap van God met alles wat je ziet

gebeuren in dat grote en ruime gebouw.

De leden van vele kerken in de wereld hebben druk uitgeoefend op hun leiders om de leer aan te passen aan de veranderende levensstijl van de leden. Velen zijn hierin geslaagd en wij zien steeds meer kerken die gebaseerd zijn op de leer van mensen. Er zijn absolute, eeuwige waarheden. Die waarheden veranderen niet naarmate een samenleving ervan wegdrijft. Geen meerderheid van stemmen is in staat om een absolute eeuwige waarheid te veranderen. Een handeling wettelijk maken betekent nog niet dat zij moreel juist is. Laat je niet voor de gek houden met het argument „Iedereen doet het toch“. Je geest en je intelligentie behoren een dergelijke redenering als een belediging te ervaren.

Als alle bewijzen geleverd zijn, zal de hardere, hogere leerschool van het leven je leren wat je als jongeman al geleerd werd op de kleuterschool van je geestelijke onderwijs: „Goddeloosheid bracht nimmer geluk“ (Alma 41:10). Waarom wachten tot de beperkte mens heeft bewezen wat zijn oneindige Schepper al aan zijn profeten heeft geopenbaard?

Ik ken jullie verlangen naar sensatie, spanning en avontuur. Wil je spanning? Goed, die geef ik je. Besef je dat je in de wereld als lid van de kerk 1000 niet-leden tegenover je hebt staan? Voor Helaman en zijn jeugdige strijders was de verhouding destijds minder nadelig. Naarmate de winden van de algemene opinie en de spot van hen die hun eigen kwade handelingen trachten te rechtvaardigen toenemen, zul je de volledige wapenrusting Gods moeten aandoen. Je zult uit alle macht moeten vechten om jezelf onbesmet van de wereld te bewaren. Wij smeken je: Blijf trouw, niet voor ons, maar voor jezelf.

Zal de jeugd van Zion dralen, al staan zij als eenling tegenover duizend? Ik getuig met kracht: Nee, nooit! De jeugd van het koninkrijk zal zegevieren. Is dat niet opwindend? Welk avontuur in dat grote en ruime gebouw zou je willen ruilen voor de sensatie en spanning van het opbouwen van het koninkrijk dat straks, wanneer de Heiland terugkomt, door Hem geregeerd zal worden?

Wij houden van jullie, jonge mensen van de kerk, en weten dat jullie als collectief gezien, zullen slagen. Wij maken ons echter

zeer bezorgd om degenen die we onderweg misschien zullen verliezen. Als vader kan ik jullie vertellen dat het verlies van één van jullie al teveel is. Wij willen dat ieder van jullie slaagt en niet slechts de meerderheid.

Wij verzekeren degenen onder jullie die worstelen en meegetrokken worden, die in dat gebouw zijn gelokt door een van zijn vele ingangen en nu de uitgang niet kunnen vinden, die zich opgesloten en verslagen voelen, dat er wel degelijk hoop is en dat alles niet verloren is. Door zijn zoenoffer heeft onze Heer en Heiland Jezus Christus ervoor gezorgd dat je uit dat vreselijke oord kunt ontsnappen. Hij kent je heel goed. Hij kent je naam en Hij kent je hartzeer. Als je bereid bent je met een gebroken hart en een verslagen geest tot je Hemelse Vader te wenden, zul je merken dat je op een wonderbaarlijke manier uit dat grote en ruime gebouw wordt getild in de liefhebbende, troostende armen van de Heiland der mensen.

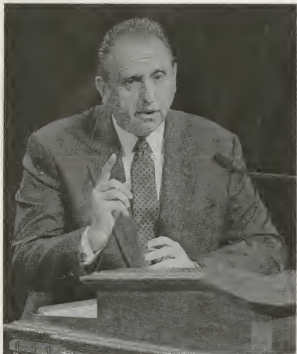
En thuis bij je aardse ouders zul je merken dat je vader altijd met open armen op je heeft staan wachten en dat je moeder tijdens je afwezigheid nooit heeft nagelaten een plaats aan tafel te dekken bij je lege stoel. Je zult duidelijk het verschil zien tussen teestiaal en celestiaal geluk, en je zult celestiale vreugde ervaren en proeven in dit leven en in de eeuwigheid. Dit getuig ik tot je – en be loof ik je – in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zendingsherinneringen

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Het werk is veeleisend, het effect eeuwig. Dit is geen tijd voor „mooiweer-soldaten“ in het leger van de Heer.

Wat een inspirerend gezicht om deze historische tabernakel tot de nok vol te zien en dan nogeens te beseffen dat kerkgebouwen en vergaderplaatsen over de hele wereld gevuld zijn met hen die het priesterschap van God dragen. Ik bid dat de Geest bij mij zal zijn en mij zal leiden bij hetgeen ik zeg.

In gedachten ga ik terug naar een algemene priesterschapsvergadering in het jaar 1956. In die tijd maakte ik deel uit van het ringpresidium van de Ring Temple View hier in Salt Lake City. Percy K. Fetzer, John R. Burt en ik, die samen het ringpresidium vormden, waren vroeg naar de tabernakel gekomen in de hoop een plaats te kunnen bemachtigen. Wij bevonden ons onder de alerleersten die de tabernakel binnen gingen en hadden een kleine twee uur te wachten voor de vergadering begon.

President Fetzer vertelde president Burt en mij over een ervaring die hij tijdens zijn zending in Duitsland had gehad. Hij beschreef hoe hij en zijn collega op een regenachtige avond het evangelie zouden verkondigen aan een groep mensen die in een school bijeen waren gekomen. Een tegenstander had allerlei onwaarheden over de kerk verspreid en een aantal mensen dreig-

de met geweld tegen de zendingen. Op een kritiek moment ging een vrouw – een weduwe – tussen de zendingen en de boze mensen staan en zei: „Deze jongemannen zijn mijn gasten en gaan nu met mij mee naar huis. Mogen wij er alstublieft even door?“ De menigte ging opzij en de zendingen liepen met hun weldoenster door de regen totdat zij bij haar bescheiden woning kwamen. Zij hing hun natte jassen over de keukenstoelen en nodigde hen uit aan tafel te gaan zitten terwijl zij een maaltijd voor hen klaarmaakte. Na het eten verkondigden de zendingen hun boodschap aan de vriendelijke dame die hen in bescherming had genomen. Haar nog jonge zoon werd uitgenodigd bij hen aan tafel te komen, maar hij bleef liever in zijn eentje op zijn warme plekje achter de keukenkachel zitten.

President Fetzer beëindigde zijn verhaal met de opmerking: „Hoewel die vrouw nooit lid van de kerk is geworden, zal ik haar eeuwig dankbaar zijn voor haar vriendelijkheid over de regenachtige avond, nu 33 jaar geleden.“

De broeders die op de rij voor ons zaten hier in de tabernakel waren ook met elkaar in gesprek. Na een poosje begonnen wij mee te luisteren. De ene vroeg zijn vriend die naast hem zat: „Zeg, hoe bent u eigenlijk lid van de kerk geworden?“

De broeder antwoordde: „Op een regenachtige avond in Duitsland bracht mijn moeder twee doorweekte zendingen mee naar huis die zij van een bende had gereed. Zij gaf hun te eten, waarna zij vertelden over het werk van de Heer. Zij nodigden mij uit om ook aan het gesprek deel te nemen, maar ik was verlegen en bang en bleef liever veilig achter de kachel zitten. Mijn moeder is nooit lid geworden, maar jaren later, toen ik weer met de kerk in contact kwam, herinnerde ik mij de moed en het geloof van die twee ontmoette zendingen, evenals hun boodschap, hetgeen tot mijn bekering voerde. Vermoedelijk zal ik die twee zendingen hier op aarde nooit tegenkomen, maar ik zal ze eeuwig dankbaar zijn. Ik weet niet waar ze vandaan kwamen. Ik meen dat een van

hen Fetzer heette.“

Op dit punt aangekomen keken president Burt en ik naar president Fetzer en zagen hoe er grote tranen langs zijn wangen liepen. Zonder een woord tegen ons te zeggen tikte hij de man die voor ons zat, en die net verteld had hoe hij tot bekering was gekomen, op de schouder en zei: „Ik ben Bruder Fetzer. Ik was een van de twee zendingen over wie jullie je die avond hebben ontfermd. Ik ben zo dankbaar kennis te mogen maken met de jongen die achter de kachel zat – de knaap die luisterde en leerde.“

De toespraken die die avond zijn gehouden herinner ik me niet meer, maar het van geloof vervulde gesprek dat aan die vergadering voorafging zal mij mijn leven bijblijven.

De woorden van de Heer leken me zeer toepasselijk op dat moment, en ze zijn nu even toepasselijk: „En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijns Vaders!“ (LV 18:15.)

Wij zijn erg op zendingswerk gericht. Wij hebben een goddelijke opdracht ontvangen om de boodschap van de herstelling te verkondigen. Jullie jongemannen die vanaand hier vergaderd zijn, staan op de drempel van jullie mogelijkheid om op zending te gaan. Alma, de energieke zending uit het Boek van Mormon, geeft ons een blauwdruk voor de mentaliteit van een zending: „Dit is mijn roem, dat ik wellicht een middel in Gods handen moge zijn om de een of andere ziel tot bekering te brengen; en dit is mijn vreugde“ (Alma 29:9).

Ik voeg mijn persoonlijk getuigenis eraan toe: Onze zendingen zijn geen vertegenwoordigers die iets aan de man proberen te brengen; integendeel, het zijn dienstknechten van de Allerhoogste, met getuigenissen om uit te dragen, waarheden om te onderwijzen en zielen om te redden.

Iedere zending die uitgaat in antwoord op een heilige roeping wordt een dienstknecht van de Heer wiens werk dit is. Vrees niet, jongemannen, want Hij zal met je zijn. Hij laat je nooit in de steek. Hij heeft het volgende beloofd: „Ik zal voor uw aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en Mijn Geest zal in uw hart zijn, en Mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoedigen“ (LV 84:88).

„En gij moet in de macht van Mijn Geest uitgaan om in Mijn naam twee aan twee Mijn evangelie te verkondigen, en uw stem als met het geluid van een bazuin te verheffen, en Mijn woord gelijk engelen Gods te verkondigen“ (LV 42:6).

Vaders, bisschoppen, quorumadviseurs,

President Gordon B. Hinckley (l) begroet president Ezra Taft Benson en president Thomas S. Monson.

het is uw taak deze generatie zendelingen voor te bereiden, om in het hart van deze diakenen, leraars en priesters niet alleen het besef op te wekken dat zij behoren te dienen, maar ook een beeld van de kansen en zegeningen die met de oproep om op zending te gaan binnen hun bereik komen. Het werk is veeleisend, het effect eeuwig. Dit is niet de tijd voor „mooiweer-soldaten” in het leger van de Heer.

De zendingsaanbevelingen die dagelijks op het hoofdkantoor van de kerk binnenkomen weerspiegelen een heel gamma van voorbereiding. Sta mij toe enkele opmerkingen met u te delen uit de tijd dat ik deel uitmaakte van het zendingscomité. Een aanbevelingsformulier ging vergezeld van de volgende opmerking van de bisschop in kwestie: „John heeft een zeer nauwe band met zijn moeder. Zij zou het zeer op prijs stellen als hij naar een zendingsgebied werd geroepen dat niet te ver van huis lag, zodat zij hem iedere week kan bellen en hem zo nu en dan opzoeken.” Terwijl ik deze opmerking voorlas aan president Kimball, die in die tijd bepaalde waar de zendelingen heen gingen, vroeg ik me af wat zijn reactie zou zijn. Zou hij de jongeman naar Californië of naar Washington sturen, zodat hij niet te ver van zijn ouderlijk huis in Oregon zou zijn? Zonder op te kijken van de lijst met toewijzingen zei president Kimball: „Stuur deze jongeman naar Johannesburg.”

Een andere zendingsaanbeveling bevatte de volgende opmerking van de zendingspresident: „Het is dankzij deze jongeman dat zijn stiefvader verleden jaar lid van de kerk werd. Deze broeder vertelde mij dat het iedere zondag bijtijds opstaan en naar de kerk gaan van Jerry hem zich deed afvragen wat voor kerk zoveel invloed op een jongen kon hebben.”

Een zending is op vele manieren een roeping voor het hele gezin. De brieven die een zending aan zijn ouders schrijft staan bol van kracht – geestelijke kracht – en vloeien over van geloof – duurzaam geloof. Ik heb altijd beweerd dat zulke brieven als het ware door een hemels postkantoor gaan voordat ze thuis worden bezorgd. Moeder koestert elk woord als een schat. Vaders hart barst van trots. De brieven worden keer op keer gelezen en nooit weggegooid.

Ik vertrouw erop dat ouders zullen bedenken dat hun brieven aan een zoon of dochter in het zendingsveld het ouderlijk huis en de hemel binnen bereik brengen en hem of haar helpen zich opnieuw toe te wijden aan de heilige roeping van zending. Wanneer u de pen ter hand neemt zal God u inspireren om de gevoelens van uw ziel en de liefde in uw hart voor degene die u liefhebt onder woorden te brengen.

Op de begrafenisdienst van de moeder van ouderling Marion G. Romney, die gehouden werd in Provo, vertelde haar

schoonzoon, broeder John K. Edmunds het volgende: „Toen zij pas getrouwd waren, woonden broeder en zuster Romney in Mexico. Net als de vader van president Benson werd ook broeder Romney op zending geroepen. Mogelijkheden om het gezin te onderhouden waren er niet, maar toch ging hij en zijn vrouw onderhield hem. Op zekere dag was zij heel verdrietig omdat zij haar man een brief wilde sturen, maar geen geld had om een postzegel te kopen. Zij bad en wandelde daarna door de boomgaard. Onder het lopen schopte ze de herfstblaren voor zich uit en dacht aan haar man. Op eens zag zij iets glinsteren. Het was een muntstuk, voldoende om meerdere postzegels te kopen.

Haar brief was al geschreven. En nu, door Gods tussenkomst, kon ze die op de post doen.

Broeders, denk eens aan de zegeningen die de familie Romney en de familie Benson ontvingen, zegeningen die volgden op toewijding aan het zendingswerk.

Ik moet ook aan mijn eigen grootvader, Nels Monson, denken die zeven jaar moest wachten voor hij met het meisje van zijn dromen kon trouwen. De eerste aantekening in zijn zendingsdagboek getuigt van zijn grote dankbaarheid: „Vandaag is Maria Mace in de Salt Lake-tempel mijn eeuwige vrouw geworden.” De aantekening van drie dagen later is meer in mineur: „De bisschop is vana-

vond langsgelkomen. Ik ben voor twee jaar op zending geroepen naar Scandinavië. Mijn lieve vrouw blijft thuis en zal in mijn onderhoud voorzien." Ik koester dergelijk geloof en toewijding.

Ik prijs de echtparen die nu uitgaan om als zending te dienen. Zij verlaten het gerief van hun woning en de omgang met de familie en wandelen hand in hand als eeuwige partners, maar ook hand in hand met God als zijn ambassadeurs in een wereld die omkomt door gebrek aan geloof.

Ik wil de velen die het zendingswerk financieel steunen mede namens de kerk van harte bedanken. Gods dank komt misschien spoedig. Of misschien komt die pas na 33 jaar, zoals het geval was met broeder Fetzer. Maar dit weet ik: Hij zal komen. Hij zal u zegenen. Hij zal u troosten. Hij zal u heiligen.

Verleden maand stond er in de kranten van Salt Lake City een overlijdensbericht van Fred Sudbury. Er werd vermeld dat hij zijn vrouw, Pearl, en zijn zoon, Craig, achterliet, dat hij lid was van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en dat zijn huwelijk was voltrokken in de Salt Lake-tempel. Wat het overlijdensbericht niet voldoende aan kon geven, was het inspirerende menselijke drama dat aan Freds overlijden vooraf was gegaan.

Enige jaren geleden kwamen Craig Sudbury en zijn moeder op mijn kantoor vlak voor Craigs vertrek naar het Zendingsgebied Melbourne Australië. Zijn vader, Fred, was merkbaar afwezig. Craigs moeder was 25 jaar eerder getrouwd met Fred, die haar liefde voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen niet deelde en

geen lid van de kerk was.

Craig vertelde mij hoeveel hij van zijn ouders hield en hoezeer hij hoopte dat zijn vader eens de invloed van de Geest zou voelen en zijn hart zou openstellen voor het evangelie van Jezus Christus. Hij vroeg of ik misschien een suggestie had. Ik bad om inspiratie om te mogen weten hoe zijn verlangens gestalte kon krijgen. De inspiratie kwam en ik zei tegen Craig: „Dien de Heer met heel je hart. Wees gehoorzaam aan je heilige roeping. Schrijf iedere week een brief aan je ouders en schrijf af en toe een brief alleen aan je vader, waarin je hem laat weten dat je van hem houdt en waarom je zo dankbaar bent zijn zoon te zijn.“ Hij bedankte mij en verliet samen met zijn moeder mijn kantoor.

Het duurde ruim anderhalf jaar voordat ik Craigs moeder weer te zien kreeg. Ze kwam bij me en herinnerde mij er onder tranen aan dat het haast twee jaar geleden was dat Craig op zending was gegaan. Ze vertelde dat hij trouw iedere week had geschreven.

„Onlangs is mijn man, Fred, voor de eerste keer in een getuigenisvergadering opgestaan. Hij zei: 'U weet allemaal dat ik geen lid van de kerk ben, maar sinds Craig op zending is, is er iets met mij gebeurd. Zijn brieven hebben mijn ziel geroerd. Mag ik er een van u voorlezen?'

„Lieve pa,
„Wij hebben vandaag een geweldig gezin het plan van zaligheid onderwezen en hun verteld over de zegeningen van de verhoging in het celestiale koninkrijk. Het zou voor mij geen celestiaal koninkrijk zijn als u er niet was. Ik ben dankbaar uw zoon te zijn, pa, en wil u laten weten dat ik van u hou.

„Uw zendelingszoon,

„Craig

„Na 26 huwelijksjaren heb ik besloten lid van de kerk te worden, omdat ik weet dat het evangelie het woord van God is. Vermeedelijk ben ik me al lang van deze waarheid bewust, maar de zending van mijn zoon heeft mij tot daden aangezet. Mijn vrouw en ik hebben afgesproken om Craig af te halen wanneer zijn zending erop zit. Ik zal zijn laatste dopeling zijn als full-time zending van de Heer.”

Hij hoorde de boodschap, hij zag het licht, hij omhelsde de waarheid.

Een jonge zending had met onwrikbaar geloof samen met God deelgenomen aan een hedendaags wonder. De uitdaging om contact tot stand te brengen met iemand die hij liefhad was er niet gemakkelijker op geworden door de vele duizenden kilometers die hem van huis scheidden. Maar de geest van liefde overbrugde de enorme oppervlakte van de Grote Oceaan, en hart sprak tot hart in een goddelijke dialoog.

Er was geen blijere zending dan Craig Sudbury toen hij daar in het verre Australië samen met zijn vader in het water stapte, zijn rechterhand ophief en de heilige woorden sprak: „Fred Sudbury, van Jezus Christus' wege gemachtigd zijnde, doop ik u in de naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes.”

Het gebed van een moeder, het geloof van een vader en het dienstbetoon van een zoon voerden tot een wonder van God.

„Hoe liefelijk zijn de voeten van hen, die een goede boodschap brengen” (Rom. 10:15)!

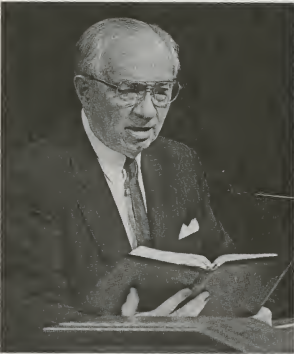
Dat God ons zal zegenen met zendingsherinneringen aan trouwe dienst in het werk van Christus, is mijn gebed in zijn heilige naam. Amen. □

Gebruik Gods naam niet ijdel

President Gordon B. Hinkley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

„De gewoonte . . . waar sommige jonge mensen zich aan overgeven, het gebruik van grove taal en godslastering . . . is niet alleen aanstootgevend voor welopgevoede mensen, maar ook een grote zonde in Gods ogen en behoort niet voor te komen onder de kinderen van de heiligen der laatste dagen.”

Aäronische priesterschap. Ik heb hier een brief van een ambtenaar bij de overheid. Hij schrijft: „Zou u willen overwegen het probleem van godslastering, vloeken en schuttingtaal te behandelen?

„Uit mijn schooltijd jaren geleden kan ik mij slechts één leerling herinneren die zich daaraan te buiten ging, waardoor hij door haast iedereen gemeden werd. Als ik het goed heb, heeft dit probleem vandaag de dag enorme proporties aangenomen onder onze schooljeugd.

„Toen ik op een avond samen met mijn 16-jarige zoon naar de televisie keek en er grove taal werd gebruikt, stelde ik voor de televisie uit te zetten. Mijn zoon zei: 'Prima, pa, maar dit is niks vergeleken met wat ik dagelijks op school te horen krijg.' Wanneer ik met andere jonge mensen uit onze buurt spreek, hoor ik niet anders. Eén jongeman zei: 'Zo goed als iedereen praat zo, en de meisjes zijn even erg als de jongens, zo niet nog erger.'

„Wat ik vrees uit deze opmerkingen,“ zo vervolgt onze brieveschrijver, „is dat het wijdverbreide gebruik van smerige taal een aanvaardbare zaak op school is geworden, waarschijnlijk in hoge mate tengevolge van de invloed van televisie en van de algemene tolerantie in onze samenleving. Maar wat de oorzaak ook moge zijn, ik hoop dat wat extra nadruk bij zal kunnen dragen aan het bedwingen van het probleem en onze jeugd zal doen inzien hoe belangrijk goed taalgebruik is.”

Ik denk dat dit voorstel op het juiste moment gekomen is. Onlangs knipte ik uit de *Wall Street Journal* een artikel van Hodding Carter III, waarin hij zegt:

„Vroeger hoorde men slechts zelden grove taal in gemengd gezelschap, nu is het haast niet te vermijden. Wat de reden ook moge zijn, de permanente invloed van de ja-

ren zestig op dit land is de achteruitgang van onze taal en ons gedrag in het openbaar.”

De heer Carter schrijft als voormalige marinier en als verslaggever, twee categorieën die bekendstaan om hun gekruide taal. Hij geeft dat toe en bekent zijn schuld. Wat hij echter veroordeelt is het toenemend voorkomen van grove taal in het openbaar. Hij gaat als volgt verder:

„Zulk gedrag beperkt zich niet tot de grote steden of de twee kustgebieden . . . Wat eens 'gettotaal' werd genoemd, is natuurlijk wijdverbreid in het getto, maar komt evenveel voor aan de universiteiten van Harvard, Tulane, Davenport, Iowa en Destin, om slechts enkele plaatsen te noemen.” Verder zegt hij:

„Achter de taal ligt het grotere probleem, en wel het verval van beleefdheid in het algemeen . . .

„En zo worden we aan alle kanten belaagd door het ethos van de lomperik, waarbij slechts een enkeling de moed of het verlangen heeft er tegen in te gaan . . . het komt slechts zelden voor dat ik de smerlap die mijn moeder in het openbaar beledigt confronteer . . . Zoals de meesten van u krimp ik ineen en wend mij af.” (*Wall Street Journal*, 4 juni 1987, blz. 23.)

Gesprekken met schoolhoofden en scholieren doen mij tot een eendere slotsom komen: dat zelfs onder onze jonge mensen de afschuwelijke gewoonte om te vloeken en smerige taal te gebruiken toeneemt.

Ik aarzel niet te zeggen dat het verkeerd is, heel verkeerd, wanneer een jongeman, die tot het priesterschap van God geordend is, zich aan iets dergelijks schuldig maakt.

De naam van de Heer ijdel gebruiken is een zeer ernstige zaak.

Toen Mozes de kinderen van Israël van Egypte naar het beloofde land leidde, beklom hij de berg om met de Heer te spreken, waarna de Heer de tien geboden met zijn vinger op de stenen tafels schreef. Deze tien geboden werden de grondslag voor de joods-christelijke wet voor het menselijk gedrag. Al die tien wetten zijn belangrijk en één ervan luidt: „Gij zult de naam van de Here, uw God, niet ijdel gebruiken, want de Here zal niet onschuldig houden wie zijn naam ijdel gebruikt” (Ex. 20:7).

Het schenden van deze wet werd in het oude Israël als een dermate ernstige zaak beschouwd, dat godslastering een halmsdaad werd. Er staat een interessant voorval in het boek Leviticus:

„En de zoon van de Israëlitische vrouw lasterde de Naam en vloekte; toen brachten zij hem tot Mozes . . .

„Toen sprak de Here tot Mozes:

„Breng de vloeker buiten de legerplaats, en allen die het gehoord hebben, zullen hun

Broeders, het is altijd inspirerend de gezichten te zien van dit grote aantal priesterschapsdragers dat in de tabernakel bij elkaar is, en dan te bedenken dat vele malen dit aantal bijeen is in kerkegebouwen door heel dit werelddeel en ook in andere delen van de wereld. Uw aanwezigheid op deze bijeenkomsten op de zaterdagavond is een graadmeter van uw geloof en van uw toewijding aan het werk van de Heer. U bent prijzenswaardig en ik dank u en wil u laten weten dat ik u liefheb. Uw ondersteunende geboden zijn van grote betekenis. Ik weet – evenals de andere presidentende broeders dat weten – dat uw geboden tot de Heer opstijgen ten behoeve van de algemene autoriteiten. Het is een grote en heilige taak die op ons rust en wij voelen ons verantwoordelijk tegenover de Heer en tegenover u, onze medewerkers in dit, zijn grote zaak.

Ik wil mijn opmerkingen richten tot de jongens onder ons, de jongemannen van de

Het Eerste Presidium (v.l.n.r.): President Gordon B. Hinckley, eerste raadgever; president Ezra Taft Benson; president Thomas S. Monson, tweede raadgever.

handen op zijn hoofd leggen, daarna zal de gehele vergadering hem stenigen.

„En tot de Israëlieten zult gij zeggen: Een ieder die zijn God vloekt, zal zijn zonde dragen.

„Wie de Naam des Heren lastert, zal zeker ter dood gebracht worden: de gehele vergadering zal hem stenigen” (Lev. 24:10–16).

Hoewel die verschrikkelijke straf al sinds lang niet meer wordt toegepast, is de ernst van de zonde niet minder geworden.

In onze tijd heeft de Heer opnieuw over dit onderwerp gesproken. In de openbaring die de Heer op 14 januari 1847 aan president Brigham Young gaf toen de heiligen zich klaarmaakten om vanuit Winter Quarters naar het westen te trekken, zei Hij:

„Onthoudt u van het kwaad de Naam des Heren ijdel te gebruiken, want Ik ben de Here, uw God, ja, de God uwer vaders, de God van Abraham, van Izak en van Jakob” (LV 136:21).

In een brief van het Eerste Presidium aan de gehele kerk, gedateerd 8 april 1887, schreven de broeders over dit onderwerp, dat toen kennelijk ook een ernstig probleem was:

„De gewoonte . . . waar sommige jonge mensen zich aan overgeven, het gebruik van grove taal en godslastering . . . is niet alleen aanstootgevend voor welopgevoede mensen, maar ook een grote zonde in Gods ogen

en behoort niet voor te komen onder de kinderen van de heiligen der laatste dagen.” (Aangehaald in *Messages of the First Presidency*, deel 3, blz. 112–113.)

Ik heb eens gewerkt met een groep spoorwegaanbidders die kennelijk prat gingen op het gebruik van godslasterlijke taal. Ik herinner me hoe ik eens een briefje met een bepaalde opdracht aan een wisselwachter overhandigde. Het was zijn taak om volgens de instructies te handelen, maar het moment kwam hem slecht uit. Zodra hij het briefje gelezen had, kreeg hij een woedeaanval. Het was een man van vijftig, maar hij gedroeg zich als een verwend kind. Hij smeet zijn pet op de grond, stampte erop en uitte een reeks krachterminen, waardoor de lucht om hem heen witheet leek te worden. Ieder derde of vierde woord was godslasterlijk.

Ik dacht: Hoe is het mogelijk dat een volwassen man zich zo kinderachtig gedraagt. Het idee alleen dat iemand zich zo kon laten gaan vulde me met afkeer. Ik kon hem nooit meer voor honderd procent respecteren.

Toen ik als kleine jongen in de eerste klas eens een – naar mijn mening – moeilijke dag op school had gehad, smeet ik thuis mijn schooitas op de keukentafel en slaakte een krachtmer waar de naam van de Heer in voortkwam.

Mijn moeder was ontzet. Rustig maar heel

duidelijk vertelde ze mij hoezeer ik fout zat. Ze zei dat ik zulke woorden niet uit mijn mond kon laten komen. Ze pakte mijn hand en nam mij mee naar de badkamer. Daar nam zij een schoon washandje van de plank, maakte het nat onder de kraan en deed er flink wat zeep op. Ze zei: „We zullen je mond moeten uitwassen.” Ik moest mijn mond opendoen, waarna zij mijn tong en tanden boende met het washandje. Ik proestte en sputterde en had wel weer willen vloeken, maar ik deed het niet. Ik spoelde mijn mond keer op keer, maar het duurde lang voordat de zeepsmaak eindelijk weg was. Iedere keer dat ik aan die ervaring terugdenk, krijg ik die smaak weer in mijn mond. Ik meen in alle oprechtheid te kunnen zeggen dat ik vanaf die dag de naam van de Heer nooit meer ijdel heb gebruikt. Ik ben dankbaar voor die les.

Op een keer zei Jezus tegen de menigte: „Niet wat de mond binnengaat, maakt de mens onrein, maar wat de mond uitkomt, dat maakt de mens onrein” (Matt. 15:11).

Elke keer dat ik mannen en vrouwen, en jongens en meisjes godslasterlijke taal hoor gebruiken, besef hoe waar die uitspraak is.

George Q. Cannon, die lange, trouwe jaren heeft gediend als raadgever in het Eerste Presidium, zei bij een bepaalde gelegenheid eens:

„Gebruiken engelen de naam des Heren

ijdel? Het idee alleen is zo belachelijk, dat we die vraag nauwelijks durven stellen. . . Hoe durven wij dan te doen wat engelen niet durven te doen? Kunnen wij redeneren dat hetgen in de hemel verboden is, op aarde prijzenswaardig is? . . .

„Wij weten zeker dat geen enkele jongen ons kan overtuigen van enig voordeel bij het misbruiken van Gods heilige naam, maar wij kunnen hem wel vertellen hoeveel nadelen eraan verbonden zijn. In de eerste plaats is het onnodig en dus dom; het vermindert onze eerbied voor heilige zaken en brengt ons in het gezelschap van de goddelozen; wij verspelen het respect van goede mensen, die ons zullen vermijden; het voert ons tot andere zonden, want hij die bereid is op zijn Schepper te schelden, schaamt zich er niet voor om zijn medemens te benadelen; en tenslotte overtreden wij regelrecht en bewust een van de duidelijkste geboden van God.“ (*Juvenile Instructor*, 27 september 1873, blz. 156.)

Broeders, blijf wat uw spraak betreft uit de goot. Hij die smerige taal gebruikt, wordt erdoor bezoedeld. Als u die gewoonte heeft, hoe komt u er dan vanaf? U begint met het besluit om te veranderen. De volgende keer dat u de neiging voelt verkeerde woorden te gebruiken, hou dan op met spreken. Houd uw mond of zeg wat u te zeggen hebt op een andere manier. Naarmate u een dergelijke zelfbeheersing oefent, zal het steeds gemakkelijker worden. President Grant zei altijd: „Hetgen waarin wij volharden wordt steeds gemakkelijker, niet omdat de aard ervan veranderd is, maar omdat ons vermogen is toegenomen.“ Wij beginnen met zelfdiscipline. Shakespeare legde Hamlet de volgende woorden in de mond over kwade gewoonten:

„Betegel u vannacht, en daardoor zal een tweede onthouding u reeds lichter vallen; lichter nog de derde; Gewoonte kan onze inborst haast verand' ren, de duivel boeien, of voorgoed uitbannen, met wonderlijke macht.“
(*Hamlet*, derde bedrijf, vierde toneel.)

Kunt u zich een zending in deze kerk voorstellen die taal bezigt die op veel schoolpleinen wordt gehoord? Natuurlijk niet. Dat zou absoluut niet te rijmen zijn met zijn roeping als ambassadeur van de Heer. De meeste jongens die vanavond hier aanwezig zijn, zijn toekomstige zendingen. Het is even verkeerd voor jullie om smerige taal te gebruiken als voor een zending, want ook jullie dragen het priesterschap. Je hebt de bevoegdheid om in de naam van God te spreken. Bedenk dat het dezelfde stem is waarmee jullie aan de ene kant tot de Heer

bidden en aan de andere kant, wanneer jullie in het gezelschap van vrienden zijn, misschien geneigd zijn smerige taal te gebruiken. Het is niet met elkaar te verenigen dat die twee stemmen uit één mond komen.

Paulus, die wellicht de grootste zending aller tijden was, schreef aan Timotheüs, zijn jonge metgezel in de bediening van het evangelie:

„Niemand schatte u gering om uw jeugdige leeftijd, maar wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid“ (1 Tim. 4:12).

Let op wat hij zegt: „Wees een voorbeeld in woord.“ Hij spreekt hier over taalgebruik. Mijns inziens spreekt hij over hetgen waar ik nu over spreek. Hij zegt dat platvloerse en schunnige woorden niet te verenigen zijn met de roeping die je als gelovig christen hebt ontvangen.

Paulus zegt dat wij in onze gesprekken met anderen het toonbeeld van een gelovig mens moeten zijn. Het gesprek is de basis van vriendschappelijke contacten. Een gesprek kan prettig zijn, of licht, of ernstig, of grappig. Maar als men oprecht in Christus gelooft, mag het nooit gewaagd zijn, of ruw, of smerig.

Misschien vinden jullie dat ik teveel op het onderwerp door hamer. Zo ja, dan is dat omdat het volgens mij een zeer belangrijk punt is. Het is tragisch en onnodig dat jongens en meisjes smerige taal gebruiken. Het is niet te rechtvaardigen wanneer een meisje dat doet. Het is even ernstig voor de jongen die het priesterschap draagt. Het is een totaal onaanvaardbare gewoonte voor allen die gemachtigd zijn om in de naam van God te spreken. Het lasteren van zijn heilige naam of het bezigen van verdorven taal is aanstootgevend voor God en de mens.

De man of jongen die zijn toevlucht moet

nemen tot zulke taal verraadt onmiddellijk dat hij taalam is. Hij beschikt niet over die welsprekendheid die hem in staat stelt zich goed te uiten zonder te vloeken of schuttingtaal te gebruiken.

Ik heb jullie vanavond in deze trant toegesproken omdat ik van mening ben dat sommigen onder jullie wellicht voor deze gewoonte zijn bezwaken. Ik hoop dat jullie mijn woorden zullen aannemen in de geest waarin ze bedoeld zijn. Wanneer jullie zulke taal hebben gebruikt en jullie vrienden samen met jullie in deze priesterschapsvergadering zijn, neem jullie dan gezamenlijk voor elkaar te helpen. Als jullie je verspreken, herinner elkaar dan aan jullie voornemen. Ik hoop van harte dat jullie dat zullen doen, want daardoor eren jullie je Hemelse Vader. Jullie eren zijn geliefde Zoon. Jullie eren het priesterschap dat jullie dragen. Jullie zullen je ouders tot eer strekken. Jullie zullen jezelf tot eer strekken en trots zijn op jullie vermogen om je taalgebruik te beheersen.

Ik zeg dit tot de jongens. Ik zeg het ook tegen de ouderen onder u die met hetzelfde probleem worstelen. Ik doe dat in liefde. Ik weet dat het de Heer behaagt wanneer wij reine en deugdzame taal gebruiken, want Hij heeft ons het voorbeeld gegeven. Zijn openbaringen zijn geformuleerd in positieve, verheffende woorden, die ons ertoe aansporen datgene te doen wat goed is en om in waarheid en deugd voorwaarts te gaan.

Vloek niet. Vermijd zogenaamde schuine moppen. Vermijd gesprekken waarin kwistig gestrooid wordt met smerige woorden. Je zult er gelukkiger door zijn en je voorbeeld zal anderen kracht geven. Dat jullie daarbij gezegend zullen worden, is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Tot de vaders in Israël

President Ezra Taft Benson

„Voorzie, met uw eeuwige metgezel aan uw zijde, altijd in de stoffelijke behoeften van uw gezin . . . kom uw heilige verantwoordelijkheid na om geestelijke leiding te geven in uw gezin.“

Geliefde broeders, ik ben dankbaar dat ik hier met u kan zijn in deze prachtige bijeenkomst van de priesterschap van God. Ik bid dat de Geest des Heren met u en mij zal zijn terwijl ik u toespreek over een uiterst belangrijk onderwerp. Vanavond wil ik tot de vaders, die hier en elders in de kerk zijn verzameld, over hun heilige roeping spreken.

Ik hoop dat jullie jongemannen ook goed zullen luisteren, want jullie bereiden je nu voor om later de vaders van de kerk te worden.

Vaders, u hebt een eeuwige roeping waar u nooit van ontheven zult worden. Roepingen in de kerk, hoe belangrijk ook, zijn slechts tijdelijk van aard en na een bepaalde periode is het gepast dat men ontheven wordt. Maar de roeping van vader is eeuwig en het belang ervan stijgt boven de tijd uit. Het is een roeping voor tijd en eeuwigheid.

President Harold B. Lee zei: „Het belangrijkste werk dat u (vaders) ooit zult verrichten, is het werk dat u binnen de muren van uw eigen thuis verricht. Huisonderwijs, werk in de bisschop en andere taken in de kerk zijn alle belangrijk, maar het belangrijkste werk vindt plaats binnen de muren

van uw thuis.“ (*Strengthening the Home*, brochure, 1973, blz. 7.)

Wat is dan de specifieke verantwoordelijkheid van een vader binnen de heilige muren van zijn thuis? Sta mij toe twee fundamentele taken van iedere vader in Israël aan te geven.

Ten eerste hebt u de heilige verantwoordelijkheid om in de stoffelijke behoeften van uw gezin te voorzien.

De Heer heeft duidelijk gezegd dat een van onze taken de zorg voor en het grootbrengen van een rechtvaardig nageslacht is. In het begin werd Adam, niet Eva, geïnstrueerd om in het zweet zijns aanschijns het brood te verdienen.

De apostel Paulus zei tot echtgenoten en vaders: „Doch zo iemand de zijnen, en voornamelijk zijn huisgenoten, niet verzorgt, die heeft het geloof verloochend, en is erger dan een ongelovige“ (SV, 1 Tim. 5:8).

Toen de kerk pas was georganiseerd gaf de Heer de mannen de specifieke opdracht om voor hun vrouw en kinderen te zorgen. In januari 1832 zei Hij: „Voorwaar zeg Ik u, dat iedere man, die genoodzaakt is voor zijn eigen gezin te zorgen, dit moet doen; en hij zal

geenszins zijn kroon verliezen“ (LV 75:28). Drie maanden later zei Hij: „Vrouwen hebben aanspraak op haar echtgenoten voor haar onderhoud totdat deze sterven“ (LV 83:2). Dit is het goddelijke recht van een vrouw en moeder. Terwijl zij thuis voor de kinderen zorgt, verdient haar man de kost voor het gezin om die zorg mogelijk te maken.

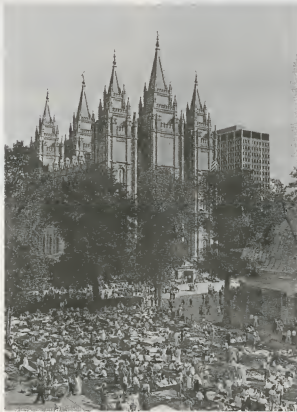
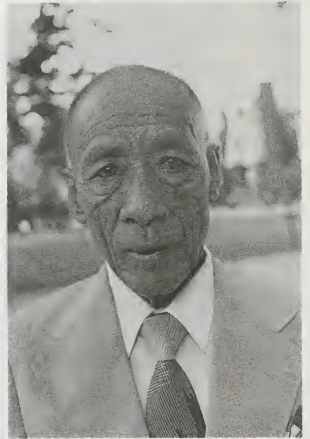
Waar er in een gezin een gezonde man is, wordt van hem verwacht dat hij de kostwinner is. Soms horen wij van mannen die door economische omstandigheden hun baan verloren hebben en van hun vrouw verwachten dat zij het huis uit gaan om te werken, al is de man zelf in staat voor zijn gezin te zorgen. In deze gevallen sporen wij de man aan om al het mogelijke te doen om zijn vrouw thuis te houden om voor de kinderen te zorgen, en zelf zo goed mogelijk in het onderhoud van zijn gezin te voorzien, zelfs al is de baan die hij weet te bemachtigen niet ideaal en moet het gezin met minder doen.

Ook is de noodzaak van een opleiding of van stoffelijke behoeften geen rechtvaardiging voor het wachten met kinderen zodat de vrouw de kostwinster van het gezin kan blijven.

Ik moet denken aan de raad van onze geliefde profeet Spencer W. Kimball aan getrouwde studenten. Hij zei: „Ik heb tegen tienduizenden jonge mensen gezegd dat als ze trouwen, ze niet moet wachten met kinderen krijgen tot zij hun opleiding voltooid hebben en er financieel beter voor staan . . . ze moeten normaal met elkaar samenleven en de kinderen laten komen . . .

„Ik weet van geen enkele tekst in de Schriften,“ vervolgt president Kimball, „waarin jonge vrouwen worden gemachtigd om met kinderen te wachten en aan het werk te gaan om tijdens de studie van hun

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Status per oktober 1987

Het Eerste Presidium

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadsgever

President Ezra Taft Benson

President Thomas S. Monson
Tweede raadsgever

Raad der Twaalf

James E. Faust

Howard W. Hunter

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Dean L. Larsen

Richard G. Scott

Marion D. Hanks

Wm. Grant Berger

Robert L. Bowman

Hugh W. Pinnock

James M. Parramore

Overige leden van het Eerste Quorum der Zeventig

Franklin B. Richards

Theodore M. Burton

Paul H. Dunn

Herman Recker, Jr.

Loren C. Dunn

Robert L. Simpson

Rex D. Pringle

J. Thomas Fyans

Aimey Y. Komatsu

Gene R. Cook

Charles DeLair

William B. Bradford

George P. Lee

Charles E. Akay

John H. Corbett

Jacob de Jager

Vaughn J. Tomassone

Royden G. Dennis

Robert E. Wells

F. Ernie Buschle

Yoshimaru Mauchi

Robert E. Politman

Derek A. Corbett

Rex C. Reeve

F. Burton Howard

Ted E. Brewerton

Jack H. Goswami

Anjali Abrea

John K. Carmack

Russell C. Taylor

Robert B. Harbison

Devere Harris

Spencer H. Coburn

Philip T. Sornblag

John Sonnenberg

F. Arthur Kay

Keith W. Wilcox

Victor L. Brown

H. Burke Peterson

J. Richard Caske

Hans B. Ringger

Walter P. Call

Heiko R. Camargo

H. Verlan Andersen

George I. Cannon

Francis M. Gibbons

Gardner H. Russell

George R. Hill III

John R. Lauster

Douglas J. Martin

Alexander B. Morrison

L. Alan Porter

Glenn L. Hudd

Douglas H. Smith

Lynn A. Sorenson

Presiderende Bisschop

Henry B. Eyring
Eerste
raadsgiver

Robert D. Hales
Presiderende
bisschop

Glenn L. Pace
Tweede
raadsgiver

Emeritus algemene autoriteiten

Leden van het Eerste Quorum der Zeventig

Edmond G. Smith

Sterling W. Sill

Bernard F. Brobbank

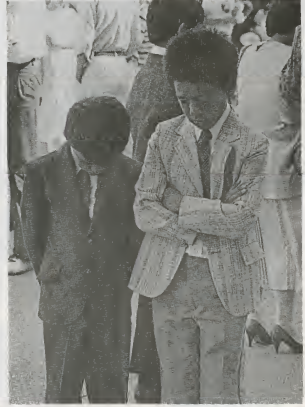

Joseph Anderson

John H. Vandenberg

Patriarch

President Ezra Taft Benson begroet ouderling Howard W. Hunter, waarnemend president van de Raad der Twaalf.

man de kost te verdienen. Er zijn duizenden mannen die naast hun studie gewerkt hebben en tegelijkertijd een gezin hebben grootgebracht." („Marriage is Honorable," *Speeches of the Year, 1973*, Provo, Utah: Brigham Young University Press, 1974, blz. 263.)

Broeders van de priesterschap, ik blijf nadrukkelijk stellen dat het belangrijk is dat de moeders thuis blijven om hun kinderen te verzorgen, op te voeden en hen de beginselen van gerechtigheid bij te brengen.

Bij mijn reizen naar de verschillende delen van de kerk, krijg ik het gevoel dat de overgrote meerderheid van de HLD-moeders oprecht deze raad willen opvolgen. Maar we weten dat moeders soms buitenshuis werken omdat hun man hen daartoe aanmoedigt, of er zelfs op staat. Dat is iemand die de dingen of gemakken wil hebben die met een extra inkomen gekocht kunnen worden. Niet alleen zal het gezin onder dergelijke omstandigheden ernstig te lijden hebben, broeders, maar uw eigen geestelijke groei en vooruitgang zal stikken. Ik zeg tot u allen: de Heer heeft de mannen de verantwoordelijkheid gegeven om op dusdanige manier voor hun gezin te zorgen dat de vrouw de gelegenheid krijgt haar rol als moeder thuis te vervullen.

Vaders, een ander cruciaal aspect bij de zorg voor de stoffelijke behoeften van uw gezin betreft de maatregelen die u neemt voor uw gezin in geval van nood. Gezinsparaatheid is sinds lang een gevestigd wel-

zijnsgedrag. Het is nu zelfs nog dringender.

In alle ernst vraag ik u: Hebt u een jaarvoorraad voedsel, kleding en waar mogelijk brandstof aangelegd? De openbaring om voedsel te produceren en op te slaan kan net zo essentieel zijn voor ons welzijn in deze tijd als het aan boord gaan van de ark was voor de mensen in de tijd van Noach.

Leeft u ook binnen de beperkingen die uw inkomen u oplegt, en spaart u met?

Bent u eerlijk met de Heer met het betalen van uw tiende? Het naleven van deze goddelijke wet zal u zowel in geestelijk als stoffelijk opzicht tot zegen zijn. Ja, broeders, als vader in Israël draagt u een grote verantwoordelijkheid om te voorzien in de stoffelijke behoeften van uw gezin, en om te beschikken over de noodzakelijke voorraden in tijden van nood.

Ten tweede, hebt u een heilige verantwoordelijkheid om geestelijke leiding in uw gezin te geven.

In een brochure die enkele jaren geleden door de Raad der Twaalf werd uitgegeven, zeiden we het volgende: „Vaderschap is leiderschap, en wel de belangrijkste soort leiderschap. Zo is het altijd geweest . . . zo zal het altijd blijven. Vader, met de hulp en raad en aanmoediging van uw eeuwig metgezel president u thuis." (*Vader, let op*, brochure, 1973, blz. 9.)

Echter, die presiderende positie brengt ook belangrijke verplichtingen met zich

mee. Soms horen wij over mannen, zelfs in de kerk, die, omdat zij aan het hoofd van het gezin staan, denken dat zij op de een of andere manier een superieure positie innemen en het recht hebben om hun gezin te commanderen en lasten op te leggen.

De apostel Paulus wijst erop dat de man het hoofd van de vrouw is, *net zoals* Christus het hoofd van de kerk is. (Zie Ef. 5:23, cursivering toegevoegd.) Dat is het voorbeeld dat we bij onze taak om thuis te presideren moeten volgen.

De Heiland leidt de kerk niet op ruwe of onvriendelijke wijze. De Heiland behandelt zijn kerk niet onbeleefd of met onachtzaamheid. De Heer gebruikt geen dwang of druk om zijn doeleinden te verwezenlijken. Nergens blijkt dat de Heer iets anders doet dan de kerk opbouwen, verheffen, troosten en verhogen. Broeders, in alle ernst zeg ik u: Hij is het voorbeeld dat wij moeten volgen in ons streven de geestelijke leiding te nemen in ons gezin.

Dit geldt vooral voor de relatie met uw vrouw.

Ook hier is de raad van de apostel Paulus erg mooi en concreet. Hij zei simpelweg: „Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad" (Ef. 5:25).

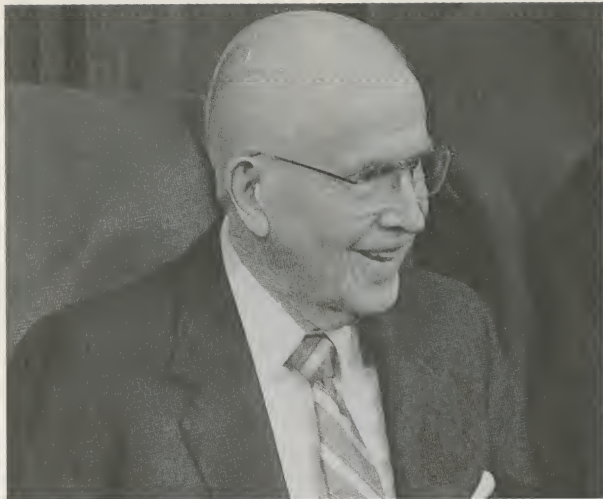
In hedendaagse openbaring spreekt de Heer weer over deze verplichting. Hij zei: „Gij zult uw vrouw met geheel uw hart liefhebben, en gij zult haar aankleven en geen ander" (LV 42:22). Voor zover ik weet wordt er in alle schriftuur maar één ander ding genoemd waarvan ons geboden wordt dit met heel ons hart lief te hebben, en dat is God zelf. Bedenk eens wat dat inhoudt!

Deze soort liefde kan op veel verschillende manieren aan uw vrouw getoond worden. In de allereerste plaats is er buiten God niets dat in uw leven belangrijker is dan uw vrouw – uw werk niet, uw ontspanning niet, uw hobby's niet. Uw vrouw is uw kostbare, eeuwige hulpe – uw metgezel.

Wat wil het zeggen om iemand met uw gehele hart lief te hebben? Het wil het zeggen liefhebben met al uw emoties en al uw toewijding. Het staat vast dat als u met heel uw hart van uw vrouw houdt, u haar niet kunt verlagen of bekritisieren, dat u geen fouten bij haar kunt zoeken, of haar met woorden, nors gedrag of daden kunt mishandelen.

Wat wil het zeggen om „haar aan te klevens"? Dat wil zeggen dat u dicht bij haar blijft, haar loyaal en trouw bent, met haar communiceert en uw liefde voor haar uit.

Liefde wil zeggen ontvankelijk zijn voor haar gevoelens en behoeften. Ze wil opgemerkt en gekoesterd worden. Ze wil horen dat u haar prachtig en aantrekkelijk en belangrijk vindt. Liefde houdt in dat u haar

President Ezra Taft Benson

welzijn en gevoel van eigenwaarde als hoge prioriteit in uw leven stelt.

U moet dankbaar zijn dat zij de moeder van uw kinderen en de koningin van uw thuis is, dankbaar dat zij voor het huishouden en het moederschap gekozen heeft – om uw kinderen te baren, te verzorgen, lief te hebben en op te voeden – de edelste van alle roepingen.

Mannen, onderken de intelligentie van uw vrouw en haar vermogen om als een ware partner met u te overleggen over de plannen, activiteiten en financiën voor het gezin. Wees niet krenterig met uw tijd of middelen. Geef haar de kans om zich intellectueel, emotioneel, sociaal en geestelijk te ontplooiën.

Bedenk, broeders, liefde kan door kleine dingen verzorgd en gevoed worden. Bloemen zijn bij bijzondere gelegenheden geweldig, maar dat is ook uw gewilligheid om te helpen met de afwas, luiers te verwisselen, 's nachts uit bed te komen om voor een huilend kind te zorgen, en de televisie en krant te laten voor wat ze zijn om met het eten te helpen. Dat zijn de stille manieren waarop we met onze daden „Ik hou van je” zeggen. Dergelijke kleine inspanningen leveren een enorme rente op.

Dit liefdevolle leiderschap dat u als priesterschapsdrager geeft is ook op uw kinderen van toepassing.

Moeders spelen als hart van het gezin een

belangrijke rol, maar dit doet niets af aan de even belangrijke rol die vaders als hoofd van het gezin moeten spelen bij het verzorgen, opvoeden en liefhebben van hun kinderen.

Als patriarch in uw gezin draagt u de zwaarwegende verantwoordelijkheid om de leiding te nemen bij het werken met uw kinderen. U moet een gezin helpen stichten waarin de Geest des Heren kan vertoeven. Aan u de taak om leiding te geven aan heel het gezinsleven. U moet een actieve rol spelen bij het instellen van discipline en regels in het gezin.

Uw thuis moet een oase van vrede en vreugde zijn voor uw gezin. Geen enkel kind moet bang zijn voor zijn vader – vooral niet als die vader het priesterschap draagt. De taak van een vader is om van zijn thuis een oord van geluk en vreugde te maken. Hij kan dat niet doen als er gekijf, geruzie, spanning of onrechtvaardig gedrag is. De krachtige invloed van een rechtvaardige vader bij het geven van een voorbeeld, disciplineren, opvoeden, verzorgen en liefhebben is essentieel voor het geestelijke welzijn van zijn kinderen.

Met liefde in het hart voor de vaders in Israël wil ik tien concrete manieren noemen waarop vaders geestelijke leiding kunnen geven aan hun kinderen:

1. Geef uw kinderen vaderlijke zegens. Doop en bevestig uw kinderen. Verleen uw zoons het priesterschap. Dit zullen de

geestelijke hoogtepunten in het leven van uw kinderen zijn.

2. Geef persoonlijk leiding aan gezinsbeden, schriftstudie en de wekelijkse gezinsavond. Uw persoonlijke betrokkenheid zal uw kinderen doen inzien hoe belangrijk deze dingen zijn.

3. Woon waar mogelijk als gezin de vergaderingen van de kerk bij. Onder uw leiding als gezin aanbidden is essentieel voor het geestelijke welzijn van uw kinderen.

4. Neem uw kinderen individueel mee uit. Ga als gezin kamperen en picknicken, naar sportwedstrijden en concerten, naar schoolprogramma's enzovoort. Het is veel leuker als papa erbij is.

5. Bouw tradities op van vakanties, tochten en uitjes met het gezin. Uw kinderen zullen deze herinneringen hun leven lang met zich mee dragen.

6. Voer regelmatig gesprekken onder vier ogen met uw kinderen. Laat hen bepalen waarover jullie praten. Onderwijs hun de beginselen van het evangelie. Breng hun gedegen waarden bij. Vertel hun dat u van hen houdt. Persoonlijke tijd met uw kinderen laat hun zien wat papa's prioriteiten zijn.

7. Leer uw kinderen werken, en laat hen zien hoe goed het is om naar een waardig doel toe te werken. Het openen van spaarrekeningen voor de zending en opleiding van uw kinderen laat hen zien wat papa belangrijk vindt.

8. Moedig goede muziek en kunst en literatuur aan in uw gezin. Wanneer er thuis een sfeer van verfijning en schoonheid heerst, zal dat het leven van uw kinderen voor altijd tot zegen zijn.

9. Ga, waar de reisafstand dit toelaat, regelmatig met uw vrouw naar de tempel. Uw kinderen zullen een beter begrip hebben van het belang van een tempelhuwelijk, de tempelbeloften en de eeuwige gezinseenheid.

10. Laat uw kinderen zien hoeveel vreugde en voldoening u vindt in uw werk in de kerk. Dit kan aanstekelijk op hen werken, waardoor zij ook in de kerk zullen willen werken en van het koninkrijk zullen houden.

O, mannen en vaders in Israël, u kunt zoveel doen voor de verlossing en verhoging van uw gezin! Uw taken zijn zo belangrijk!

Denk aan uw heilige roeping als vader in Israël – uw belangrijkste roeping in tijd en eeuwigheid – een roeping waarvan u nooit ontheven zult worden.

Moge u, met uw eeuwige metgezel aan uw zijde, altijd in de stoffelijke behoeften van uw gezin voorzien, en moge u uw heilige verantwoordelijkheid nakomen om geestelijke leiding te geven in uw gezin.

Dat bid ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Heer, geef ons meer geloof”

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

„Van al wat we nodig hebben, denk ik dat een groter geloof het belangrijkste is.”

Ik heet allen welkom die in deze grote conferentie zijn vergaderd. Het is met recht een wereldconferentie geworden. We spreken nu tot bijeenkomsten in heel Noord-Amerika en staan in directe verbinding met verscheidene landen overzee. Honderdduizenden zijn vanmorgen vergaderd om naar het woord van de Heer te luisteren. Ik dank u voor uw geloof en uw verlangens en bid om de leiding van de Heilige Geest.

Laat mij u een ervaring vertellen die ik met een van onze gebiedspresidenten had. We bevonden ons in een land waar voor zover we wisten geen enkel lid van de kerk was onder de miljoenen van dat volk.

Er was een man die van de kerk wist en gedoopt wilde worden. Hij had lange tijd de Bijbel bestudeerd. Hij was lid van een christelijke kerk, maar hij was niet tevreden. De gedachte kwam in hem op dat hij lid van een kerk moest worden die de naam van de Heiland droeg. In een oude encyclopedie in een openbare bibliotheek vond hij de naam

van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen met de hoofdzetel in Salt Lake City. Hij schreef om informatie en ontving een brief met brochures. Meer leesmateriaal volgde op zijn verzoek.

Toen wij hem ontmoetten had hij het Boek van Mormon verscheidene keren gelezen. Hij had de Leer en Verbonden en andere publicaties gelezen. Met groot enthousiasme had hij zijn vrienden verteld over deze wonderbare kerk die hij had gevonden. Hij wilde zich laten dopen. Wij stelden hem enkele vragen. Hij wist van de verscheidene verordeningen en van de procedures van onze vergaderingen af.

Geloofde hij dat het Boek van Mormon het woord van God is? O ja, hij wist dat het waar was, hij had het gelezen, erover gebeden en nagedacht. Hij twijfelde niet aan de waarheid ervan. Geloofde hij dat Joseph Smith een profeet van God was? Hij wist het met zekerheid; hij had gestudeerd en erover gebeden. Hij was overtuigd van de werkelijkheid van dat glorieuzere visioen, toen de eeuwige Vader en zijn geliefde Zoon, de opgestane Heer, aan de jonge Joseph verschenen om een nieuwe bedeling van het ware evangelie in te leiden. Het priesterschap was hersteld met al zijn gaven en machten. Hij wist dat. Onze vriend vroeg om de doop en hoopte op het priesterschap, opdat hij met het juiste gezag zou kunnen onderwijzen en handelen.

„Maar,” zeiden we, „als wij u nu dopen en vertrekken, blijft u alleen achter. En hoewel er vele christenen in uw land zijn, en godsdienstvrijheid door de wet gegarandeerd wordt, wordt er aan buitenlanders strikt beperkingen opgelegd. Er zal niemand zijn om u te onderwijzen en te helpen. Er zal niemand zijn om u te steunen.”

Zijn reactie was: „God zal mij leren en helpen, en Hij zal mijn vriend en steun zijn.”

Ik keek in de ogen van deze goede man en

zag het licht van geloof. Wij doopten hem met het gezag van het heilige priesterschap. Wij bevestigden hem als lid van de kerk, en verleenden hem de Heilige Geest. Wij doopten zijn vrouw. Wij gaven hem het Aäronisch priesterschap en ordenden hem tot het ambt van priester opdat zij met het juiste gezag het avondmaal konden vieren.

Wij hielden een vasten- en getuigenisvergadering met hen. Wij omhelsden elkaar en namen afscheid; tranen stonden in onze ogen. Zij gingen naar huis, en wij vertrokken naar andere landen waar nieuwe taken ons wachtten.

Ik zal hem nooit vergeten. Hij heeft niet vele aardse goederen. Maar hij heeft gestudeerd en is leraar van beroep. Ik weet weinig van zijn levensomstandigheden. Maar dit weet ik van hem – toen wij met hem praatten, brandde het vuur van geloof in zijn hart en werd ook ons eigen geloof versterkt.

Toen we weggegaan waren en er tijd was om te mediteren, wenste ik dat dit soort geloof meer voor zou komen, zowel onder ons als onder anderen. Zijn voorbeeld heeft me een onderwerp om over te spreken gegeven. Het staat in Lucas 17:5. Jezus had zijn discipelen onderwezen met voorschriften en gelijkenissen. „En de apostelen zeiden tot de Heer: „Geef ons meer geloof.”

Dit is mijn gebed voor ons allen: „Heer, geef ons meer geloof.”

Geef ons meer geloof om onze angsten en onzekerheden te overwinnen. Zoals de meesten van u weten hebben we de afgelopen vier, vijf jaar een interessante episode in onze kerkgeschiedenis doorgemaakt. We kregen twee brieven in ons bezit waar de

Levensgrote standbeelden van Joseph Smith (r) en zijn broer Hyrum houden een oogje in het zeil op Temple Square.

media zich massaal op wierpen toen we ze bekend maakten. Zij werden in een groot deel van de wereld beschreven als documenten die grote twijfels opriepen over de echtheid van onze kerk. Toen we ze publiceerden zeiden we dat ze in feite weinig te maken hadden met de essentiële punten van onze geschiedenis. Maar enkele klein-gelovigen, die klaarblijkelijk altijd meteen klaar staan om in het negatieve te geloven, namen de uitspraken en voorspellingen van de media voor waar aan. Ik herinner me een brief van een persoon die zijn naam uit de ledenlijst van de kerk wilden laten schrappen, omdat hij niet langer in een kerk kon geloven die te maken had met een salamander-geschiedenis.

Zoals u weet heeft de vervalser nu inzake deze twee brieven en andere documenten bekend dat ze inderdaad vervalsingen zijn, onderdeel van een kwaad en gemeen plan dat uitliep op de moord op twee mensen.

Ik heb me afgevraagd wat zij wier geloof aan het wankelen was gebracht hebben gedacht nadat de vervalser zijn kwaad had bekend. Ik moet er echter meteen aan toevoegen dat de grote meerderheid van de kerkliden, allen op zeer weinigen na, er weinig aandacht aan hebben geschonken en zijn voortgegaan met hun werk in de kerk, omdat hun overtuiging stevig verankerd is in de kennis die komt door de macht van de Heili-

ge Geest. Zij wisten toen en weten nu dat God zijn werk overziet en dat Jezus Christus aan het hoofd van deze kerk staat, dat het waar is en dat geluk en groei komen door het volgen van zijn voorschriften en leringen.

Uit deze episode is nu een ander fenomeen ontstaan. Het wordt beschreven als het schrijven van een „nieuwe geschiedenis“ van de kerk naast de „oude geschiedenis“. Het gaat onder andere om pogingen elk element van volksmagie en occultisme uit de omgeving van Joseph Smith aan het daglicht te brengen om rationeel te kunnen uitleggen wat hij gedaan heeft en waarom.

Ik twijfel er niet aan dat er in die dagen aan volksmagie werd gedaan. Zonder twijfel heerste er bijgeloof en waren er mensen die erin geloofden. Ik geloof dat dit ook zo was toen de Heiland op aarde was. Het heerst zelfs in deze tijd van zogenaamde verlichting. Waarom sluiten sommige zaken en hotels bij het nummeren de dertiende verdieping over? Beter niet dit dat er iets mis is met het gebouw? Natuurlijk niet. Of met de bouwers? Nee.

Evenzo is het feit dat er bijgeloof was in de dagen van Joseph Smith helemaal geen bewijs dat de kerk uit bijgeloof is ontstaan.

Joseph Smith schreef of dicteerde zelf zijn geschiedenis. Het is zijn getuigenis van wat er gebeurde en hij verzegelde dat getuigenis met zijn leven. Het is in duidelijke en onmiskenbare taal geschreven. Door de gave en kracht van God vertaalde hij een kroniek uit vroeger tijden, het Boek van Mormon. Allen kunnen het zien en aanraken en lezen. Zij die het in geloof gelezen en erover gebeden hebben, weten zeker dat het waar is. De huidige pogingen om een andere uitleg voor de organisatie van de kerk, voor de oorsprong van het Boek van Mormon en voor het priesterschap met zijn sleutels en machten te vinden, zal het niet veel anders vergaan dan

de andere anti-mormoonse bevliegingen die opbloeien en verwelken. „De waarheid zal overwinnen.“ Dat de kennis van de waarheid komt tot hen die er moeite voor doen en studeren, is waar, maar het komt toch als Gods gave aan hen die in geloof ernaar zoeken. Mijn onophoudelijk gebed voor de gehele kerk is: „Heer, geef ons meer geloof om boven hen te staan die tegen uw groot en heilig werk ageren. Sterk onze wil. Help ons uw koninkrijk op te bouwen en uit te breiden volgens uw heilige wil, opdat dit evangelie in de gehele wereld gepredikt zal worden tot een getuigenis voor alle volken.“

Ik heb antwoorden op dat gebed gezien. Ik het het wonder van de uitbreiding van dit werk en koninkrijk gezien en kan ervan getuigen.

In 1960, maar 27 jaar geleden, kreeg ik van het Eerste Presidium de opdracht om met de zendingspresidenten, de zendingen en de heiligen in Azië te werken. In dat deel van de aarde was de kerk klein en zwak. Getrouwe heiligen der laatste dagen in militaire dienst hadden het zaad gezaaid in Japan, Taiwan en Korea. Het was echter klein en onstabiel. We hadden geen eigen gebouwen. We vergaderden in kleine groepjes in gehuurde gebouwen. 's Winters waren ze koud en ongemakkelijk. Bekeerlingen werden lid van de kerk. Sommigen, met onvoldoende geloof, gingen weer weg. Maar er bleef een kern van sterke, bewonderenswaardige mensen over die verder konden kijken dan de problemen van het moment. Zij vonden sterkte in de boodschap, niet in de gebouwen. Tot op de dag van vandaag zijn ze getrouw gebleven en hun aantal is met tienduizenden toegenomen.

Een paar zondagen geleden hielden we een regionale conferentie in Tokio. De grote hal was helemaal vol. Tijdens die gelegenheid waren er bijna net zoveel aanwezig als

hier vanochtend in de tabernakel. De Geest des Heren was aanwezig. Gelooft was aanwezig in die grote congregatie.

Voor mij die de dagen gekend heb toen we zwak en weinig in getal waren, was het een wonder waarvoor ik de Heer dank.

In Hongkong, waar er vier rijken van Zion zijn, hadden we een soortgelijke ervaring.

Daarna in Seoel (Korea), werd ik ontroerd toen we de grootste hal in die stad binnen gingen en bemerkten dat alle plaatsen bezet waren met leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en hun genodigden. Een prachtig koor van 320 stemmen opende met het lied „O, hoe lieflijk was de morgen“, het eerste visioen van de profeet Joseph Smith werd op ontroerende wijze bezongen. Ik heb Zuid-Korea gekend in de dagen van armoede en herstel na de verschrikkelijke oorlog. Toen ik daar voor het eerst kwam hadden we zes zendelingen in Seoel en twee in Pusan. Enkelen waren ziek; ze hadden hepatitis. Nu zijn er vier geweldig lopende zendingsgebieden in dat land. Vele zendelingen zijn zoons en dochters van Korea. Onder hen bevinden zich intelligente, mooie jonge vrouwen in wier harten het licht van geloof brandt. Onder hen bevinden zich ook jongemannen die hun opleiding voor een poosje onderbreken om als zendingeling te dienen. Zij staan onder grote druk zowel vanwege de militaire dienst als vanwege de vereisten voor hun opleiding. Maar er is geloof in hun hart.

Toen ik voor de eerste keer naar Zuid-Korea ging waren er maar een paar kleine gemeenten. Tegenwoordig zijn er 150 units van de kerk, zowel wijken als gemeenten. Toen was het een klein, geïsoleerd district van het zendingsgebied Verre Oosten Noord. We hadden geen kerkegebouwen. Tegenwoordig zijn er veertien ringen met 47 eigen gebouwen en 52 gehuurde, terwijl er nog meer gebouwd worden. In die vergadering, drie weken geleden, voelde ik een geest die mij tot in het diepst van mijn ziel ontroerd heeft. Ik zag de zoete vruchten van geloof. Ik wist hoe moeilijk het was geweest om een onbekende kerk te vestigen. Ik kende de armoede van de mensen. Nu is er kracht. Er is een ongekende mate van welvaart. Er heerst een warme geest van broederschap. Er zijn gezinnen met toegewijde echtgenoten en goede en knappe kinderen.

Ik houd van deze mensen om hun geloof. Ze zijn intelligent en goed opgeleid. Ze werken hard en komen vooruit. Ze zijn nederig en bidden veel. Ze zijn een voorbeeld voor anderen over de hele wereld.

Weer zeg ik, zoals de apostelen tot Jezus: „Heer, geef ons meer geloof.“ Geef ons geloof om verder te kijken dan de huidige profe-

blemen, om de wonderen van de toekomst te zien. Geef ons geloof om onze tiende en offergaven te betalen en ons vertrouwen in de Almachtige te stellen, zodat Hij de vensters des hemels kan openen zoals Hij beloofd heeft. Geef ons geloof om het juiste te doen ongeacht de consequenties.

Geef ons geloof als stormen van tegenslag ons ter aarde werpen. Moge in tijden van ziekte ons vertrouwen sterk worden in de macht van het priesterschap. Moge we de raad van Jakob volgen:

„Is er iemand bij u ziek? Laat hij dan de oudsten der gemeente tot zich roepen, opdat zij over hem een gebed uitspreken en hem met olie zalven, in de naam des Heren.

„En het *gelovige gebed* zal de lijder gezond maken, en de Here zal hem oprichten.“ (Jak. 5:14–15; cursivering toegevoegd.)

Hij die na mij spreekt, president Howard H. Hunter, is een stralend voorbeeld van de doelmatigheid van dergelijk geloof.

Heer, zelfs al gaan we door een dal van diepe duisternis, geef ons het geloof door onze tranen heen te lachen en te weten dat het allemaal deel uitmaakt van het eeuwige plan van een liefhebbende Vader, dat als we de drempel van dit leven passeren, we een volgend van grotere heerlijkheid binnengaan, en dat we door het zoenoffer van de Zoon van God allen uit het graf zullen opstaan en dat de getrouwen verhoogd zullen worden.

Geef ons geloof het werk van de verlossing van de doden voort te zetten, opdat uw eeuwige doeleinden met betrekking tot uw zoons en dochters in alle generaties in vervulling zullen gaan.

Vader, geef ons geloof om raad te aanvragen in kleine zaken die zoveel kunnen betekenen. Onze president, die wij als profet

ondersteunen, heeft ons sinds hij president geworden is herhaaldelijk gevraagd deze grote getuige van de Heer Jezus Christus, het Boek van Mormon, te lezen. Tienduizenden hebben dit gedaan met grote zegeningen als gevolg. Zij zouden kunnen getuigen: ‘Groot is de beloning van eenvoudig geloof.’

Heer, geef ons meer geloof in elkaar en in onszelf en in ons vermogen goed te doen en veel tot stand te brengen.

Dit, broeders en zusters, is mijn gebed. Er staat een eenvoudige maar ontroerende geschiedenis in 1 Koningen. Ik zal er een paar verzen uit voorlezen:

„Toen zeide de Tisbiet Elia, uit Tisbe in Gilead, tot Achab: Zo waar de Here, de God van Israël, leeft, in wiens dienst ik sta, er zal deze jaren geen dauw of regen zijn, tenzij dan op mijn woord.

„Daarna kwam het woord des Heren tot hem:

„Ga vanhier, wend u oostwaarts en verberg u bij de beek Kerit, die in de Jordaan uitmondt.

„Gij kunt uit de beek drinken, en Ik heb de raven geboden u daar van spijze te voorzien. „Daarop ging hij (Elia) heen en deed naar het woord des Heren“ (1 Kon. 17:1–5).

Elia ging er niet over argumenteren; hij ging geen redenen zoeken waarom hij het niet kon doen. Hij „ging heen en deed naar het woord des Heren“. Eenvoudigweg.

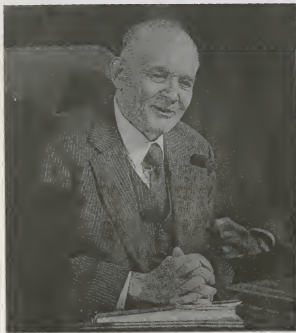
Vader, geef ons meer geloof. Van al wat we nodig hebben, denk ik dat een groter geloof het belangrijkste is. Daarom, lieve Vader, geef ons meer geloof in U en in uw Zoon, in uw groots en eeuwig werk, in onszelf als uw kinderen en in ons vermogen heen te gaan en te doen naar uw wil en voorschriften. Dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het open- en dichtgaan van deuren

President Howard W. Hunter

Waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Waar één deur dichtgaat, gaat een andere open, zelfs voor een profeet in de gevangenis . . . Wij zijn niet altijd wijs of ervaren genoeg om alle mogelijke in- en uitgangen te beoordelen.”

„Want de natuurlijke mens is een vijand van God, en is dat geweest sedert de val van Adam en zal dat voor eeuwig en immer zijn, tenzij hij zich aan de ingevoingen des Heiligen Geestes overgeeft, en de natuurlijke mens afsterft en een heilige wordt door de verzoening van Christus, de Here, en wordt gelijk een kindeke, onderworpen, zachtmoedig, nederig, geduldig, vol liefde, gewillig zich aan alles te onderwerpen, wat de Here geschikt acht hem op te leggen, evenals een kind zich aan zijn vader onderwerpt” (Mos. 3:18-19).

Als een kind te zijn en zich te onderwerpen aan de wil van onze Vader is niet altijd gemakkelijk. President Spencer W. Kimball, die zijn deel had gehad aan lijden, teleurstellingen en omstandigheden waar hij niets aan kon doen, heeft hierover geschreven:

„In onze menselijkheid zouden we lichamelijke pijn en geestelijk lijden uit ons leven willen bannen en onszelf verzekeren van voortdurend gemak en comfort, maar als we onze deuren voor leed en zorg sloten, zouden we wellicht onze grootste vrienden en weldoeners buitensluiten. Lijden kan van mensen heiligen maken, in die mate waarin ze geduld, lankmoedigheid en zelfbeheersing opbrengen.” (Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1972, blz. 98.)

In die verklaring verwijst president Kimball naar het sluiten van deuren voor bepaalde ervaringen in het leven. Dat beeld doet denken aan een zin uit Cervantes' klassieke werk, *Don Quichot*, die mij door de jaren heen goed heeft gegeven. In dat meesterwerk vinden wij de korte maar erg belangrijke opmerking dat waar er een deur dichtgaat, er een andere opengaat. In ons leven gaan deuren regelmatig dicht en soms veroorzaakt dat echt pijn en verdriet. Maar ik geloof *werkelijk* dat waar zo'n deur dichtgaat, een andere opengaat (en misschien meer dan één), met hoop en zegeningen die we

anders wellicht niet hadden ontdekt.

Onze geliefde quorumpresident, Marion G. Romney, kan vandaag niet bij ons zijn, we missen zijn gezelschap en humor, zijn ervaring en leiderschap heel erg. President Romney heeft zelfs in zijn werk voor het evangelie enkele deuren voor hem zien dichtgaan.

Hij heeft aanzienlijke pijn en ontmoediging gekend en heeft in de afgelopen jaren zijn plannen moeten veranderen. Maar hij was het die enkele jaren geleden van deze kansel zei dat alle, zelfs de meest getrouwe en oprechte mensen, tegenspoed en smart in hun leven zouden ervaren. Joseph Smith zei het zo: „De mens moet lijden om op de berg Zion te kunnen komen en boven de hemels verheven te worden.” (*History of the Church*, deel 5, blz. 556. Zie Conference Report, oktober 1969, blz. 57.)

President Romney zei toen:

„Dit wil niet zeggen dat wij naar lijden verlangen, we vermijden het zoveel mogelijk. Maar we weten nu, en we wisten het allemaal toen we ervoor kozen in dit sterfelijke leven te komen, dat we hier in de smeltkroes van tegenspoed en smart zouden worden beproefd . . .

„(Bovendien) de Heiland zelf was niet vrijgesteld van het plan van onze Hemelse Vader om zijn kinderen te beproeven en te louteren. Het lijden dat Hij op zich nam en dat Hij verdroeg, was gelijk aan het gecombineerde lijden van de hele mensheid. Siderend en bloedend, wenste Hij van de bittere drinkbeker terug te kunnen deinzin. Maar daarna zei Hij: 'Ik dronk de beker en volheidigde Mijn voorbereidingen voor de kinderen der mensen' (LV 19:19).” (Conference Report, oktober 1969, blz. 57.)

We moeten allemaal „onze voorbereidingen voor de kinderen der mensen volheidigen”. De voorbereidingen van Christus verschilden zeer van de onze, maar we moeten allemaal voorbereidingen treffen, deuren openen. Het treffen van zulke belangrijke voorbereidingen eist vaak wat pijn, onverwachte koerscorrecties op het levenspad en berusting in het onvermijdelijke. „Eventuals een kind zich aan zijn vader onderwerpt.” Goddelijke voorbereidingen en het openen van celestiale deuren zullen wellicht – nee, zonder twijfel – ons heel sterfelijke leven in beslag nemen.

We missen allemaal onze geliefde broeder, A. Theodore Tuttle, die onlangs een nieuwe deur opende om terug te keren naar zijn hemels thuis. Zijn „voorbereidingen” in de sterfelijke waren voor zo'n reis geheel voltooid. Ook hij, net zoals president Romney, stond hier in deze tabernakel en sprak over tegenspoed – tegenspoed waarvan hij wist dat hij ieder van ons zou treffen, maar

Het spijt me dat ik moet blijven zitten tijdens mijn toespraak. Het is niet uit eigen vrije wil dat ik vanuit een rolstoel spreek. Ik merk dat u allemaal zittend van de conferentie geniet, dus zal ik uw voorbeeld volgen.

Met betrekking tot staan en zitten heb ik ontdekt dat het leven – elk leven – zijn deel aan hoogte- en dieptepunten krijgt. Inderdaad, we zien veel vreugde en verdriet in de wereld, veel veranderde plannen en nieuwe koersen, vele zegeningen die niet altijd op zegeningen lijken of zo aanvoelen, en veel dat ons nederig maakt en ons geduld en geloof versterkt. Van tijd tot tijd hebben we allemaal zulke ervaringen en ik neem aan dat we die altijd zullen hebben.

Een gedeelte uit een van de grootste profetische leerredden die ooit gehouden zijn – koning Benjamins meesterlijke toespraak tot het volk van Zarahemla in het Boek van Mormon – luidt als volgt:

„Maar de mensen drinken de verdoemenis voor hun eigen ziel, tenzij zij zich veranderen en gelijk kleine kinderen worden . . .

Ouderling Howard W. Hunter (l), waarnemend president van de Raad der Twaalf, en Boyd K. Packer, lid van diezelfde raad.

waarschijnlijk niet dat hij hem al zo snel zou treffen.

Ouderling Tuttle zei:

„In een of andere vorm is tegenspoed een universele ervaring van de mens. Het ervaren van ongeluk, lijden, ziekte of andere tegenspoed is het algemene levenslot van allen. Vaak is ons werk zwaar en nodeloos veelzijdig. Ons geloof wordt op verschillende manieren beproefd – soms onrechtvaardig beproefd lijkt het wel. Soms lijkt het zelfs alsof God ons en de onzen straft. Een van de redenen waarom het allemaal zo moeilijk is te verdragen, is dat het wel lijkt alsof alleen wij voor deze ellende zijn uitverkoren terwijl anderen, zo menen wij, van tegenspoed verschoond blijven . . .

„(Maar) we kunnen het ons niet veroorloven medelijden met onszelf te hebben,” zei ouderling Tuttle toen en liet het volgende gedicht van Robert Browning Hamilton getiteld ‘Op weg’ bij ons achter. Het is een les over plezier en smart.

*Ik liep een mijl met Pret,
Ze babbelde de hele weg,
maar daar werd ik niet wijzer van,
wat ze ook te zeggen had.
Ik liep een mijl met Smart,
en ze zei geen enkel woord;
maar, o, wat leerde ik veel van haar,
toen Smart mij verzegelde!
(Conference Report, oktober 1967, blz. 14.)*

En nu is ouderling Tuttle's reis door de sterfelijkheid voorbij. Hij deed die deur dicht en een andere open! Nu verkeert hij met de engelen. En zo zullen wij op een dag diezelfde deuren openen en dichtdoen.

Ik heb over het leven van twee broeders uit deze tijd gesproken, maar klaarblijkelijk hebben profeten vanouds ook tegenspoed en moeilijkheden gekend. Hun werd de problemen net zomin bespaard als onze generatie.

Lehi, de grote patriarch uit het Boek van Mormon, sprak zijn zoon Jakob moed in, een zoon geboren in de wildernis in een tijd van beproeving en tegenstand. Jakobs leven verliep niet zoals hij het zich misschien had voorgesteld en niet volgens de ideale loop van omstandigheden. Hij had ellende en tegenslagen ondervonden, maar Lehi beloofde dat deze ellende tot zijn welzijn gekeerd zou worden (zie 2 Ne. 2:2).

Lehi sprak deze woorden, die klassiek zijn geworden:

„Want het is noodzakelijk, dat er een tegenstelling in alle dingen is. Indien dit niet zo ware . . . dan zou er geen rechtvaardigheid kunnen worden teweeggebracht noch goddeloosheid, geen heiligheid noch ellende, geen goed noch kwaad” (2 Ne. 2:11).

Ik heb in de loop der jaren troost gevonden in deze verklaring voor pijn en teleurstelling in het leven. Ik vind zelfs grotere troost in het feit dat de groten van deze aarde, zo ook de Zoon van God, deze tegenstelling onder

ogen gezien hebben om zo het verschil tussen gerechtigheid en goddeloosheid, heiligheid en ellende, goed en kwaad beter te begrijpen. In de donkere, vochtige gevangenis te Liberty leerde de profeet Joseph Smith dat als we geroepen worden moeilijkheden te doorstaan, het onze groei en ondervinding dient en het uiteindelijk voor ons welzijn zal zijn (zie LV 122:5–8).

Waar één deur dichtgaat, gaat een andere open, zelfs voor een profeet in de gevangenis. We zijn niet altijd wijs of ervaren genoeg om alle mogelijke in- en uitgangen te beoordelen. Om de woning die God voor elk van zijn kinderen bereid te beërven, moeten wij bepaalde ervaringen doormaken.

Ik deel de mening van Orson F. Whitney: „Geen pijn die wij lijden, geen beproeving die wij doormaken gaat verloren. Zij dienen tot onze opvoeding, tot de ontwikkeling van eigenschappen als geduld, geloof, geestkracht en nederigheid. Alles wat wij lijden en alles wat wij ondergaan, vooral als wij het geduldig verdragen, vormt ons karakter, reinigt ons hart, vergroot onze ziel, en maakt ons zachter en barmhartiger, geschikt voor de titel ‘kind van God’ . . . en door verdriet en lijden, beproeving en moeilijkheden krijgen wij de opvoeding waarvoor wij hier zijn gekomen en die ons meer zal doen lijken op onze Vader en Moeder in de hemel.” (Geciteerd in Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1972, blz. 98.)

Op bepaalde punten in ons leven, waarschijnlijk verscheidene malen, moeten wij erkennen dat God weet wat wij niet weten en ziet wat wij niet zien. „Want mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet mijn wegen, luidt het woord des Heren” (Jes. 55:8).

Als u thuis moeilijkheden hebt met kinderen die dwalen, als u gebukt gaat onder financiële tegenslagen en emotionele spanningen die uw huis en geluk bedreigen, als u het verlies van een leven of van uw gezondheid onder ogen moet zien, vrede zij uw ziel. Wij hoever geen bovenmenselijke verzoeking te doorstaan. Onze omwegen en teleurstellingen zijn het rechte en nauwe pad naar Hem, zoals wij in één van onze mooie lofzangen zingen:

*Als door bitter lijden Ik u roep te gaan,
en gij veel verdriet ondervindt op uw paän,
zo zal Ik in smarten van u geenszins viën,
maar bijstand en hulpe in kommer u biën.
(„O, vast als een rotssteen,” HI 152.)*

Moge God ons in de hoogte- en dieptepunten in ons leven, bij het open- en dichtgaan van deuren zegenen. Dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Geroepen om te dienen

Ouderling Robert L. Backman
van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

„Ik roep mijn kleinkinderen en de jeugd van de kerk waar ook ter wereld op het besluit te nemen een zending te vervullen en deel te gaan uitmaken van het koninklijke leger van de Heer en van nu af aan te beginnen met jezelf lichamelijk, mentaal, maatschappelijk en geestelijk voor te bereiden.“

Deze zomer werd onze eerste kleinzoon op zending geroepen. We keken vol verwachting en enthousiasme toe hoe hij zich voorbereide op die grote onderneming. We zagen dat er zich een verandering voordeed tijdens zijn afscheidsdienst, toen hij zijn begiftiging in de tempel ontving en bij zijn aankomst in het opleidingsinstituut voor zendingen. Het was in één woord een wonder om een typische, zelfzuchtige tiener te zien veranderen in een onzelfzuchtige dienstknecht van God. Van de ene dag op de andere werd hij een man. We waren blij met zijn brieven van het instituut, waarin hij zijn vrienden aanraaide zich serieus voor te bereiden – dat „dit“ het echt is. We zagen een nieuwe stoutmoedigheid naarmate hij geheel door zijn zending in beslag werd genomen. Die stoutmoedigheid en die geest zijn alleen maar toegenomen nu hij in het zendingsveld anderen leert waarin hij zelf geloofd.

Laat mij een gedeelte van een brief voorlezen die hij schreef aan een vriend die geen lid is maar de kerk aan het onderzoeken is:

„Het is geweldig te horen dat je de zendingenlessen volgt. Ze zijn echt goed. Laat me je iets zeggen over besluiten. Lees het Boek van Mormon. Ik deed het in negen dagen en ik las maar anderhalf uur per dag. Besluit de kerk te bezoeken. Het is een gebod van de Heer en het is noodzakelijk voor de doop. Besluit te gaan bidden. Als je het Boek van Mormon leest en erover bidt, zul je weten dat het waar is. Besluit ten slotte je te laten dopen. Christus deed het en jij behoort het ook te doen. Ik neem aan dat je weet dat het evangelie waar is, anders zou je er niet naar luisteren en het proberen na te leven. Denk eraan dat God weet dat je het weet en als je de verplichting niet op je neemt, zal Hij je ter verantwoording roepen, omdat je de waarheid kent. Lauw zijn in het evangelie doet niemand goed – vooral jou niet!“

Als grootvader ben ik buitengewoon blij, dat ik mijn eigen vlees en bloed goed voorbereid de dienst des Heren in zie gaan en ik bid dat mijn andere kleinkinderen net zo gewillig gehoor zullen geven aan de oproep als hij dat gedaan heeft.

Terwijl ik nadacht over wat zij kunnen doen om zich op een zending voor te bereiden, bedacht ik mij dat de beste formule die ik hun en de hele jeugd in de kerk kan geven, in één enkele tekst van het tweede hoofdstuk van Lucas staat: „En Jezus nam toe in wijsheid en grootte en in genade bij God en mensen“ (Luc. 2:52).

Deze ene tekst geeft ons inzicht in wat onze Heiland deed om zich op zijn bediening voor te bereiden.

Hier staat dat Jezus Christus lichamelijk, intellectueel, maatschappelijk en geestelijk groeide!

Kunnen wij als zijn discipelen met minder genogen nemen?

Laten we overwegen hoe we ons op dezelfde manier kunnen voorbereiden, zodat wij Hem met recht kunnen vertegenwoordigen.

Lichamelijke voorbereiding

Zendingswerk is veeleisend. Het vergt zware lichamelijke en geestelijke arbeid. Het is niet voor zwakkelingen. Het vereist een goede gezondheid, doorzettingsvermogen, kracht en zelfbeheersing.

Een zending krijgt veel lichamelijke oefening – hij loopt grote afstanden, fietst tegen heuvels op en moet de kookkunst van zijn collega overleven. Hij staat vroeg op en werkt hard tot 's avonds laat.

Wie kookt, naait en strijkt er voor; wie maakt je bed op; wie stofzuigt er; wie doet de afwas; wie perst je broeken; wie wast je overhemden en poetst je schoenen? Wie wekt je en stuurt je naar bed?

Het zou goed voor je zijn als hier bedreven in werd, voordat je op zending gaat. Het is veel gemakkelijker om het nu van een liefhebbende moeder, zusters en jonge vrouwen in de wijk te leren, dan om te wachten totdat je ertoe gedwongen wordt door de omstandigheden.

Gedenk in je jeugd het belang van het nalieven van het woord van wijsheid en de glorierijke belofte die de Heer ons geeft als we dit doen:

Denk, als onderdeel van je lichamelijke voorbereiding, een na over hoe je je zending zult financieren.

Als je nog geen spaarrekening voor je zending hebt geopend, is nu de beste tijd om dit te doen.

Weet je hoe je een begroting op moet stellen? Hoe je boodschappen moet doen? Het zonder iets te stellen? Alternatieven te verzinnen? Als je het niet weet, wanneer en waar ga je het dan leren?

Robert Cundick, de tabernakelorganist.

Intellectuele voorbereiding

Voordat ik als advocaat aan het werk kon, moest ik de basis- en middelbare school en de universiteit doorlopen. Dat vereiste vele jaren studie en opleiding. Toch schijnen sommigen van ons te denken dat we het evangelie van Jezus Christus, dat alle waarheid omvat, kunnen begrijpen door eenvoudigweg naar de kerk te gaan en weinig moeite te doen om te leren, en het geleerde in praktijk te brengen.

Denk bij de voorbereiding op je zending aan de raad van de wijze:

„Je kunt anderen niet leren wat je niet weet, net zo min als je niet kunt terugkeren uit een plek waar je niet bent geweest.”

Hoe staat het met je opleiding? Houd je van leren? Weet je hoe je moet luisteren? Studeren? Nadenken? Uit je hoofd leren?

Lees je de Schriften geregeld? En begrijp je ze? Ze werden voor jou en mij geschreven, niet voor hen die leefden toen ze geschreven werden.

President Benson heeft je aangemoedigd deel te nemen aan een dagelijks programma voor het lezen en bepeinen van de Schriften, in het bijzonder het Boek van Mormon. Luister naar zijn woorden:

„Jongemannen, het Boek van Mormon zal een verandering in jullie leven teweegbrengen. Het zal jullie sterken tegen het kwaad van deze tijd. Het zal een spiritualiteit in jullie leven brengen dat geen ander boek zal kunnen. Het is het belangrijkste boek dat je als voorbereiding op je zending en je verdere leven zult lezen. Een jongeman die het Boek van Mormon kent en ervan houdt, die het meerdere malen heeft gelezen, die een bestendig getuigenis van de waarheid ervan heeft ontvangen en de leringen eruit toepast, zal in staat zijn verleidingen van de duivel te weerstaan en een machtig instrument in de handen van de Heer te worden.” (Aan de jongemannen van de priesterschap, brochure, 1986, blz. 3-4.)

Wat een belofte van een profeet van God!

Vanuit het opleidingsinstituut voor zendingen schreef mijn kleinzoon aan een vriend: „Lees het Boek van Mormon . . . Het is het beste boek dat ik ooit heb gelezen en dat meen ik echt.”

Je zal verbaasd staan hoe vaak wat je in de Schriften hebt gelezen zult gebruiken om je zendingen lessen te verrijken, moeilijkheden op te lossen en het verband te zien tussen beginselen en ervaringen in het dagelijkse leven.

Ik spoor je aan een vreemde taal te leren. Het zal deuren en perspectieven voor je openen die je goed te pas zullen komen. Niet alleen op zending, maar je leven lang.

Het seminarie biedt een geweldige gele-

Broeders van het Eerste Quorum der Zeventig

genheid om je mentaal op je zending voor te bereiden.

Sociale voorbereiding

Heb je jezelf lief?

Een zending vereist dat je geloof in jezelf hebt en dat moet je leren. Het vloeit voort uit een begrip van wie je bent als kind van God en wat je kunt worden.

Een zending ontdekt al gauw dat of hij nu denkt dat hij iets wel of niet kan, hij altijd gelijk heeft.

Respecteer je de wet? Ben je betrouwbaar – iemand die doet wat hij zegt? In geen enkele andere periode in je leven zullen de mensen je meer vertrouwen schenken.

Kun je regels gehoorzamen? Zendingsgedebieden hebben hun regels.

Ben je eerlijk in je omgang met anderen? Houd je zendingen?

Kun je je voorstellen 24 uur per dag met een andere zending samen te leven – en het leuk te vinden?

Wat voor grootse lessen zul je wel niet leren over relaties in de kleinschalige samenleving.

Een zending die onder mij diende kon moeilijk overweg met zijn collega's. Ik moest hen vaak overplaatsen omdat zij het niet uithielden. Uiteindelijk vroeg ik één van mijn beste zendingen zijn collega te worden en ik spoorde hem aan er alles aan te doen zijn collega te helpen zijn werk lief te hebben. Toen er een conferentie gehouden werd in de plaats waar zij werkten, vreesde

ik dat hij evenals zijn voorgangers om overplaatsing zou vragen. Tot mijn verrassing antwoordde hij, toen ik vroeg hoe hij met zijn collega opschoot: „Het gaat geweldig met ons! We hebben ontdekt dat we iets gemeen hebben. We zijn geen van beiden ooit in Afrika geweest!”

Ik beloof je dat je de langdurigste vriendschapsbanden van je leven zult leggen. Ik kijk terug op mijn eigen zending en de mannen met wie ik daar omging. Zij hebben een krachtige, positieve invloed op mijn leven gehad. Ik reken ze tot mijn beste vrienden.

Waarom is dit zo? Iemand heeft eens gezegd: „Een zending is als een onderdompeling in een grote pot met liefde!”

Onlangs woonde ik een ringconferentie bij waar een mooi meisje, een tiener, sprak over haar ervaring van het samenwerken met twee zendingzusters. Ontroerd sprak zij over de liefde die die zusters voor alle mensen aan de dag legden, ongeacht of ze nu vriendelijk, onvriendelijk of vijandig waren. Zij waren zich ervan bewust dat iedereen die zij ontmoetten waarlijk een kind van God was en Hem zeer dierbaar. Daarom moesten zij ook iedereen liefhebben. Deze liefde beïnvloedde iedereen met wie ze in contact kwamen, alsook hun onderlinge verhouding.

Geestelijke voorbereiding

Gods waarheid kan alleen door de Geest van de Heer kenbaar worden.

Als zending moet je afgestemd zijn op

In alle denkbare ruimten – hier in een bezoekerscentrum – op Temple Square volgen mensen, die geen toegang tot de tabernakel hebben kunnen krijgen, de conferentie via monitors.

die Heilige Geest. Je moet zijn leiding en inspiratie herkennen. Je leven moet zo rein zijn dat je in alles wat je doet op die geest kunt rekenen.

Wat kun je doen om het gezelschap van de Heilige Geest waardig te zijn?

1. Wees rein – in gedachten en handelingen. Onzedelijkheid is satans krachtigste wapen tegen ons en leidt tot meer droefheid, spijt en zelfverlaging dan enige andere zonde. Het belemmert onze eeuwige vooruitgang. Ga het uit de weg.

2. Bid met je hart – en luister dan naar Gods antwoord.

3. Ontwikkel een getuigenis van het evangelie van Jezus Christus door de leringen ervan in praktijk te brengen in je dagelijkse leven.

4. Sta pal voor je geloof. Stel normen voor je leven vast en laat de lagere normen van anderen links liggen. Jij bent baas over je eigen leven!

5. Eer je priesterschap. Het zal je je hele leven tot wapenrusting dienen, als je de grote macht ervan respecteert.

6. Stel doelen op lange termijn. Maak van tevoren een actieplan. Schrijf je doelen op alsmede hoe je ze wilt bereiken. Dit zal je helpen de verleidingen van satan – die zeker zullen komen – te weerstaan.

7. Onderhoud de geboden. Dit leidt tot geluk en voldoening.

8. We zijn tot de ontdekking gekomen dat het loont, als onderdeel van je voorbereiding op een zending, de geestelijke ervaring op te doen van het onderwijzen van het evangelie aan anderen, voordat je geroepen wordt. We sporen je aan met de full-time en ringzendingen je vrienden te onderwijzen en in die ambiance je getuigenis te geven.

Dan zul je ervaren hoe de Heilige Geest anderen tot de waarheid leidt en je zult zijn goede invloed uit eigen ervaring leren kennen.

„Je zult het leren begrijpen, net als Elisa’s jonge dienstknecht toen hij de stad omringd zag door het Syrische leger. Terwijl hij in paniek naar Elisa rende vroeg hij: ‘Ach, mijn heer! Wat moeten wij doen?’

„Elisa antwoordde: ‘Vrees niet, want zij, die bij ons zijn, zijn talrijker dan zij, die bij hen zijn.’

„Toen bad Elisa: ‘Here, open toch zijn ogen, opdat hij zie. En de Here opende de ogen van de knecht en hij zag en zie, de berg was vol vurige paarden en wagens rondom Elisa’ (2 Kon. 6:15–17).

Als je afgestemd bent op de Heilige Geest zul je goed gewapend zijn om de Heer te vertegenwoordigen en voorbereid om te onderwijzen en te getuigen en zielen tot onze Heiland, Jezus Christus, te brengen.

President Hinckley heeft in april van dit jaar in een instructievergadering voor regionale vertegenwoordigers van april jongstleden, heeft president Hinckley gezegd:

„In zendingswerk, net als met andere zaken, gaat voorbereiding vooraf aan macht. Iemand aanmoedigen zich voor te bereiden als hij nog heel jong is, kan een ontzettend groot verschil uitmaken.”

Ik roep mijn kleinkinderen en de jeugd van de kerk waar ook ter wereld op het besluit te nemen een zending te vervullen en deel te gaan uitmaken van het koninklijke leger van de Heer en van nu af aan te beginnen met jezelf lichamenlijk, mentaal, maatschappelijk en geestelijk voor te bereiden.

President Benson heeft ons gezegd dat er niets is dat vóór een zending gaat. „Je oplei-

ding kan wachten. Een studiebeurs kan worden opgeschort. Doelen voor beroepskeuze kunnen worden uitgesteld. Ja, zelfs het tempelhuwelijk moet wachten.” (Aan de jongemannen van de priesterschap, brochure, blz. 6.)

Samen met president Benson nodig ik je uit in liefde voor en toewijding aan de Heer te tonen door gehoor te geven aan zijn roeping om te dienen en je stem te verenigen met 34000 andere zendingen in het zingen van:

Uitgekozen Hem altijd te dienen

Uitgekozen Hem altijd te dienen, als getuige van zijn grote Naam, zal ik wijd en zijd van Hem vertellen, van zijn liefde en zijn faam.

Uitgekozen velen te vertellen waar men vreugd en eeuwig rijkdom vindt, breng 'k Hem dank, omdat ik mij mag noemen kind van God en koningskind. Verder, altijd verder, want wij roemen in zijn Naam, opwaarts, altijd opwaarts, want wij noemen in zijn Naam, voorwaarts, stadig voorwaarts, zingen van een vreugdelied, naar de overwinning voorwaarts zoals onze Heer gebiedt. (Zing maar mee, B-8.)

„En Jezus nam toe in wijsheid en grootte en in genade bij God en mensen” (Luc. 2:52).

O, jeugd van de kerk, ga en doe hetzelfde – bereid je voor om te dienen!

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Het licht en het leven der wereld”

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Wij hebben de Heer Jezus Christus lief. Hij is de Messias, onze Heiland en Verlosser. En er is geen andere naam gegeven, waardoor de mens zalig kan worden. Wij proberen Hem te dienen.”

Mijn geliefde broeders en zusters, ik ben samen met u blij dat we op deze mooie sabbat bijeengekomen zijn om onze Vader in de hemel en zijn Zoon Jezus Christus te vereren en om onderwezen te worden door hun dienstknechten.

Het Boek van Mormon vermeldt het bezoek van de opgestane Heer aan een groep mensen in Amerika. Gekleed in een wit gewaad daalde Hij uit de hemel neer. Toen Hij in het midden van een menigte stond, strekte Hij zijn hand uit en zei: „Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd. En ziet, Ik ben het Licht en het Leven van de wereld” (3 Ne. 11:10–11). Hij heeft deze woorden in vele hedendaagse openbaringen herhaald. (Zie LV 12:9; 39:2; 45:7.) In overeenstemming met zijn woorden bevestigen wij plicht dat Jezus Christus, de Eniggeborene Zoon is van God, de Eeuwige Vader, het licht en het leven van de wereld.

Jezus Christus is het licht en het leven van de wereld, omdat Hij alles gemaakt heeft. Onder leiding en volgens het plan van God

de Vader, is Jezus Christus de Schepper, de Bron en het Licht en het Leven van alle dingen. Door hedendaagse openbaringen hebben wij het getuigenis van Johannes, die zijn getuigenis heeft gegeven dat Jezus Christus „Het Licht en de Verlosser der wereld (is), de Geest der waarheid, Die in de wereld kwam, omdat de wereld door Hem was gemaakt, en in Hem was het leven en het licht der mensen.

„De werelden werden door Hem gemaakt; de mens werd door Hem gemaakt; alle dingen werden door Hem gemaakt, en in Hem en uit Hem” (LV 93:9–10).

Het licht van de wereld

Jezus Christus is het licht van de wereld omdat Hij de bron is van het licht dat „uitgaat van de tegenwoordigheid Gods om de onmetelijke ruimte te vervullen” (LV 88:12). Zijn licht is „het ware Licht, Dat ieder mens verlicht, die in de wereld komt”. (LV 93:2; zie ook LV 84:45.) De Schriften noemen dit universeel licht. „Het Licht der waarheid” (LV 88:6). „Het licht van Christus” (LV 88:7; Moro. 7:18), en de „Geest van Christus” (Moro. 7:16). Dit is het licht dat ons begrip verlevendigt (LV 88:11). Het is „het licht, waardoor gij zult kunnen oordelen” (Moro. 7:18). Het „is aan ieder mens gegeven, opdat hij het goede van het kwade moge onderscheiden” (Moro. 7:16).

Jezus Christus is ook het licht van de wereld, omdat zijn voorbeeld en zijn leringen het pad verlichten dat wij moeten bewandelen om terug te keren in de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader. Voor de geboorte van Christus profeteerde Zacharias dat de God van Israël zijn volk zou bezoeken „om hen te beschijnen, die gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods, om (hun) voeten te richten op de weg des vredes” (Luc. 1:79). Gedurende zijn bediening onderwees Jezus: „Ziet, Ik ben het Licht; Ik

heb u een voorbeeld gegeven” (3 Ne. 18:16). Later vertelde Hij zijn apostelen: „Houdt daarom uw licht omhoog, opdat het de wereld beschijne” en voegde hieraan toe: „Ziet, Ik ben het Licht, dat gij omhoog moet houden . . . wat gij Mij hebt zien doen” (3 Ne. 18:24). Hij onderwees de Nephitische menigte: „Gij weet, wat gij in Mijn kerk moet doen; want de werken, die gij Mij hebt zien doen, zult gij eveneens doen” (3 Ne. 27:21).

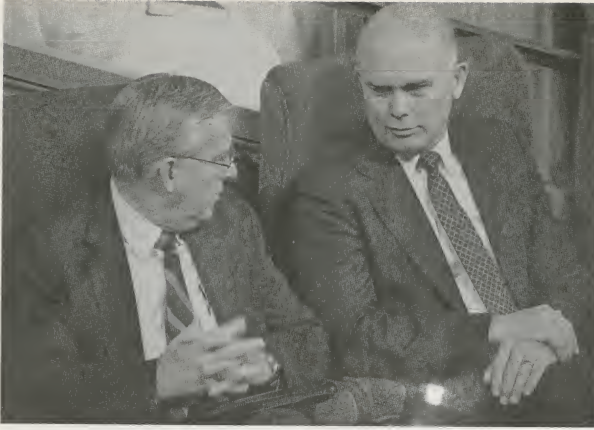
De Heiland legde nadruk op de nauwe betrekking tussen zijn licht en zijn geboden, toen Hij de Nephieten onderwees: „Ziet, Ik ben de Wet en het Licht” (3 Ne. 15:9). De Psalmist beschreef die betrekking als volgt: „Uw woord is een lamp voor mijn voet, en een licht op mijn pad” (Ps. 119:105). Toen de Heer Lehi en zijn mensen uit Jeruzalem wegleidde, zei Hij: „Ik zal u tevens tot een licht zijn in de wildernis en Ik zal de weg voor u bereiden, indien gij Mijn geboden zult onderhouden” (1 Ne. 17:13).

Als wij zijn geboden onderhouden, zien wij zijn licht steeds helderder op ons pad en verwezenlijken we de vervulling van Jesaja’s belofte: „En de Here zal u voortdurend leiden” (Jes. 58:11).

Jezus Christus is ook het licht van de wereld, omdat zijn macht ons beweegt het goede te doen. In het laatste wat hij geschreven heeft onderwees de profeet Moroni: „Alle dingen, die goed zijn, komen van God . . . daarom is alles, wat uitnodigt en aanspoort om het goede te doen, en om God lief te hebben, en Hem te dienen, door God ingegeven” (Moro. 7:12–13). Moroni’s woorden weerspiegelen wat de Heer hem zei toen hij het Boek van Mormon samenstelde: „(Hij) die deze dingen gelooft, die Ik heb gesproken . . . zal weten, dat deze dingen waar

Detail van het houtsnijwerk van een tabernakelorgelpijp.

De ouderlingen M. Russell Ballard (l) en Dallin H. Oaks van de Raad der Twaalf.

zijn; want Hij (Christus' geest) beweegt de mens het goede te doen. En alles, wat de mens beweegt het goede te doen, is uit Mij; want het goede komt van niemand anders dan van Mij. . . Ik ben het Licht en het Leven en de Waarheid der wereld." (Ether 4:11-12; zie ook LV 11:12.)

En zo zien we dat Jezus Christus het Licht van de wereld is, omdat Hij de bron van het licht is dat ons begrip verlevendigt, omdat zijn leringen en zijn voorbeeld ons pad verlichten, en omdat zijn macht ons beweegt het goede te doen.

Het leven van de wereld

Jezus Christus is het *leven* van de wereld door zijn unieke positie in wat de Schriften noemen „Het grote en eeuwige plan van verlossing van de dood” (2 Ne. 11:5). Jezus onderwees: „Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden. . . Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed” (Joh. 10:9-10). Later legde Jezus zijn apostelen uit: „Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij” (Joh. 14:6).

Wij komen op twee manieren tot de Vader door de zending van de Zoon die ons het leven gaf. Op beide manieren is Jezus Christus het leven van de wereld, onze Heiland en Verlosser.

Door de macht en het voorbeeld van de oneindige verzoening van Jezus Christus zullen alle mensen opstaan (zie 2 Ne. 9:7, 12). Ons sterfelijk leven kwam tot stand door zijn scheppend handelen. En ons onsterfe-

lijk leven is nu verzekerd, omdat de opgestane Heer ons verlost heeft van de dood. Volgens het plan van de Vader, was de Zoon „de eerstgeborene uit de doden” (Kol. 1:18). „Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden” (1 Kor. 15:22).

Jezus Christus is ook het leven van de wereld omdat Hij de zonden van de wereld verzoend heeft. Door aan de verleiding toe te geven werden Adam en Eva „van de tegenwoordigheid des Heren afgesneden” (Hel. 14:16). In de Schriften wordt deze scheiding de „geestelijke dood” (Hel. 14:16; LV 29:41) genoemd. De verzoening van onze Heiland overwon deze geestelijke dood. De Schriften zeggen dat „de Zoon van God de eerste zonde verzoend had” (Moz. 6:54). Paulus

onderwees de heiligen in Rome: „Derhalve, gelijk het door één daad van overtreding voor alle mensen tot veroordeling gekomen is, zo komt het ook door één daad van gerechtigheid voor alle mensen tot rechtvaardiging ten leven” (Rom. 5:18). Dit is het gevolg van deze verzoening: „De mens zal worden bestraft voor zijn eigen zonden en niet wegens Adams overtreding” (Art. 2).

Onze Heiland heeft ons voor de zonde van Adam verlost, maar hoe zit het met de gevolgen van onze eigen zonde? Omdat „allen hebben gezondigd” (Rom. 3:23), zijn wij allen geestelijk gestorven. Nogmaals, onze enige hoop voor leven is onze Heiland, die de profeet Lehi onderwees: „Hij geeft Zichzelf als een offer voor de zonde om te voldoen aan de vereisten der wet” (2 Ne. 2:7).

Om aanspraak te maken op de overwinning van de Heiland over de geestelijke dood, die we allemaal ondergaan wegens onze zonde, moeten we aan de voorwaarden die Hij heeft gesteld. In een hendaagse openbaring zegt Hij ons: „Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren; doch indien zij zich niet wilden bekeren, moeten zij lijden zoals Ik” (LV 19:16-17). Ons derde Artikel des geloofs beschrijft de voorwaarden van onze Heiland als volgt: „Wij geloven dat dank zij de verzoening van Christus alle mensen door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie zalig kunnen worden.” Volgens de woorden van onze Heiland, die beschreven staan in het Boek van Mormon, onderwees Hij de mensen op dit continent als volgt: „En een ieder, die naar Mijn woorden zal luisteren, en zich bekeert en wordt gedoopt, zal zalig worden” (3 Ne. 23:5).

Samenvattend kunnen we zeggen dat de Heer Jezus Christus, onze Heiland en Verlosser, het leven van de wereld, omdat zijn

opstanding en verzoening ons bevrijdt van de lichamelijke en geestelijke dood. Nephi verheugde zich in deze gave van leven: „O, hoe groot is de goedheid van onze God, Die voor ons een weg tot ontking van de greep van dit vreselijke monster bereidt; ja, dat monster, dood en hel, waarmede ik de dood van het lichaam en tevens de dood van de geest bedoel” (2 Ne. 9:10).

Ik wens dat iedereen ons geloof kan verstaan en ons getuigenis kan horen dat Jezus Christus, onze Heiland en Verlosser, het licht en het leven van de wereld is.

Onze Heiland en Verlosser

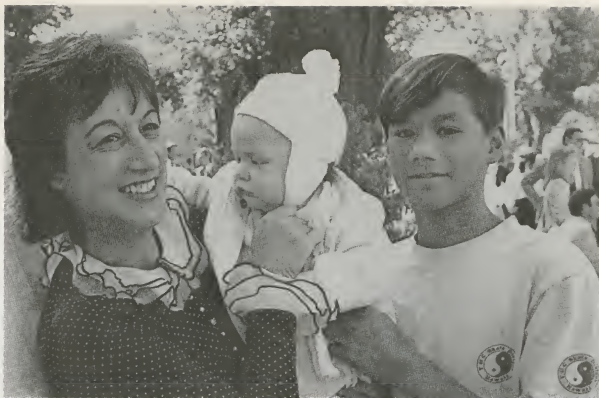
Sommigen die beweren Christus te volgen staan erop dat de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geen christenen zijn. Ja, er zijn mensen die hun kost verdienen met het aanvallen van onze kerk en haar beginselen. Ik wens dat zij allen konden beleven wat ik onlangs heb meegemaakt.

Een vriend die voor het eerst in Salt Lake City was, bezocht mij op kantoor. Hij heeft een goede opleiding genoten, en is een toegewijd en oprecht christen. Hoewel wij dit niet met elkaar besproken hebben, weten wij allebei dat sommige leiders van zijn kerk leren dat de leden van onze kerk geen christenen zijn.

Na kort gesproken te hebben over koeties en kalfjes zei ik mijn vriend dat ik hem graag iets wilde laten zien. Wij liepen via Temple Square naar het bezoekerscentrum aan de noordzijde. We keken naar platen van profeten en apostelen uit de Bijbel en het Boek van Mormon. Toen gingen we naar de eerste verdieping. Daar domineert Thorvaldsens immense standbeeld van Christus tegen een achtergrond die de onmetelijkheid van het universum en de grootsheid en pracht van Gods schepping uitbeeldt.

Toen we deze verdieping opliepen en dit majestueuze beeld van de „Christus” zagen, de uitgestrekte armen en handen die de wonden van zijn kruisiging tonen, slaakte mijn vriend een diepe zucht. We stonden een poosje stil en dachten eerbiedig aan onze Heiland. Zonder verder een woord met elkaar te wisselen, begaven we ons naar de begane grond. Op weg naar beneden kwamen we langs het diorama dat de profeet Joseph Smith vertoont die in het heilig bos knielde.

Toen wij Temple Square verlieten en ieder zijn eigen weg zou gaan, nam mijn vriend mij bij de hand en zei: „Dank je wel dat je mij dit hebt laten zien. Nu begrijp ik iets over jouw geloof dat ik vroeger nooit heb begrepen.” Ik hoop dat iedereen die ooit getwijfeld heeft of wij christenen zijn, tot dat zelf-

de begrip zal kunnen komen.

Wij hebben de Heer Jezus Christus lief. Hij is de Messias, onze Heiland en Verlosser. En er is geen andere naam gegeven, waardoor de mens kan zalig worden. (Zie Mos. 3:17; 5:8; LV 18:23.) Wij proberen Hem te dienen. Wij behoren tot zijn kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Onze zendingen en leden getuigen van Jezus Christus in vele naties van de wereld. In de woorden van de profeet Nephi in het Boek van Mormon: „Wij spreken van Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren van Christus, en wij schrijven volgens onze profetieën, opdat onze kinderen mogen weten uit welke Bron zij vergeving hunner zonden mogen verwachten” (2 Ne. 25:26).

Er staat in ons eerste Artikel des geloofs: „Wij geloven in God, de Eeuwige Vader, en in Zijn Zoon Jezus Christus, en in de Heilige Geest.” God de Vader, de grote Elohim, de Almachtige God, is de Vader van onze Geest, de Schepper van hemel en aarde, en de maker van het plan van zaligheid. (Zie Moz. 1:31–33; 4:1–2; LV 20:17–19.) Jezus Christus is zijn Eniggeboren Zoon, Jehova, de God en de Heilige Israëls, de Messias, „de God der ganse aarde” (3 Ne. 11:14). In het Boek van Mormon staat: „Zaligheid was, is en zal komen in en door het zoombled van Christus, de Almachtige Here.” (Mos. 3:18; zie ook Moz. 6:52, 59.) De Schriften verkondigen en wij bevestigen eerbiedig dat Jezus Christus het licht en het leven van de wereld is.

Wat betekent deze wetenschap voor heiligen der laatste dagen? Wij noemen onszelf „heiligen” omdat dit de schriftuurlijke term is voor hen die ernaar streven hun leven te heiligen door verbonden te sluiten om

Christus te volgen.

Onze Heiland is het licht van de wereld. Wij behoren zo te leven, dat wij door zijn Geest verlicht kunnen worden om het goedkeurende zegel van de Heilige Geest, die van de Vader en de Zoon getuigt, te kunnen horen en nakomen (zie LV 20:27). Wij behoren de beginselen van het evangelie te bestuderen en de verordeningen ervan te ontvangen. We behoren zijn geboden te onderhouden, inclusief zijn twee groete geboden, namelijk God liefhebben en onze naasten liefhebben en te dienen (zie Matt. 22:36–40). Wij behoren de verbonden trouw te zijn die wij in de naam van Jezus Christus hebben gesloten.

Onze Heiland is ook het *leven* van de wereld. Wij behoren te danken voor zijn zekere gave van onsterfelijkheid. Wij behoren de verordeningen te ontvangen, en de verbonden te onderhouden die noodzakelijk zijn om de voorwaardelijke gave van het eeuwige leven te ontvangen, de grootste van alle gaven God (zie LV 14:7).

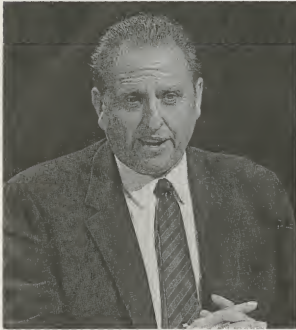
Kortom, heiligen der laatste dagen nodigen elkaar en mensen overal uit om „tot Christus te komen”. In de woorden van de profeet uit het Boek van Mormon: „Ik zou willen, dat gij tot Christus, de Heilige Israëls, kwaamt, en dat gij Zijn zaligheid en de macht van Zijn verlossing deelachtig werdt. Ja, komt tot Hem en geeft Hem uw gehele ziel als een offerande, en volhardt in vasten en gebed, en blijft standvastig tot het einde; en zo waar als de Here leeft, zult gij zalig worden” (Omni 26).

Moge God ons allen zegenen om tot Christus te komen. Ik getuig dat Hij onze Heiland en Verlosser is, het Licht en het Leven van de wereld. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De deur die liefde heet

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

*„Het verlangen om te bemoeiden, de bereidheid om te helpen
en de barmhartigheid om te geven komt uit een liefdevol hart.”*

Kortgeleden zette Associated Press een lange lijst misdaden op de telex. Via de media vonden deze gebeurtenissen, die zich in de wereld afspeelden, hun weg naar de huiskamers in elk wereld-deel.

De koppen waren kort. Ze betroffen om moord, verkrachting, beroving, molestatie, fraude, bedrog en corruptie. Daarvan trokken er verscheidene mijn aandacht: „Man slaat hand aan zichzelf na moord op vrouw en kinderen”, „Kind wijst verkrachter aan”, „Honderden slachtoffer van miljoenen-zwende!“. Aan deze weerzinwekkende lijst komt geen eind. Schimmen van Sodom, glimpen van Gomorra.

President Ezra Taft Benson heeft vaak gezegd: „Wij leven in een goddeloze wereld.” De apostel Paulus waarschuwde: „De mensen zullen zelfzuchtig zijn, geldgierig, pochers, vermetel, kwaadsprekers, aan hun ouders ongehoorzaam, ondanikbaar, onheilig . . . met meer liefde voor genot dan voor God” (2 Tim. 3:2, 4).

Moeten wij hetzelfde lot ondergaan als zij die in de steden van de vlakten woonden? Kunnen wij niet leren van de les die in de tijd van Noach gegeven werd? „Is er geen balsem in Gilead” (Jer. 8:22)? Is er geen door-

gang die ons uit het moeras van wereldsgedezindheid omhoog leidt naar de hoge gronden van rechtvaardigheid? De persoonlijke uitnodiging van de Heer klinkt altijd weer door tot de eerlijke mens: „Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen” (Op. 3:20). Heeft die deur een naam? Jazeker! Ik zou hem „De deur van liefde” willen noemen.

Liefde is de katalysator die verandering te weegbrengt. Liefde is de balsem die de ziel genezing brengt. Maar liefde groeit niet als onkruid en valt niet als regen. Liefde eist een prijs. „Want alsoz lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem geloof, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe” (Joh. 3:16). Die Zoon, namelijk de Heer Jezus Christus, gaf zijn leven, opdat wij het eeuwige leven zouden hebben, zo groot was zijn liefde voor zijn Vader en voor ons.

Diezelfde Jezus werd benaderd door een wetgeleerde die Hem vroeg: „Meester, wat is het grote gebod in de wet?”

„Hij zeide tot hem: ‘Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

„Dit is het grote en eerste gebod.

„Het tweede, daaraan gelijk is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.

„Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten” (Matt. 22:36-40).

Bij dat ontroerende afscheid, toen Hij zijn geliefde discipelen raad gaf, leerde Jezus het volgende: „Wie mijn geboden heeft en ze bewaart, die is het, die Mij liefheeft” (Joh. 14:21). Van bijzonder veel betekenis was deze aanwijzing: „Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt” (Joh. 13:34).

Kleine kinderen kunnen de lessen van liefde leren. De moeilijke taal die in de Schriften voorkomt begrijpen ze vaak niet. Maar ze reageren heel snel op een bekend versje:

„Ik hou van je, mam,” zei kleine Jan;

*Vergat zijn taak, hij had een plan,
Naar de speelplaats ging hij snel,
Moeder doet de klusjes wel.*

*„Ik hou van je mam,” zei vrolijke Nan.
„Echt, zoveel als het maar kan.”
Maar ze plaagde en mokte, vervelend ding.
Wat was moeder blij toen ze uit spelen ging.*

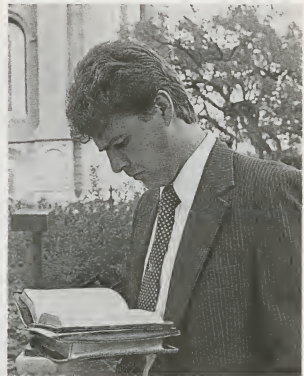
*„Ik hou van je mam,” zei kleine Nel.
„Vandaag help ik je wel.
Gelukkig is de school weer uit.
Ik wieg de baby, die kleine quit.*

*Daarna veeg ik zonder lawaai
De kamer schoon in een handomdraai.”
Ze werkte hard, was vrolijk en blij,
Altijd goed gehumeurd was zij.*

*Allen zeiden noegens: „Ik hou van je, moe,”
Drie kleine kindjes gingen naar bedje toe,
Wie van de drie, denk eens goed na
Hield er het meeste van zijn ma?
(Joy Allison, *The World's Best Loved Poems*,
New York: Harper and Row, 1955, blz.
243-244.)*

Ons huis zou een toevluchtsoord van liefde moeten zijn. Eer, bereidheid en respect zijn een liefdesuitingen en kenmerken een rechtvaardig gezin. Vaders in zulke gezinnen zullen niet de veroordeling van de Heer hoeven aan te horen die vermeld staat in het boek van Jakob: „Gij hebt het hart gebroken van uw tedere vrouwen, en het vertrouwen van uw kinderen verloren wegens het slechte voorbeeld, door u aan hen gegeven; en het geschrei huns harten stijgt tegen u tot God op” (Jakob 2:35).

In 3 Nephi heeft de Meester ons als volgt onderwezen: „(En er zal geen) woerdenstrijd onder u zijn . . . Want voorwaar,

voorwaar zeg ik u: Hij, die de geest van twisten heeft, is niet van Mij, maar is van de duivel, die de vader van twisten is, en hij hitst het hart der mensen op om in toorn met elkander te twisten.

„Ziet, het is niet Mijn leer om het hart der mensen tot toorn tegen elkander op te hitzen; maar dit is Mijn leer, dat zulke dingen zullen worden weggedaan” (3 Ne. 11:28-30).

Waar liefde woont is geen woordenstrijd. Waar liefde woont is geen twist. Waar liefde woont zal God zijn. Ieder van ons heeft de verantwoordelijkheid om zijn geboden te onderhouden. De lessen die wij in de Schriften vinden, vinden vervulling in ons leven. Joseph Smith heeft ons dit geleerd: „Geluk is het doel van ons bestaan; en het zal ook zijn uiteindelijke bestemming zijn, als we het pad volgen dat ertoe leidt; en dit pad is deugd, oprechtheid, trouw, heiligheid en het onderhouden van alle geboden van God.”

In het klassieke muzikale werk *Camelot*, staat een regel die een waarschuwing voor ons allen is. Nadat de bekende driehoeks-verhouding tussen koning Arthur, Lancelot en Guenièvre zich versterkte, zei koning Arthur: „Wij moeten onze dromen niet laten vernietigen door onze hartstocht.”

In ditzelfde werk staat nog een waarheid die ook door Arthur werd uitgesproken toen hij zich een betere wereld voorstelde: „Geweld is geen teken van kracht, en mededogen geen teken van zwakte.”

De wereld waarin wij leven heeft de neiging noodzakelijke veranderingen, benodigde hulp en verlangde steun af te doen met het cliché: „Daar zouden ze iets aan moeten doen.” We laten veelal in het midden wie er met „ze” bedoeld wordt. Ik vind het gezegde „Laat er vrede op aarde zijn, en laat hij bij mij beginnen” heel mooi. Ik kreeg tranen in mijn ogen toen ik las over een jongetje die in een stad in het oosten van het land een landloper op de stoep zag slapen en toen naar zijn eigen slaapkamer ging om zijn kussen te halen en het onder het hoofd van die onbekende te leggen. Misschien hoorde hij de welkome woorden uit het verleden: „Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan” (Matt. 25:40).

Ik prijs diegenen die met liefdevolle zorg de hongerigen te eten geven, de naakten kleden en de daklozen huisvesten. Hij die de mussen ter aarde ziet vallen, zal zulk dienstbetoon zeker inachtig zijn.

*Een klok is geen klok als hij niet luidt.,
Een lied is geen lied als je 't niet zingt;
Een liefde in je hart moet daar
niet opgesloten blijven.*

*Liefde is geen liefde totdat je het weggeeft.
„Sixteen going on seventeen,”
uit de musical *The Sound of Music*,
Rogers en Hammerstein.)*

In de Bijbel lezen wij: „En het geschiedde kort daarna, dat Hij (Jezus) reisde naar een stad, genaamd Naïn . . .

„Toen Hij dicht bij de stadspoort gekomen was, zie, een dode werd uitgedragen, de enige zoon zijner moeder, die weduwe was . . .

„En toen de Here haar zag, werd Hij met ontferming over haar bewogen en Hij zeide tot haar: Ween niet.

„En naderbij gekomen raakte Hij de haar aan – de dragers stonden stil – en zeide: Jongeling, Ik zeg u, sta op!

„En de dode ging overeind zitten en begon te spreken, en Hij gaf hem aan zijn moeder” (Luc. 7:11-15).

Het verlangen om te bemoeiden, de bereidheid om te helpen en de barmhartigheid om te geven komt uit een liefdevol hart.

Een dichter heeft geschreven: „Liefde is de edelste eigenschap van de vriendelijke ziel.” William Shakespeare waarschuwde: „Hij slechts heeft lief, die 't toont in woord en daad.” (*De twee edellieden van Verona*, 1e bedrijf, 2e toneel, regel 31.)

Een leraar toonde haar liefde door de volgende filosofie: „Niemand in mijn klas is een mislukking. Ik heb de verantwoordelijkheid om iedere leerling te helpen slagen.”

Een leider van een priesterschapsquorum in Salt Lake City – een gepensioneerd zakenman – zei tegen me: „Dit jaar heb ik twaalf werkeloze broeders geholpen een vaste baan te vinden. In mijn hele leven ben ik nog nooit zo gelukkig geweest.” Hoewel klein van stuk, stond „Kleine Ed”, zoals we

hem met genegenheid noemden, er die dag als een groot man en zijn ogen glinsterden en zijn stem trilde. Hij had zijn liefde getoond door mensen in nood te helpen.

Een harde zakenman, groot van postuur, groothandelaar in pluimvee, toonde zijn liefde door wat hij zei toen iemand probeerde 24 braadkippen te betalen: „De kippen gaan toch naar een aantal weduwen, nietwaar? U hoeft daarom niet te betalen.” Toen hij ze in de achterbak laaide, zei hij met haperende stem: „En er zijn er nog meer waar deze vandaag zijn gekomen.”

Robert Woodruff, een zakenman uit een vorige generatie, reisde door Amerika met een boodschap die hij aan vele maatschappelijke en zakelijke groepen overbracht. Het formaat was eenvoudig, de boodschap kort:

De vijf belangrijkste woorden zijn:
Ik ben trots op jou.

De vier belangrijkste woorden zijn:
Wat denk jij ervan?

De drie belangrijkste woorden zijn:
Als je blijft.

De twee belangrijkste woorden zijn:
Dank u.

Aan de lijst van de heer Woodruff zou ik nog willen toevoegen: Het belangrijkste woord dat er bestaat is *Liefde*.

Een paar jaar geleden speelde Morgan High School tegen Millard High School om het staatskampioenschap football. Vanuit zijn rolstoel zei de trainer Jan Smith van Morgan High School tegen zijn team: „Dit is de belangrijkste wedstrijd van jullie leven. Als jullie verliezen zullen jullie er je hele leven spijt van hebben. Als jullie winnen, zullen jullie je hele leven eraan denken. Speel alsof er niets belangrijkers is.”

Buiten de kleedkamer stond zijn vrouw – hij noemde haar liefdevol zijn eerste assistente – die haar man hoorde zeggen: „Ik

hou van jullie jongens. De wedstrijd kan me niets schelen. Ik hou van jullie en ik wil het kampioenschap voor jullie." De verguisde Morgan High School won de wedstrijd en het staatskampioenschap.

Ware liefde is een weerspiegeling van de liefde van Christus. Ieder jaar in december noemen we het de geest van Kerstmis. Je kunt het horen. Je kunt het zien. Je kunt het voelen. Maar nooit als je alleen bent.

Op zekere dag dacht ik terug aan een ervaring die ik in mijn jongensjaren had opgedaan. Ik was net elf. Onze jeugdwerkpresidente, Melissa, was een liefdevolle al wat grijzende dame. Op een keer vroeg Melissa mij om na het jeugdwerk na te blijven om met haar te spreken. En daar zaten we met z'n tweetjes in de lege kapel. Ze legde haar arm om mijn schouder en barste in snikken uit. Verbaasd vroeg ik haar waarom ze huilde. Ze antwoordde: „Ik kan de wegbaners in het jeugdwerk er maar niet toe krijgen om eerbiedig te zijn tijdens de gezamenlijke opening van het jeugdwerk. Zou jij me daarbij kunnen helpen, Tommy?" Ik beloofde Melissa dat ik dat zou doen. Tot mijn grote verbazing, maar niet voor Melissa, was dat het einde van alle eerbiedproblemen in het jeugdwerk. Zij was regelrecht op de oorzaak van het probleem afgegaan – ik. De oplossing was liefde.

De jaren vlogen voorbij. Die lieve Melissa, nu over de negentig, woonde in een verzorgingstehuis in het noordwesten van Salt Lake City. vlak voor kerst besloot ik mijn geliefde jeugdwerkpresidente met een bezoek te vereren. Toen ik in de auto zat hoorde ik het kerstlied, „Hoorst der eng'len lied zo schoon" (*Heilige lofzangen*, nr. 33.) Ik dacht terug aan het bezoek van de wijzen zo vele jaren geleden. Zij brachten goud, wierook en mirre als geschenk. Ik had die dag alleen

liefde als geschenk meegebracht en het verlangen om haar te bedanken.

Ik vond Melissa in de eetzaal. Ze staarde naar haar eten waar ze gedachteloos met haar vork, die ze in haar rimpelige hand hield, mee speelde. Ze at geen hap. Toen ik met haar sprak, werden mijn woorden verslonden door een goedige maar lege blik. Ik nam de vork en begon Melissa te voeren, terwijl ik de hele tijd sprak over alles wat ze al tijd voor de jongens en meisjes in het jeugdwerk had gedaan. Er kwam niet eens een blik van herkenning, en helemaal geen verbale reactie. Twee andere bewoners van het verzorgingstehuis staarden mij met een vragende blik aan. Uiteindelijk zeiden ze: „U kunt maar beter niet met haar praten. Ze kent niemand – zelfs haar eigen familie kent ze niet. Ze heeft nog nooit een woord gezegd in al die jaren dat ze hier is." De middagmaaltijd was voorbij. Mijn eenvoudige

gesprek liep ten einde. Ik stond op om weg te gaan. Ik hield haar zwakke hand in de mijne, keek in haar gerimpelde maar mooie gezicht en zei: „Moge God je zegenen, Melissa. Vrolijk Kerstfeest." Plotseling sprak ze deze woorden: „Ik ken jou. Jij bent Tommy Monson, mijn jeugdwerkjongen. Ik hou zoveel van je." Ze hield mijn hand tegen haar lippen aan en drukte er een liefdevolle kus op. Tranen stroomden langs haar wangen en bevochtigden onze handdruk. Op die dag werden die handen door de hemel geheiligd en door God benadigd. De engelen hadden werkelijk gezongen. De woorden van de Meester leken een persoonlijke betekenis te hebben die nog nooit tevoren volledig was gevoeld: „Vrouw, zie, u zoon!" Daarna zei Hij tot de discipel: „Zie, u moeder" (zie Joh. 19:26–27).

Buiten was de lucht blauw – hemelsblauw. De buitenlucht was koel – heel koel. De sneeuw was wit – wit als kristal.

Vanuit Bethlehem schenen deze woorden te weerklinken:

*Hoe vreedzaam stil, hoe vreedzaam stil,
komt 's hemels heil'ge gaaf!
Zo zendt de Heer zijn zegen neer
In harten, rein en braaf.*

*Geen oor hoort Hem ooit komen,
Maar in dit rijk des leeds,
Waar 't vroom gemoed Hem blij begroet,
Maakt Hij zijn woon nog steeds.
(HL 95, vers 3.)*

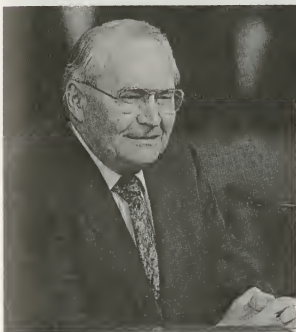
's Hemels heilige gave is gegeven, de hemelse zegeningen zijn ontvangen, de geliefde Christus is binnengetreden door de deur die „liefde" heet. Van deze plechtige waarheid getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een zinvolle herdenking

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Laten we in onze familie, onze gemeenschap, ons land, tradities van blijvende aard opbouwen, die ons voortdurend herinneren aan Gods eeuwige waarheden, en aan onze voorouders die ze voor onze tijd bewaarden.

We hebben een zomer achter de rug waarin we verschillende gebeurtenissen van groot historisch belang hebben herdacht. Op 24 juli vierden wij het feit dat de mormoonse pioniers 140 jaar geleden in de Zoutmeervallei kwamen. Tegelijkertijd herdachten wij dat de eerste HLD-zendingen 150 jaar geleden in Groot-Brittannië arriveerden. Tenslotte vierden de inwoners van deze geweldige Verenigde Staten, zowel leden als niet-leden, het 200-jarig bestaan van hun grondwet.

Deze gebeurtenissen hadden alle een duidelijke en blijvende invloed op de geschiedenis van de kerk. Terwijl ik deze historische zomer aan veel van de festiviteiten deelnam, dacht ik na over het doel van vieringen en herdenkingen.

Door gebeurtenissen uit het verleden te herdenken, richten we onze gedachten op onze geschiedenis. We nemen de gelegenheid te baat om het verleden de revue te laten passeren. In afwachting van de toekomst doen wij ons voordeel met de ervaringen

van het verleden. Cicero schreef het volgende over geschiedenis:

„Niet weten wat in vroeger tijden plaatsvond, is altijd kind blijven.

Als er geen gebruik wordt gemaakt van de arbeid uit het verleden, blijft de kennis der wereld altijd in de kinderschoenen staan.“ (De Oratore, II.)

Deze zomer heeft een hernieuwde belangstelling voor ons ergoed en onze geschiedenis in mij aangewakkerd. De overkomsten die ik daar aantref intrigeren mij, vooral de parallellen tussen het Hebreeuwse volk en onze eigen kerkgeschiedenis.

De man die door onze Hemelse Vader was voorbereid om de leider te zijn bij de geboorte van het Hebreeuwse volk was Mozes. Zijn illustere naam siert de bladzijden van de geschiedenisboeken. Door Mozes openbaarde de Heer de feesten en herdenkingen die de Israëlieten moesten houden als permanente herinnering aan hun bevrijding uit slavernij en hun geboorte als volk. Deze herdenkingen namen twee vormen aan. Ten eerste waren er de herdenkingen van historische gebeurtenissen, zoals het paasfeest, om het volk van Israël eraan te herinneren hoe zij door de hand des Heren waren verlost. Dan waren er de tradities die gebonden waren aan perioden die bepaald werden door verschillende veelvoudigen van het getal zeven.

Natuurlijk was de zevende dag de sabbat, een rustdag. De zevende maand was de oogsttijd. Dan, zoals we in hoofdstuk 25 van Leviticus kunnen lezen, waren er bijzondere instructies voor het zevende jaar *en* het vijftigste jaar:

„Zes jaar zult gij uw akker bezaaien en zes jaar zult gij uw wijngaard snoeien, en de opbrengst daarvan inzamelen,

„Maar in het zevende jaar zal het land een volkomen sabbat hebben, een sabbat voor de Here: uw akker zult gij niet bezaaien en

uw wijngaard niet snoeien . . .

„Voorts zult gij u zeven jaarsabbatten tellen, zevenmaal zeven jaren; zodat de dagen van de zeven jaarsabbatten negenenvertig jaren zijn.

„Dan zult gij bazuingeschal doen rondgaan in de zevende maand op de tiende van de maand; op de Verzoendag zult gij de bazuin doen rondgaan door uw ganse land.

„Gij zult het vijftigste jaar heiligen en vrijheid in het land afkondigen voor al zijn bewoners, een jubeljaar zal het voor u zijn, dan zal ieder van u tot zijn bezitting en tot zijn geslacht terugkeren.“ (Lev. 25:3-4, 8-10.)

Ieder vijftigste jaar moest het land worden teruggegeven aan de oorspronkelijke eigenaars of hun nakomelingen; alle Israëlieten die wegens schuld als slaven verkocht waren, moesten vrijgelaten worden; en het land, net als in het zevende of sabbatsjaar, moest braak blijven liggen. Zelfs in deze tijd wordt de traditie van het sabbatsjaar in ere gehouden door universiteiten, die hun personeel aanmoedigen om ongeveer elk zevende jaar met sabbatsverlof te gaan. Het woord *jubel* betekent over het algemeen „ram“ of „ramshoorn“ en heeft betrekking op de hoorn die gebruikt werd om een jubeljaar of het vijftigste jaar in te luiden.

Er schijnen vier redenen te zijn voor de herdenkingen en tradities van het oude Israël, welke alle ook tegenwoordig als leidraad gebruikt kunnen worden om onze manier van herdenken en de waarde die wij aan onze herdenkingen hechten, te beïnvloeden.

Ten eerste hielden zij het geloof van het volk van Israël in stand en sterkten zij hen geestelijk. Laten we eens zien welke boodschappen er spreken uit het vieren van het jubeljaar. In *The International Standard Bible Encyclopedia* staat:

„In het vijftigste jaar moest om alle inwo-

ners van het land de vrijheid worden verklaard. God had zijn volk in Egypte uit slavernij verlost (Lev. 25:42); geen van hen mocht ooit weer verlaagd worden tot de status van slaaf . . . Gods uitverkoren kind mocht niet onderdrukt worden . . . Ja, als burgers van het theocratische koninkrijk waren meester en dienstknecht broeders geworden. En zo, in de ruimste zin opgevat, kon Israël alleen door trouw te zijn aan God ooit hopen op vrijheid en onafhankelijkheid van andere meesters . . .

„Een tweede kenmerk van het jubeljaar was de teruggave van alle onroerende goederen. Het doel hiervan was om aan te geven dat de aarde in feite alleen onderworpen is aan Gods wet en niet aan de verlangens van de mens . . . Gods wetgeving betrof de onvervreemdbaarheid van Israëls recht op landbezit. Dit vereiste dat alle erfelijke bezittingen werden teruggegeven aan de familie die ze in eerste instantie bezat, en dat men terugkeerde naar Gods oorspronkelijke verdeling van het land. De sociaal-economische theorie dat iemand op basis van zijn behoeften recht heeft op goederen, werd niet onderwezen, noch het systeem van vrij ondernemerschap, waarbij een onbeperkte uitbreiding van particulier bezit is toegestaan. Integendeel, zij stelde een onveranderlijk eigendomsrecht in op het bezit dat door God was toegewezen.“ (*The International Standard Bible Encyclopedia*, Deel twee, blz. 1142.)

Watzijn dat krachtige boodschappen – dat de Israëlieten Gods uitverkoren kinderen waren, en dat al wat zij bezaten aan God toebehoorde, en dat alleen Hij een permanent recht van landeigendom kon verlenen. Ja, deze boodschappen, omvat in de traditie van het jubeljaar, herinnerden het volk van Israël aan hun geestelijke genealogie en hun schuld bij de Heer.

President Ezra Taft Benson, bijgestaan door ouderling L. Tom Perry, lid van de Raad der Twaalf, betreedt het podium. Links kijkt Marvin J. Ashton, ook lid van de Raad der Twaalf, toe.

Het kerst- en paasfeest, onze jaarlijkse pioniersdag, herdenkingen van de herstelling van het Aäronisch- en Melchizedeks priesterschap, de verjaardag van de ZHV, schouwspelen – al deze dingen herinneren ons aan ons geestelijk erfgoed en vergroten onze dankbaarheid jegens de Heer voor alles wat Hij voor ons doet.

Ten tweede, hadden de herdenkingen en tradities van Israël een politiek aspect. In die periodes verenigden de stammen zich en gingen zij een hechtere eenheid vormen.

Herdenkingen van belangrijke gebeurtenissen in ons eigen land verdienen onze steun en aandacht. Ik was geraakt door de wijze waarop de leden van de kerk in de Verenigde Staten gepast en met overgave het

200-jarig bestaan van hun grondwet vierden.

In het twaalfde Artikel des geloofs verklaren wij: „Wij geloven onderworpen te moeten zijn aan koningen, presidenten, heersers en overheidsdienaren, en de wet te moeten gehoorzamen, eerbiedigen en hooghouden.“ Tegenwoordig blijkt dat deze raad voortdurend nodig is in de kerk. Ieder lid van de kerk moet toegewijd zijn aan het gehoorzamen en eerbiedigen van de wet van het land waar hij woont. Wij moeten een voorbeeld van gehoorzaamheid zijn aan de regeringen die ons regeren. Wil de kerk de landen van de wereld tot dienst zijn, dan moet zij een heilzame invloed uitoefenen op het leven van hen die haar aanvaarden, zowel in stoffelijke als in geestelijke zaken.

In Matteüs 22 lezen wij over Farizeeën die de Heiland probeerden te verstrikken in het conflict dat zij meenden te zien in zijn lering over kerk en staat:

„Zeg ons dan, wat dunkt U? Is het geoorloofd de keizer belasting te betalen of niet?“

„Doch Jezus doorzag hun valsheid en zeide: Wat verzoekt gij Mij, huichelaars?“

„Toont Mij het geldstuk voor de belasting. Zij brachten Hem een schelling. En Hij zeide tot hen: Wiens beeldenaar en opschrift is dit?“

„Zij zeiden: Van de keizer. Toen zeide Hij tot hen: Geef dan de keizer wat des keizers is, en Gode wat Gods is.“ (Matt. 22:17–21).

Na de bediening van de Heiland spoorden ook de apostelen de leden aan om goede burgers te zijn en de wet in acht te nemen. In een zendbrief aan Titus schreef Paulus:

„Herinner hen eraan, dat zij zich aan over-

heid en gezag onderwerpen, gehoorzaam, tot alle goed werk bereid zijn" (Tit. 3:1).

Als leden van de kerk leven wij onder vele verschillende vlaggen. Wat is het belangrijk dat we onze plaats en positie begrijpen in het land waarin we wonen! We moeten kennis hebben van de geschiedenis, het erfgoed en de wetten van ons land. In die landen waar we het recht hebben om invloed uit te oefenen op het regeringsbeleid, moeten we onze vrije wil gebruiken en actief betrokken zijn bij de ondersteuning en verdediging van de beginselen waarheid, gerechtigheid en vrijheid.

Ten derde, hadden de herdenkingen en tradities van Israël een cultureel aspect. Hun feesten waren een tijd om elkaar deelgenoot te maken van hun talenten en prestaties. Ze waren een tijd om praktische kennis uit te wisselen over vorderingen op het gebied van kunst en wetenschap.

Een belangrijk onderdeel van ons pionierserfgoed is een waardering voor kunst. Onze pionier-voorouders trokken zingend en dansend over de vlakten. Op die manier hielden zij, ondanks enorme ontberingen, de moed erin. Toen de pioniers zich in gemeenschappen vestigden, bouwden ze schouwburgen, vormden ze dansorkesten en koren en stuurden ze artiesten op zending om de ervaring en kennis op te doen die nodig waren om hun talenten volledig te ontplooiën. Zeker, wij eren ons pionierserfgoed door schoonheid en cultuur centraal te stellen bij onze herdenkingen. Prijzen wij op die manier niet ook de Heer met de prachtige creaties van onze handen en geest?

Tenslotte hadden de herdenkingen en tradities van het oude Israël een diepe sociale betekenis. Het waren tijden om gemeenschapszin aan te kweken, tijden om de broeder- en zusterschap van allen te bevestigen, tijden om families samen te smeden. In

de algemene conferentie van 1880 kondigde president John Taylor een jubeljaar voor de kerk aan. Hij stelde verschillende manieren voor waarop de leden van de kerk dit jubeljaar konden vieren, manieren die de heiligen dichter tot elkaar brachten. President Taylor zei:

„Ik kreeg het gevoel dat we iets moesten doen wat ze vroeger ook deden, om hen die met schuld beladen zijn te ontlasten, om de behoeftigen bij te staan, om het juk te breken van hen die het gevoel hebben dat ze meer moeten doen dan ze kunnen, en om er een tijd van algemene blijdschap van te maken.” (Conference Report, april 1880, blz. 61.)

Toen stelde president Taylor voor –

1. om de helft van de schuld van de leden aan het emigratiefonds kwijt te schelden. Hier was een bedrag van meer dan 800000 dollar mee gemeoid.

2. om de armen hun tiendeachterstand kwijt te schelden. Hier was bijna 76000 dollar mee gemeoid.

3. dat de kerk een kudde van 1000 koeien bijeen zou brengen ter verdeling onder de armen en behoeftigen. De kerk zou 300 koeien en bijdragen, de rest zou verzameld worden uit de ringen van de kerk.

4. dat de ZHV zakken met tarwe zou inzamelen die aan de armen geleend zouden worden, om als zaaigoed te gebruiken. Na de oogst zou de lening worden terugbetaald; hiermee zou een permanente voorraad van zaaigraan worden verwezenlijkt. (Iemand vroeg president Taylor of de tarwe renteloos moest worden uitgeleend. Hij antwoordde: „Maar natuurlijk. Aan dat soort onzin doen we niet; het is een jubeljaar.”) (Conference Report, april 1880, blz. 61.)

Wat een geweldig effect moeten de voorstellen van president Taylor hebben gehad op de sociale structuur van de kerk. Door de tradities van het oude Israël in een dusdani-

ge vorm te gieten dat er in hedendaagse behoeften kon worden voorzien, liet president Taylor de leden van de kerk zien hoe ze ware heiligen der laatste dagen konden zijn.

Belangrijke historische gebeurtenissen herdenken, en tradities in ere houden kunnen een studie van geschiedenis niet vervangen. Wij moedigen een dergelijke studie juist aan; we slaan bruggen van het heden naar het verleden, en maken van de bestudering van geschiedenis iets zinvol en interessants. Als we herdenken, herinneren we. Soms onsceneren we wat in het verleden heeft plaatsgevonden. Waar we tradities in ere houden, doen we in wezen wat onze voorouders deden.

Ik hoop dat wanneer wij historische gebeurtenissen herdenken en onze tradities in ere houden, we altijd met een doel zullen herdenken. Ik bid dat wij onze herdenkingen zinvoller zullen maken door onze geestelijke, politieke, culturele en sociale waarden nog eens te bevestigen. Als leden van deze geweldige kerk delen wij een rijk erfgoed. Wij staan letterlijk op de schouders van de reuzen van geloof, visie en geest die ons zijn voorgegaan. Wanneer we hen en hun vele offers eren, conserveren wij hun verrichtingen en de beginselen en waarden waar zij voor stonden. En het geeft ons een prachtige mogelijkheid om God te prijzen!

Van het oude Israël leren wij dat er een plaats is voor herdenkingen. Laten we in onze familie, onze gemeenschap, ons land, tradities van blijvende aard opbouwen, die ons voortdurend herinneren aan Gods eeuwigte waarheden, en aan onze voorouders die ze voor onze tijd bewaarden.

God geve dat wij ons rijke erfgoed altijd in ere zullen houden, vooral door familietradities op te bouwen die ons voortdurend herinneren aan onze normen en waarden.

Dit is het werk van de Heer. Ik getuig daarvan. Hij leeft. Jezus is de Christus, de Heiland van de wereld. Dat wij zijn werk zullen volbrengen, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Volg de algemene autoriteiten

Ouderling L. Aldin Porter
van het Eerste Quorum der Zeventig

Om een liefde voor de profeten, zieners en openbaarders te ontwikkelen, moet u de Schriften lezen, doen wat de profeten van u vragen, en voor hen bidden.

Kort nadat ik deze roeping had ontvangen, vloog ik van Baton Rouge (Louisiana) naar Salt Lake City. Een jonge zakenman kwam in het vliegtuig naar me toe en vroeg of ik op weg was om vergaderingen bij te wonen. Ik antwoordde bevestigend. „Zult u president Benson daar spreken?“ „Dat is onwaarschijnlijk wel, gezien het soort vergaderingen.“ „Mocht u hem toch spreken, wilt u hem dan zeggen dat, hoewel ik hem nog nooit ontmoet heb, ik hem zeer liefheb?“

Hij liep naar zijn plaats terug.

Het begon al laat te worden; weldra werden de lichten uitgedaan, wat mij een goede gelegenheid bood om over deze ervaring na te denken.

Het liefhebben van de algemene autoriteiten brengt grote veiligheid met zich mee.

Terwijl we die nacht reisden, moest ik denken aan een ervaring die ik enige jaren geleden hier in de tabernakel heb gehad. Ik geloof dat het de laatste keer was dat president Joseph Fielding Smith in een algemene priesterschapsvergadering sprak. Hij zei:

„Welnu, broeders, ik denk dat we één ding heel duidelijk voor ogen moeten houden. Noch de president van de kerk, noch het Eerste Presidium, noch de verenigde stem van het Eerste Presidium en de twaalf apostelen zal ooit de heiligen misleiden, of de wereld raad geven die strijdig is met de zin en wil van de Heer.“ (Joseph Fielding Smith, april 1972.)

Toen president Smith dat zei, getuigde de Geest tot mij dat het waar was. Diezelfde Geest getuigt vandaag weer.

President Spencer W. Kimball vertelde over iemand die „zijn verzette tegen de oproep van Brigham Young om naar de zuidelijke valleien te gaan, en zei: ‘Niemand vertelt mij waar ik heen moet gaan en wat ik moet doen!’ Door zijn persoonlijke opstandigheid leidde hij zijn hele gezin weg van de kerk. Het kolonisatieprogramma werd nauwelijks door hem vertraagd. Zijn afvalligheid schoor de kerk nauwelijks, zonder hem is zij gestadig gegroeid. Maar wat heeft zijn eeuwige vooruitgang eronder geleden.

In tegenstelling daarmee waren er velen die hun bezittingen inpakten, naar een nieuwe wereld verhuisden en gezinnen in geloof en toewijding grootbrachten.“ (Spencer W. Kimball, Conference Report, april 1955, blz. 94.)

Wat kan men doen om liefde te ontwikkelen voor de profeten, zieners en openbaarders? Sta mij toe drie suggesties te doen.

Ten eerste: Lees de Schriften, vooral het Boek van Mormon. Over de Schriften zei de profeet Joseph Smith: „Hij die er het meeste in leest, zal er het meeste van houden, en hij die er het beste mee op de hoogte is, zal de schrijver ervan herkennen in alles wat hij ziet.“ (Zie *History of the Church*, deel 2, blz. 14.) Laten we de Schriften lezen, dan zullen ook wij „de schrijver herkennen“. Dezelfde Geest die gevoeld wordt bij het lezen van het woord des Heren in de Schriften, vergezelt de uitspraken van de profeten van de Heer. Als we leren te houden van het woord van de Heer zoals dat in de Schriften geschreven staat, dan zullen we ook gaan houden van het woord van de Heer door zijn profeten.

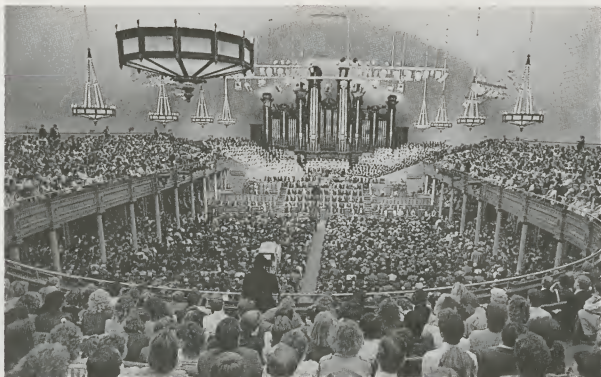
Ten tweede: Laten we doen wat de profeten vragen. Let op de woorden van de Heiland:

„De Joden dan verbaasden zich en zeiden: Hoe is deze zo geleerd zonder onderricht te hebben ontvangen?

„Jezus antwoordde hun en zeide: Mijn leer is niet van Mij, maar van Hem, die Mij gezonden heeft;

„indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek“ (Joh. 7:15–17).

Tijdens de apriconferentie van 1986 zei president Benson: „Het Boek van Mormon was nimmer, en is dat ook nu nog niet, de kern van onze persoonlijke studie, onze studie in gezinsverband, onze prediking en ons

V.l.n.r. de ouderlingen John K. Carmack, Russell C. Taylor, Robert B. Harbertson en Devere Harris van het Eerste Quorum der Zeventig.

zendingswerk. Daar moeten wij ons van bekeren." (De Ster, conferentievorslag april 1986, blz. 4.) Laten we doen wat de profeten vragen, dan zullen we snel weten dat zij het woord van de Heer spreken.

Ten derde: Bid voor hen. Vraag dat de zegeningen van de hemel over de profeten, zieners en openbaarders worden uitgestort. Weet dat de Heer gehoor geeft aan de ondersteunende gebeden van de heiligen. Daarnaast is het zo dat als we met een oprecht hart voor hen bidden, onze harten met liefde voor hen zullen worden vervuld.

Het liefhebben van de algemene autoriteiten brengt veiligheid met zich mee. Wat voor soort veiligheid? De Meester besloot de bergrede zoals die in Matteüs en 3 Nephi geschreven staat, met de volgende woorden: „Een ieder nu, die deze mijn woorden hoort en ze doet, zal gelijken op een verstandig man, die zijn huis bouwde op de rots. En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en stortten zich op dat huis, en het viel niet in, want het was op de rots gegrondvest. En een ieder, die deze mijn woorden hoort en ze niet doet, zal gelijken op een dwaas man, die zijn huis bouwde op het zand. En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en sloegen tegen dat huis, en het viel in, en zijn val was groot." (Matt. 7:24–27; 3 Ne. 14:24–27.)

Is het u opgevallen dat de regen neerviel en de stromen kwamen en de winden waaiden en zich op beide huizen stortten? Het woord van de Heer volgen wil niet zeggen dat we geen tegenslagen te verduren zullen krijgen. Het betekent wel dat we ze geestelijk zullen overleven! Het liefhebben van de algemene autoriteiten brengt grote veilig-

heid met zich mee.

De profeet Mormon heeft ons met grote macht raad gegeven over het onderwerp profeten: „Wee hem, die de openbaringen des Heren zal loochenen, en die zal zeggen, dat de Here niet langer werkt door openbaring, of door profetie, of door gaven, of door

talen, of door genezingen, of door de macht des Heiligen Geestes!" (3 Ne. 29:6.)

Priesterschapsleiders, wilt u het geestelijke niveau van uw rentmeesterschap verhog- en? Volg de algemene autoriteiten.

Mannen, wilt u dat uw vrouw meer vertrouwen in u en uw leiderschap heeft? Volg de algemene autoriteiten.

Ouders, wilt u dat uw kinderen uw liefde voelen en dat zij uw raad gewillig opvolgen? Volg de algemene autoriteiten.

In deze conferentie hebben we gehoord wat de Heer ons wil zeggen. We moeten het gesprokene bestuderen en overdenken, erover bidden en het in praktijk brengen. Laat er geen twijfel bestaan over uw standpunt. Geef in rustige bewoordingen te kennen dat u van de algemene autoriteiten houdt en dat u ze zult volgen.

Plaats uitroeptekens achter uw woorden door getrouw en in alle stilte de algemene autoriteiten te volgen. U zult tot de ontdekking komen dat u zich „in deze wereld verheugt in de woorden des eeuwigen levens, en in het eeuwige leven in de toekomstige wereld" (zie Moz. 6:59).

Ik geef u mijn getuigenis dat dit het werk van God is. Wij hebben een profeet in ons midden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Onzelfzuchtig dienstbetoon

Ouderling William R. Bradford
van het Eerste Quorum der Zeventig

*„Veel zaken zijn interessant en aanlokkelijk,
andere zaken zijn belangrijk.“*

De jongelui van een bepaalde wijk hadden gewerkt om een grote som geld te verdienen die ze nodig hadden om een tocht te maken. Ik kende hun bisschop. Hij belde me op en vroeg of ik hem wilde helpen om wat publiciteit te krijgen, zodat deze jonge mensen wat erkenning zouden krijgen voor de goede dingen die ze deden.

Ik zei dat ik niet daartoe bereid was. Hij was verbaasd en vroeg waarom niet. Ik antwoordde hem dat hoewel het een goede zaak was dat de jongelui hard hadden gewerkt om dit geld te verdienen, er naast interessante zaken ook belangrijke zaken zijn, en dat er misschien een hoger doel was waaraan ze de vruchten van hun inspanningen konden wijden.

Hij was nog verbaasder en vroeg mij om uitleg. Ik vertelde hem dat mijn roeping mij naar landen brengt waar de mensen minder bevoorrecht zijn dan waar hij woont. Ik ken hun problemen en offers. Ik vertelde hem over de krachtsinspanningen die jonge mensen in die gebieden moeten leveren om geld te sparen voor een zending. Vaak is het voor het gezin problematisch om voldoende voedsel op tafel te krijgen. Kleding wordt gedeeld en afgedragen. Mode is wat voor-

handen is, en in veel gevallen is dat niet veel. Ik legde hem uit dat het geld dat deze fijne jongelui hadden verdiend, genoeg was om enkele van deze zendelingen hun hele zending lang in het veld te houden. We spraken over de relatieve waarde van een trektocht vergeleken met die van zendingswerk.

Hij zei: „Vraagt u mij om deze jongelui zover te krijgen dat zij hun geld in het algemene zendingsfonds van de kerk storten?“ Ik zei: „Nee, dat heb ik u niet gevraagd. Ik heb alleen maar gezegd dat er betere dingen te doen zijn.“ Ik vertelde hem dat ik niets tegen het soort projecten had dat zij hadden gepland, maar dat er een evenwicht moest zijn, en dat als je de zaken op een rijtje zet, er interessante en aanlokkelijke zaken zijn, maar dat andere zaken belangrijk zijn.

Later zei de bisschop dat hij met de jongelui had gesproken en dat de visie en geest van ons gesprek naar hen was overgeslagen. Ze wilden hun trektocht opofferen en al het geld aan het algemene zendingsfonds geven. Ze vroegen of ze de cheque mochten komen brengen en met mij op de foto mochten terwijl ze de gift deden, en of de foto met een artikel gepubliceerd konden worden.

Weer verbaasde ik hem door te weigeren. Toen zei ik: „U kunt overwegen uw jongelui te helpen een hogere wet van erkenning te leren. Erkenning van boven is geruisloos en wordt daar zorgvuldig en in stilte opgetekend. Laat ze de vreugde voelen en de schat in hun hart en ziel verkrijgen die volgt op geruisloos, onzelfzuchtig dienstbetoon.“ Dat deden ze, en nu hebben ze de beloning van herinnering en trots, en zij beschouwden hun geste als een van de beste en belangrijkste dingen die ze ooit hebben gedaan.

In een vluchtelingenkamp in Bataan, op de Filippijnen, keek ik hoe een van onze fijne zendelingzusters op de vuile grond neerstreek naast een huilende oude vrouw die verward en bang was. Liefdevol legde ze het hoofd van de vrouw op haar schouder en streelde met de ene hand haar haar terwijl ze de andere arm om haar heen sloeg om haar te troosten. Ik hoorde dat deze vrouw uit haar huis was verdreven. Enkele van haar

familieleden waren gedood. Ze was mishandeld en door bossen en oerwouden gedreven, en tenslotte was ze het land uit gejaagd. Ze sprak niet eens de taal van haar huidige weldoeners. Later, toen we over haar werk spraken, zei de zendelingzuster, terwijl de tranen over haar gezicht rolden: „Dit is het beste wat ik ooit gedaan heb.“ Veel zaken zijn interessant en aanlokkelijk, andere zaken zijn belangrijk.

Soms, onder druk van de wereld om ons heen, worden onze dienstbetoonprojecten zelfzuchtig in plaats van onzelfzuchtig. Onzelfzuchtige projecten zijn de projecten van het evangelie. Ze hebben continuïteit. Het zijn geen eenmalige bijzondere gebeurtenissen, gebaseerd op vermaak en plezier en spelletjes. Ze hoeven niet strak geregeld te worden. Onzelfzuchtige dienstbetoonprojecten zijn projecten van mens-tot-mens. Het zijn van aangezicht-tot-aangezicht-, oog-tot-oog-, stem-tot-oor-, hart-tot-hart-, geest-tot-geest-, hand-in-hand- en mens-tot-mens-projecten.

We moeten bedenken dat we sociale zezens zijn. Onze eeuwige bestemming is geklonken aan die van onze lotgenoten. Binnen dit sociale systeem is er altijd een verlangen naar erkenning, en dat is goed zolang het binnen de perken wordt gehouden.

Ouderling Marvin J. Ashton vertelde eens dat een vrouw die tijdens een vergadering achter hem zat hem een briefje gaf. Er stond niet meer op dan: „Zoudt u zich alstublieft even om willen draaien en mij aankijken.“ Toen zei hij: „Iedereen heeft er behoefte aan om gezien te worden.“

In ieder van ons leeft de intense behoefte

om het gevoel te hebben ergens bij te horen. Dit gevoel van eenheid en saamhorigheid wordt opgewekt door de warmte van een glimlach, een handdruk, een omhelzing, door gelach en ongesproken uitingen van liefde. Het wordt opgewekt in de stille, gewijde momenten van zachte conversatie en van luisteren. Het wordt opgewekt door een stille, zachte stem die ons eraan herinnert dat wij broeders en zusters zijn, kinderen van een Hemelse Vader.

Het streven naar erkenning en de eer der wereld kan een obsessie worden. Het kan van de ene daad tot de andere leiden, tot het leven vervuld is van eigenwaan en zelfzuchtigheid. De kortstondige genoegens die erkenning en de eer der wereld met zich meebrengen, wakkeren bijna altijd een verlangen naar meer aan. Als dit niet op de ene manier verkregen kan worden, proberen ze een andere manier. Als dit niet verkregen kan worden door gewoon zichzelf te zijn, dan streven ze ernaar door een onnatuurlijk leven te leiden. Het verlangen om populair te zijn, om geprezen te worden door gelijken, en om door mensen erkend te worden, is een zeer krachtige drijfveer.

Het is zinloos om naar de eer of erkenning der wereld te streven. Deze ijdelheid is van de duivel omdat zij voortspruit uit zelfzucht. Christus onderwees dit duidelijk toen Hij het had over hen die „zichzelf tot een licht der wereld stellen voor gewin en voor de eer der wereld, doch niet het welzijn van Zion zoeken.

„Ziet, dit heeft de Here verboden; daarom heeft de Here God geboden dat alle mensen barmhartig moeten zijn, welke barmhartigheid naastenliefde is. En zonder naastenliefde de zijn zij niets. Daarom, indien zij naastenliefde hadden, zouden zij niet toelaten, dat de arbeider in Zion omkomt.

„Maar de arbeider in Zion zal arbeiden voor Zion“ (2 Ne. 26: 29–31).

Onzelfzuchtigheid is rechtvaardigheid. Zij omvat de ware geest van kameradschap. Zij is de essentie van vriendschap. Zij is de uitbeelding van ware liefde en eenheid onder de mensheid. Haar beloning is de bevrijding van de ziel, verbondenheid met de Godheid, en waardigheid om de Geest met zich te hebben. Iedere vereiste die Gods plan voor onze verlossing ons oplegt, is gebaseerd op het geven van zichzelf. De enige manier waarop iemand geheligd kan worden, is onzelfzuchtig dienstbetoon.

Waar men zich niet leert instellen op evangeliegericht, onzelfzuchtig dienstbetoon, neemt zelfzucht het stuur over. Van alle invloeden die de mens ertoe aanzetten het verkeerde te kiezen, is zelfzucht ongetwijfeld de sterkste. Waar zij verschijnt, verdwijnt de Geest. Talenten worden niet gebruikt, in de

behoeften van de armen wordt niet voorzien, de zwakken worden niet gesterkt, de onwetenden niet onderwezen en het verlorene wordt niet teruggebracht.

Zelfzucht, in de ware zin des woords, is de afwezigheid van empathie en naastenliefde, de achterlating van broederschap, de verwerping van Gods plan, de isolering van de ziel.

Zoals ik al heb gezegd, veel zaken, in feite de meeste zaken, zijn interessant en aantrekkelijk. Sommige zaken zijn belangrijk. De beperkingen die de tijd ons oplegt dwingen ons om prioriteiten te stellen. De goddelijke en door God beschermde gave van de vrije wil geeft ons de gelegenheid om voor onszelf vast te stellen tot op welke hoogte wij anderen zullen dienen en hun zullen toestaan om ons te dienen. De mate van betrokkenheid bij datgene wat belangrijk is en niet slechts interessant, is onze keus.

Bij het doen van deze keuzen kunnen we ons bedenken dat de glitter en de spanning van leuke, op plezier gerichte projecten interessant zijn, maar dat de ingeslotenen, de eenzamen, de gehandicapten, de daklozen, de kinderen van werkende ouders en de verlaten bejaarden belangrijk zijn.

Wereldse tijdschriften, sensatieblaadjes en veel van wat via de massamedia in hoog tempo op ons af komt, is interessant en aantrekkelijk, maar de Schriften zijn belangrijk. De kampeerauto's en TV's en de VUT maken het interessant om rond te kijken en vermaak te zoeken, maar de behoefte van mensen aan onzelfzuchtige daden is belangrijk. We vrezen dat rondkijken en zich vermaken de plaats hebben ingenomen van overpein-

zen en bidden.

De mode volgen, het krijgen en uitgeven, het vergaren van dingen voor ons plezier en comfort is interessant en aantrekkelijk, maar de toewijding van middelen en tijd, ja, van zichzelf, aan het verkondigen van het evangelie is belangrijk.

De vergaderingen, materialen en planning zijn alle interessant, maar het doen is belangrijk.

Naast de voortdurende aansporing om tot Christus te komen, is er de belofte dat wij in Hem vervolmaakt kunnen worden. Als wij alles doen wat in ons vermogen ligt door God met heel ons hart en verstand, met al onze macht en sterkte lief te hebben en te dienen, dan is zijn genade voldoende voor ons. Door zijn genade, na al het mogelijk zelf gedaan te hebben, kunnen we volmaakt worden in Christus. Zullen wij dan niet door onzelfzuchtig dienstbetoon streven naar de erkenning van die almachtige God die onze Vader is?

„En Hij riep de schare, met zijn discipelen, tot Zich en zeide tot hen: Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volg Mij.

„Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar ieder, die zijn leven verliezen zal om Mij nentwil en om des evangelies wil, die zal het behouden.

„Want wat baat het een mens de gehele wereld te winnen en aan zijn ziel schade te lijden?

„Want wat zou een mens kunnen geven in ruil voor zijn leven?“ (Marc. 8:34–37.)

In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

„Ik zal heengaan en doen . . .”

Ouderling Lynn A. Sorensen
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Ik heb door ervaring geleerd dat als wij ijverig en vol geloof onze plicht vervullen, de Heer de weg bereidt.”

Ik herinner me de eerste keer dat ik een algemene conferentie bijwoonde als de dag van gisteren. Ik was nog maar een kleine jongen en mijn goede ouders namen me mee naar de tabernakel om mij in mijn kinderjaren een bijzonder geestelijke ervaring te geven. We zaten op het balkon links van het podium waar ik recht voor mij de algemene autoriteiten kon zien. Het was voor mij een hele beleving president Heber J. Grant voor de eerste keer te zien. Ik herinner me in het bijzonder hoe president Grant geestdriftig de lofzangen met de aanwezigen meezong en hoe onbehaaglijk de harde, houten banken me zelf op die jonge leeftijd leken. Ik keek naar de beklede stoelen waar het tabernakelkoor in zat en besloot dat ik eens in dat koor zou zingen en tijdens de conferentie een geriefelijke, gereserveerde stoel zou hebben. Op de een of andere manier is er met de communicatie iets misgegaan. Dit is echt niet wat ik toen op het oog had.

Deze onverwachte roeping heeft mij nederig gestemd, toen president Monson mij riep wist ik niet goed hoe ik mijn gevoelens onder woorden moest brengen. De woorden

van Nephi namen voor mij met één slag een betekenis aan waar ik nooit eerder bij stilgestaan had.

„Ik, Nephi, zeide tot mijn vader: Ik zal heengaan en doen wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt” (1 Ne. 3:7).

Ik voel dat deze tekst grote betekenis heeft voor iedereen in de kerk, ongeacht welke roeping hij of zij heeft. Ik heb door ervaring geleerd dat als wij ijverig en vol geloof onze plicht vervullen, de Heer de weg bereidt.

De wijsheid van ouderling Russell Nelson kwam ook goed van pas; hij leerde ons dat niet wat we zijn, maar wat wij kunnen worden bepaalt of wij tot leiderschapsposities worden geroepen. Ik moet veel „worden” om de Heer te kunnen dienen zoals Hij het van mij verwacht.

Op de dag dat ik werd geroepen, beloofde ik de Heer dat ik Hem met geheel mijn hart, macht, verstand en sterkte zou dienen en nu bevestig ik dit aan mijn broeders van het Eerste Presidium en aan u allen. Alles wat deze heilige dienst vereist, ben ik gewillig te doen. Maar ik heb uw geloof en gebeden nodig en ik hoop dat ik die altijd waardig zal zijn.

Ik wil publiekelijk mijn liefde en diepe dankbaarheid betuigen aan mijn lieve vrouw, moeder van onze negen kinderen, die bijna 45 jaar aan mijn zijde heeft gestaan. Zij is altijd een bron van sterkte geweest en heeft mij altijd in mijn roepingen ondersteund, hoewel haar taken in de kerk en als moeder in het gezin zwaar waren.

Ik ben heel dankbaar voor de oprechte steun die ik altijd van mijn ouders en familie heb ontvangen. Aan mijn eigen kinderen, hun echtgenoten en onze 26 prachtige kleinkinderen betuig ik mijn liefde en dankbaarheid voor hun geweldige steun, hun geloof en gebeden voor ons, en voor al de blijdschap en al het geluk die zij in ons leven heb-

ben gebracht.

Ik ben dankbaar voor mijn roeping in het Braziliaanse gebiedspresidium met ouderling Gibbons en ouderling Carmargo en voor de gelegenheid nogmaals samen met de hartelijke, fantastische Brazilianen te dienen.

Ik ben in het bijzonder gezegend op verschillende wijzen betrokken te zijn geweest in de groei van de kerk daar gedurende de afgelopen 48 jaar. Ik heb de kerk zien groeien van minder dan 200 leden in 1940 tot meer dan 250.000 nu.

Gedurende de verscheidene ringconferenties die wij bijwonen, is het ontroerend onze jonge leiders te ontmoeten die door de Heer zijn opgewekt, mannen als president Santos. Hij aanvaardde het evangelie toen hij zeventien was. Toen hij besloot op zending te gaan, werd hij door zijn familie verstoeten en met zijn schamele bezittingen uit huis gezet.

Hij was echter een trouw dienaar en ontmoette later een jonge bekeerlinge. Ze werden in de tempel vezegeld en nu brengen ze hun gezin in het verbond groot. Nog geen 30 jaar, is hij een succesrijk zakenman en een groot leider in de ring. Werkelijk, de Heer zeggt de trouwe leden van de kerk.

Mijn vrouw en ik hadden onlangs de gelegenheid om het nieuwe zedingsgebied Fortleza te bezoeken. Dat deed ons denken aan onze eigen zedingservaringen. Een zedingspresident krijgt tijdens zijn presidentschap welkijks honderden brieven van verleiër aard.

De meeste brieven die ik ontvang waren van een hoog geestelijk peil, van zendelingen die vertelden dat zij dankbaar waren dat zij de Heer konden dienen en getuigen van het belang van het werk in zijn wijngaard en van de waarheid van het evangelie. Ik heb de meeste brieven bewaard; ze me heel wat waard. Eén ervan heeft mij diep ontroerd. Ouderling Costa, Braziliaan van geboorte, schreef in zijn laatste brief voordat wij naar huis gingen:

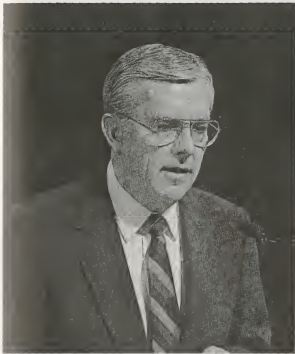
„President, in de loop van tijd zal ik uw uiterlijk, hoe u loopt en dat soort zaken misschien vergeten, maar uw liefde voor het evangelie en uw getuigenis zal ik nooit vergeten.”

Ik heb inderdaad een grote liefde voor het evangelie en voor alle leden van de kerk. Ik voel me niet op mijn gemak op deze rode, beklede stoelen, maar ik heb een oprecht, brandend getuigenis van dit werk. Dat de Heer mij zegent met het vermogen het hart der raken van diegenen van wie Hij houdt en dat Hij mij leidt, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Opoffering en zelfredzaamheid

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Er gebeurt iets met iemand of een kerkelijke unit als de mensen zelfstandiger worden en voor zichzelf kunnen zorgen.”

Dit is een mooie conferentie geweest, broeders en zusters. Ik bid dat mijn opmerkingen geen afbreuk zullen doen aan de geest die we hebben genoten.

In het afgelopen jaar maakten de gebiedspresidijs in Zuid-Amerika zich zorgen over de financiële afhankelijkheid daar van het hoofdkantoor van de kerk. Deze broeders zagen wijselijk in, dat de behoeften in de toekomst meer geld zouden vereisen dan het hoofdkantoor van de kerk zou kunnen verstrekken.

De gebiedspresidijs, regionale vertegenwoordigers en ringpresidenten hielden een vergadering waarin zij bespraken hoe de kerk in Zuid-Amerika een hogere graad van zelfredzaamheid kan bereiken. Zij bestudeerden manieren om de kosten te verminderen en tegelijkertijd het aandeel van hun mensen te vergroten.

Ze waren het erover eens dat sterk vereenvoudigde kerkgebouwen afdoende in de behoeften zouden voorzien. Zij vonden manieren waarop de leden meer werk kunnen bijdragen, wat de stichtingskosten aanzienlijk zal verminderen. In hun streven naar een hogere graad van zelfredzaamheid heb-

ben de mensen het beginsel van opoffering in hun leven opgenomen en zodoende hun geloof vergroet.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: „Een godsdienst die geen opoffering vereist op alle gebieden, zal nooit genoeg kracht hebben om het geloof te produceren dat nodig is voor het leven en de zaligheid; want sinds het prille begin der mensheid kan het geloof dat nodig is voor het leven en de zaligheid, nooit verkregen worden zonder de opoffering van alle aardse zaken.” (*Lectures on Faith*, deel 6, blz. 7.)

Wanneer de heiligen werken aan hun zelfredzaamheid, gebeurt er iets heel bijzonders dat veel belangrijker is dan kostenbeperking. Toen de kerkleiders in Zuid-Amerika, bijvoorbeeld, hun aandacht richtten op kostenbeperking in het zendingswerk zeggende de Heer hen met een eenvoudige maar toch geweldige idee: de leden zouden elke dag het middagmaal kunnen bereiden voor de full-time zendingen. Dit was iets wat de heiligen in Zuid-Amerika konden doen en dat zowel de leden als de zendingen zou sterken. Spoedig bleek dat dit idee de leden in dat werelddeel hielp de heiligen te vervolmaken en het evangelie te verkondigen. Twee aspecten van de zending van de kerk.

Over de resultaten van dat idee in de praktijk zei een ringpresident:

„Ik had een vergadering met de zendingspresident en we bespraken het idee dat onze leden het middagmaal voor de zendingen zouden kunnen verzorgen. Mijn bisschoppen vroeg ik om wat tijd in hun avondmaalsvergadering om het idee uit te leggen. Ik stelde de zegeningen in het voorzichtige dat zij, hun kinderen, hun buurt en de ring zouden ontvangen.

„In mijn eigen wijk boekte de opoffering van onze leden onverwachte resultaten. De aanwezigheid in de avondmaalsvergadering steeg van 80 à 90 mensen tot nu bijna 150. Het aantal dopelingen liep op van één of twee per maand tot nu bijna twaalf per maand. In het algemeen zijn de activiteiten

in onze ring toegenomen, en we voelen een fijnere geest in elke wijk.

„Mijn bisschop vertelde een ervaring van twee jonge kerkleden van wie de ouders niet tot de kerk behoren. Deze kinderen staken hun hand op tot steun aan dit programma en gingen toen naar huis om hun ouders te vertellen dat zij de verplichting op zich hadden genomen de zendingen te eten te geven. Het resultaat was dat de ouders nu de zendingenlessen van de zendingen volgen en de kerkvergaderingen bijwonen. We verwachtten dat ze gauw gedoopt zullen worden.”

Eén bisschop meldde zijn ringpresident dat hij niet genoeg actieve leden had om de zendingen elke dag te eten te geven. De wijze ringpresident opperde dat de bisschop minderactieve leden van de wijk uitnodigde om eraan mee te doen. Tot verrassing van de bisschop waren veel minderactieve leden meer dan bereid de zendingen een middagmaal voor te schotelen. In feite vertelden veel minderactieve leden graag het verhaal van hun bekering aan de zendingen. Ze haalden foto's tevoorschijn van de zendingen die hen gedoopt hadden. Dit eenvoudige idee bracht de kerk veel onverwachte zegeningen.

Terwijl de leden hun eten met de zendingen delen, brengen de zendingen een bijzondere geest die alleen zij bij zich dragen, en dit is een zegen voor zowel de leden als de zendingen. Veel minderactieve leden worden weer actief en veel meer leden raken betrokken bij het zendingswerk door deze eenvoudige uiting van liefde en dienstbetoon. Hoe vaak, broeders en zusters, kunnen wij schijnbaar grote problemen met vrij eenvoudige middelen oplossen?

Laat mij u deelgenoot maken van een paar ervaringen die voortvloeiden uit de samenwerking tussen de leden en de zendingen. Een zending schreef:

„Omdat we in staat waren met een inactief gezin te lunchen, zijn ze nu weer helemaal actief in de kerk. Toen we bij ze aten beseften ze het belang van het bidden voor elke maaltijd. Er heerst nu een fijne geest in hun huis. Ze zijn nu niet alleen actief, maar we doopen ook met een gezinslid en later ook hun kinderen. Dit alles kwam omdat ze ons uitnodigden met hun te eten.”

Een andere zending schreef: „De moeder van een arm gezin kwam naar mijn collega en mij toe en vroeg ons wanneer we bij hun zouden eten. Omdat ik hun sobere omstandigheden kende, praatte ik met de gemeentepresident. Hij zei: 'Broeders, dit gezin heeft ons een voorbeeld van nederigheid gegeven. Het is een groot voorrecht hen in onze wijk te hebben. Zij zijn arm, maar ze willen echt meedoen. We willen dat jullie

Het Eerste Presidium (l) en andere algemene autoriteiten zingen samen met het koor en de vergadering een lofzang tijdens de priesterschapsbijeenkomst.

gaan. Als er niet genoeg te eten is, kom dan na afloop bij ons om te eten.”

Een jonge moeder van vier kleine kinderen in Bolivia bracht haar getuigenis als volgt onder woorden: „Ik ben zo dankbaar de zendingen over de vloer te hebben. Het is een voorrecht ze te eten te kunnen geven, al ben ik bang dat we soms niet genoeg voor ze hebben. (Daar kan ik aan toevoegen dat dat de angst is van alle leden waar ook ter wereld.) Ik ben zo dankbaar voor deze ontwikkeling, want weet u, mijn vier kleintjes zien ongeduldig uit naar de dag dat de zendingen bij ons komen eten. Als het onze beurt is, komen er twee knappe jongemannen in ons huis, die gekleed zijn in een wit overhemd, een das dragen en hun haar keurig geknipt hebben. Ze zijn vervuld met het licht van het evangelie. Ze spelen met onze kinderen. Ze vertellen ons van hun boeiende ervaringen. Het zijn heren, ze zijn beleefd en vriendelijk. Ze blijven ongeveer een uur bij ons en dan wijden ze zich weer aan het werk van de Heer.”

En welke ouders zouden niet graag zoons hebben als de twee zendingen aan wie een oudere weduwe aanbodt het middagmaal te verzorgen. Na een paar maal bij haar getuigen te hebben, kwamen ze op het idee bloemen voor haar mee te nemen als teken van hun waardering voor het eten. Toen ze haar de bloemen gaven, reageerde ze verward en begon te huilen. De zendingen

dachten dat ze iets verkeerd hadden gedaan en verontschuldigde zich. De weduwe wilde daar niets van horen en zei dat niemand haar ooit een bloemetje cadeau had gedaan, zelfs niet haar man toen hij nog leefde. Ze straalde van geluk tijdens de lunch en vroeg de zendingen nog een paar minuten te wachten. Ze gaf hun de naam en het adres van een van haar beste kennissen en vroeg hun om het hele gezin te onderwijzen. Het gezin bleek het evangelie met heel hun hart te aanvaarden, en het werd het beste gezin dat de zendingen hadden onderwezen.

Misschien zeggen deze woorden van een van onze trouwe zendingspresidenten alles: „Het project zelfredzaamheid is een zegen voor onze zending, niet alleen omdat we de kosten van de gemiddelde zending tot 48 dollar per maand hebben verlaagd, maar ook omdat de verstandhouding tussen onze zendingen en de leden en niet-leden is verbeterd. Vele ervaringen hebben geleid tot heractivering en dopelingen. De leden worden geestelijk gevoed en houden meer van de zendingen. Tot nu toe is er geen enkel probleem geweest. Ik geloof dat we ons aandeel in het project nog kunnen verbeteren.”

Deze president vervolgt: „Ik heb me afgevraagd of Alma's ervaring anders was dan die van de Peruaanse heiligen en de zendingen.”

In Alma lezen wij:

„Toen hij (Alma) de stad binnenging, had

hij honger en vroeg aan een man: Wilt gij een nederige diensknacht van God iets te eten geven?

„En de man zeide tot hem: Ik ben een Nephiet, en ik weet, dat gij een heilige profet van God zijt; want gij zijt de man, van wie een engel in een visioen heeft gezegd: Gij zult hem ontvangen. Ga daarom met mij in mijn huis en ik zal u van mijn voedsel mededelen; ik weet, dat gij voor mij en mijn huis een zegen zult zijn.

„En de man, Amulek geheten, ontving hem in zijn huis en bracht brood en vlees binnen en zette Alma dit voor” (Alma 8:19–21).

Er gebeurt iets met iemand of een kerkelijke unit als de mensen zelfstandiger worden en voor zichzelf kunnen zorgen. Ze hebben meer zelfvertrouwen en ze zijn positief en verzekerd en ze tonen dit in hun daden.

Zoals u zich wellicht herinnert werden er in maart van dit jaar zes dorpen in de bergen ten oosten van Lima (Peru) getroffen door een verwoestende aardverschuiving. Al deze dorpen lagen in de Ring San Luis Lima Peru. De aardverschuiving maakte 25000 mensen dakloos. Achttien HLD-gezinnen verloren hun huis en goed en hadden dringend voedsel, kleding en medicamenten nodig.

De dag na de aardverschuiving waadden een lid van het ringpresidium en twee andere leden van de kerk vijf kilometer lang door

modder en puin, dat soms tot hun middel kwam, om de schade op te nemen. Zij stelden vast dat meer dan 300 mensen, zowel leden als niet-leden, hun toevlucht gezocht hadden in het kerkgebouw van Chosica.

De volgende dag riep het ringpresidium een vergadering bijeen van hun elf bisschoppen en gemeentepresidenten. Zij deelden tal van opdrachten uit om de benodigde goederen te verschaffen. Ze vroegen elke wijk en gemeente werkploegen beschikbaar te stellen om de huizen van de leden te reinigen.

Het ringpresidium besloot het probleem zonder hulp van buiten de ring aan te pakken. Al spoedig bleek dat ze het niet alleen aan konden. Zij benaderden hun regionale vertegenwoordiger met het verzoek of hij economische hulp van de andere ringen in de regio wilde coördineren. De heiligen in Peru sloegen de handen ineen.

Een voorbeeld. De Ring Iquitos zond dertien kisten met kleding van 36 kilo elk. Andere ringen en wijken schonken voedsel, beddegoed en matrassen.

Door zelfgemaakte dekens en versnaperingen te verkopen, brachten de jonge vrouwen meer dan 300 dollar op. Een priester, die in de hoogste klas van een middelbare school in Lima zit, nam zijn 28 klasgenoten, alle niet-leden, mee naar Chosica om te helpen opruimen.

Het ZHV-presidium van de ring bezocht het getroffen gebied vaak en gaf lessen over hygiëne, voeding en „hoe organiseer ik het gezinsleven in een tent“.

Alle behoeftige leden en alle niet-leden aten voedsel dat de ZHV-zusters in grote pannen in de kerkgebouwen hadden klaargemaakt.

De leiders van de ring brachten alle

vastenofferreserves uit de wijken en gemeenten samen. Ze vroegen de leden van de ring om op 29 maart 1987 aan een bijzondere vasten mee te doen om geld in te zamelen waarmee de kosten bestreden konden worden.

Alle niet-verwoeste huizen van de leden werden schoongemaakt en weer bewoond. De ringen waren niet van plan geld uit de algemene welzijnzorg van de kerk aan te vragen.

Enkele leden gaven ontroerende getuigenissen. Ik vermeld er twee. Zuster Guadalupe, geen lid van de kerk, had alles verloren. In een klein kamertje van het kerkgebouw bracht zijn zoon ter wereld. Ze verklaarde dat de Heer haar had helpen ontkomen. Ze ondervond dat alles in deze wereld tijdelijk is en verloren kan gaan. Ze dankte de gemeente en de kerk voor de open deur en de hulp die haar was gegeven.

Zuster Leonora de Contreras, een ZHV-presidente, zei dat ze wist dat het evangelie waar was. Zij was dankbaar voor haar man die het priesterschap draagt en een steun is. De ramp vernielde het resultaat van hun levenswerk in minder dan dertig minuten. Ze dacht aan de woorden van hun zoon die in het Zendinggebied Peru Trujillo dient. Toen hij vertrok, zei hij tegen haar: „Mama, wat er ook gebeurt, als je hulp nodig hebt, vraag het aan de Heer en blijf dicht bij de algemene autoriteiten.“ Ze dankte de leiders van de ring voor hun hulp.

Broeders en zusters, ik besef dat dergelijke berichten ook uit andere delen van de wereld zouden kunnen komen. De beginselen van opoffering, zelfredzaamheid en zuivere liefde in actie zijn overal van toepassing. Ik heb Zuid-Amerika alleen genoemd omdat daar op het ogenblik mijn opdracht ligt en ik deze ervaringen uit de eerste hand heb. Er moet nog heel wat gebeuren in Zuid-Amerika om volledig zelfredzaam te worden, maar we zijn op de goede weg en de Heer zegent onze inspanningen.

Ik ben de Heer zo dankbaar voor de leiders en andere leden in de kerk die een groot geloof hebben, een geloof waardoor zij offers willen brengen voor de opbouw van het koninkrijk Gods. Zulke heiligen kennen werkelijk de beginselen die koning Benjamin aan de Nephieten leerde en leven er ook naar. „Wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, zijt gij louter in de dienst van uw God“ (Mos. 2:17). Broeders en zusters, hoe kan ieder lid de geestdrift en de zegen genieten die het gevolg zijn van opofferingen om het werk voorwaarts te brengen? Het antwoord is eenvoudig, zoals meestal in de kerk. Ieder lid kan een volledige, eerlijke tiende betalen en aan de tiendevereffening deelnemen. De Heer heeft gezegd: „Voor-

waar, het is een tijd van opoffering en een tijd voor het heffen van tienden van Mijn volk“ (LV 64:23). Ik breng u president Spencer W. Kimbells uitspraak over vastengaven in herinnering:

„Soms zijn we een beetje gierig geweest en dachten dat we als ontbijt één ei hadden en dat kost zoveel cent en dan geven we dat aan de Heer. Ik vind dat als we het goed hebben, zoals velen van ons, we heel, heel royaal behoren te zijn.

„Ik vind dat we behoren te geven – in plaats van het bedrag dat we door twee maaltijden vasten hebben uitgespaard, misschien, veel, veel meer – tien keer meer als we in een positie zijn dat te doen.“ (Conferece Report, april 1974, blz. 184.)

Ieder lid kan een royale vastengave geven. Broeders en zusters, de kerk heeft meer bijdragen aan het algemene zendingsfonds nodig. Dat fonds stelt duizenden zendelingen in staat te dienen. Degenen die dit kunnen, dienen royaal bij te dragen. De Heer stelt alle leden in de gelegenheid om de zegeningen te ontvangen van het betalen van tienden en gaven.

Ieder lid kan royaal zijn tijd en talenten beschikbaar stellen voor de opbouw van het koninkrijk van God op aarde. Geen lid van de kerk moet deze gelegenheid om geloof te oefenen en de geest te voelen, die het gevolg zijn van nederige opoffering, aan zich voorbij laten gaan. In vergelijking met het vele goede dat de heiligen in Zuid-Amerika doen met hun schamele hulpmiddelen, kunnen velen van ons in andere delen van de wereld veel meer doen. Wij mogen nooit deze uitspraak van de Heer vergeten: „Aan wie veel is toevertrouwd, van hem zal des te meer worden gevraagd“ (Luc. 12:48). Hij heeft ons overvloedig gezegend. Ik denk aan de woorden van een van onze lofzangen. Ik citeer een paar regels.

*Omdat mij veel gegeven is, moet ook ik veel geven;
Omdat u mij elke dag overvloedig zegent, Heer
Zal ik de gaven die ik van U krijg, delen
Met elke broeder die ik zie
die mijn hulp hard nodig heeft.
(Hymns, 1985, nr. 219.)*

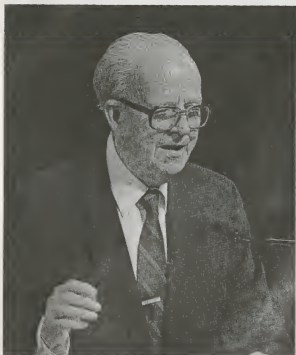
Ik bid dat bij het verlaten van deze conferentie een ieder van ons uit de boodschappen van de leiders die beginselen meeneemt die hem als heilige der laatste dagen een hogere graad van zelfredzaamheid bezorgen.

Ik getuig tot u dat ons tijdens deze conferentie de waarheid is geleerd, dat God leeft en dat Jezus Christus zijn Zoon is en dat het evangelie hersteld is in deze laatste dagen. Dit alles zeg ik in zijn heilige naam, de naam van Jezus Christus. Amen. □

Kansen om te dienen

Ouderling Franklin D. Richards
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Het is onmogelijk om te offeren bij de opbouw van het koninkrijk van God. Ik zou het, in plaats van een offer, een geweldige kans om God te dienen willen noemen.”

Geliefde broeders en zusters, ik heb de algemene autoriteiten deze middag veel horen spreken over opoffering. Ik moest denken aan een regel uit een van onze prachtige lofzangen: „Opoff'ring brengt ons de zegen des hemels” (Hl, nr. 6).

Maar eigenlijk ben ik altijd van mening geweest dat wij onmogelijk kunnen offeren bij de opbouw van het koninkrijk van God. Ik zou het, in plaats van een offer, een geweldige kans om God te dienen willen noemen.

Zuster Richards en ik hebben vijftien jaar in Washington D.C. gewoond. Toen we naar Salt Lake City terugkeerden, vestigden we ons in het stadsdeel Mount Olympus. Als ik het me goed herinner werd ongeveer een jaar later de Ring East Millcreek gesplitst en werd president Gordon B. Hinckley als ringpresident geroepen. Ik werd als zendingpresident van de ring geroepen, en drie en een half jaar lang had ik de gelegenheid om onder president Hinckley werkzaam te zijn.

Later werd ik als full-time zendingspresident geroepen, en daarna, deze conferentie precies 27 jaar geleden, werden president N. Eldon Tanner, Ouderling Theodore M. Burton en ik als algemeen autoriteit geroepen.

Mijn eerste opdracht was toezicht te houden op de negen zendingsgebieden aan de oostkust, van Canada tot Florida. Dat was een geweldige ervaring. Vijf jaar later kreeg ik de opdracht om met president Spencer W. Kimball, die toen lid van de Raad der Twaalf was, toezicht te houden op Zuid-Amerika.

In mei 1966 organiseerden we de eerste ring in Zuid-Amerika, in Sao Paulo (Brazilië). Zoals ouderling Lynn A. Sorensen heeft gezegd is de groei daar explosief. Ik weet nog dat president Kimball zei: „We gaan geen Noord Amerikanen roepen voor de leidinggevende functies.” En er waren in die tijd veel heiligen der laatste dagen die door hun Amerikaanse werkgever in Sao Paulo waren gedetacheerd. „We gaan de plaatselijke mensen roepen.” En zo werd het ons beleid om plaatselijke broeders en zusters te roepen om die functies te vervullen en om zending te zijn. In die tijd, in 1966, waren er geen ringen in Zuid-Amerika, terwijl er nu bijna tweehonderd zijn.

Toen had ik drie jaar lang de gelegenheid om met ouderling Delbert L. Stapley toezicht te houden op de zendingsgebieden in Midden-Amerika en Mexico. Als ik het me goed herinner waren er toen twee ringen in Mexico, een in de kolonies en een in Mexico-Stad. Nu zijn er bijna honderd ringen.

De kerk is met haar plaatselijke leiders en zendingen meegegroeid. Als ik er tijd voor had, zou ik een paar prachtige ervaringen met u kunnen delen die ik met jonge mannen en vrouwen en oudere mannen en vrouwen heb gehad in het zendingswerk. Ik zal volstaan met het onderstrepen van wat ouderling M. Russell Ballard heeft gezegd over hoe belangrijk het is om bij te dragen aan het algemene zendingsfonds van de kerk.

Weet u, ieder lid is een zending. Ik geloof dat het president David O. McKay was die als eerste nadruk legde op die plicht. Enige tijd terug bezocht ik een ringconferentie in Montana. Na de ochtendbijkomst liep ik buiten wat rond. Ik zag een jongen, keurig gekleed. Ik ging naar hem toe en zei: „Jij ziet er netjes uit, jongen. Hoe heet je?”

„Joseph Smith Curdy,” zei hij.
Ik zei: „Joseph Smith Curdy! Dat is een goede naam. Jij zult vast een hele goede zending worden.”

Hij zei: „Ik ben al een hele goede zending. Bij ons in de buurt woont er een gezin met een paar jongens van mijn leeftijd, en de laatste drie, vier maanden heb ik ze meegenomen naar de kerk. Ongeveer een maand geleden vroeg ik ze: „Hoe zouden jullie het vinden om de zendingenlessen te krijgen?”

„Ze zeiden: „O, dat moeten we even aan onze ouders vragen.”

„Dus praatten we met de ouders, en die zeiden: „Wel, als we mee mogen luisteren, zouden we het heel fijn vinden als de zendingen hen onderwezen.”

Dat gaf geen problemen, dus onderwezen de zendingen het gezin. Joseph Smith Curdy vertelde me: „Het hele gezin wordt komende zaterdag gedoopt. Ik ben al een hele goede zending.”

Ik kon niet anders dan dat beamen.

Broeders en zusters, deze kerk biedt ons geweldige kansen, niet alleen in het zendingswerk, maar ook op het gebied van temperatuur en genealogie.

Ik ben dankbaar dat ik ben bewaard om op dit moment in de wereldgeschiedenis geboren te worden, een tijd dat het evangelie in haar volheid is hersteld. Ik ben ervan overtuigd dat, vanwege de herstelling van het evangelie in haar volheid, de Geest des Heren nu in hogere mate over de aarde wordt uitgestort dan enige andere periode in de geschiedenis. Dankzij de herstelling kunnen u en ik getuigen dat God leeft, dat Jezus de Christus is, en dat Joseph Smith een groot profeet van God was. Ons wordt gezegd dat, Jezus Christus alleen uitgezonden, Joseph Smith meer voor de zaligheid van het mensdom heeft gedaan dan enig ander persoon die ooit op aarde heeft geleefd. Hiervan getuig ik tot u. De kerk is opnieuw vastgesteld, de macht om in de naam van God te handelen is hersteld, en wij hebben nu een groot profeet aan het hoofd van deze kerk.

Moge de Heer hem zegenen. En moge de prachtigste zegeningen van onze Hemelse Vader u vergezellen wanneer u deze conferentie verlaat, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Kom tot Christus“

President Ezra Taft Benson

„Laten wij het Boek van Mormon steeds herlezen, opdat wij nog beter tot Christus komen, wij ons aan Hem verplichten en Hem in het middelpunt van onze handelingen en gevoelens plaatsen.“

Mijn geliefde broeders en zusters, wat was dit weer een prachtige conferentie. Ik dank de Heer daarvoor en prijs mijn broeders voor hun geïnspireerde raad en de koren voor hun verheffende muziek.

De belangrijkste zending van het Boek van Mormon, zoals aangegeven op het titelblad, is het overtuigen „van joden en andere volken dat Jezus de Christus is, de Eeuwige God, die Zich aan alle naties openbaart“.

De eerlijke zoeker naar waarheid kan het getuigenis krijgen dat Jezus de Christus is door onder gebed de geïnspireerde woorden van het Boek van Mormon te overpeinen. Meer dan de helft van alle verzen in het Boek van Mormon verwijzen naar onze Heer. Sommige vormen van Christus' naam komen per vers zelfs vaker voor in het Boek van Mormon dan in het Nieuwe Testament.

In het Boek van Mormon komen meer dan honderd verschillende namen van Hem voor. Die namen hebben een bepaalde betekenis. Zij beschrijven zijn goddelijk karakter.

Laten we een paar eigenschappen van onze Heer in ogenschouw nemen die men in het Boek van Mormon vindt en die aantonen dat Jezus de Christus is. Laten we tevens alle

die eigenschappen met een korte aanhaling uit het Boek van Mormon bevestigen.

Hij „leeft“: „het Leven der wereld . . . een leven, dat eindeloos is“ (Mos. 16:9).

Hij is „standvastig“: „Dezelfde gisteren, heden en voor eeuwig“ (2 Ne. 27:23).

Hij is de „Schepper“: „Hij heeft alle dingen geschapen, zowel in de hemel als op de aarde . . .“ (Mos. 4:9).

Hij is het „voorbeeld“: Hij „stelde het voorbeeld voor . . . Hij zeide tot de kinderen der mensen: Volgt Mij“ (2 Ne. 31:9–10).

Hij is „edelmoedig“: „Daarom verbiedt Hij niemand, deel te hebben aan Zijn zaligheid“ (2 Ne. 26:24).

Hij is „goddelijk“: „Hij is God“ (2 Ne. 27:23).

Hij is „goed“: „Daarom komen alle dingen die goed zijn, van God“ (Moro. 7:12).

Hij is „genadig“: „Hij is vol genade“ (2 Ne. 2:6).

Hij is de „Genezer“: „die ziek waren en gekweld werden door allerlei kwalen . . . duivelen en onreine geesten . . . werden genezen door de macht van het Lam Gods“ (1 Ne. 11:31).

Hij is „heilig“: „O, hoe groot is de heiligheid van onze God“ (2 Ne. 9:20).

Hij is „nederig“: „Hij vernedert Zich voor de Vader“ (2 Ne. 31:7).

Hij is „vreugdevol“: „De Vader heeft Hem een volkomen vreugde gegeven“ (3 Ne. 28:10).

Hij is onze „Rechter“: „Wij zullen voor de rechterstoel van God worden gebracht om door Hem te worden geoordeeld“ (Mos. 16:10).

Hij is „rechtvaardig“: „De rechtspraken Gods zijn altijd rechtvaardig“ (Mos. 29:12).

Hij is „vriendelijk“: „Hij heeft goedertierenheid . . . jegens de mensenkinderen“ (1 Ne. 19:9).

Hij is de „Wetgever“: „Hij gaf de wet“ (3 Ne. 15:5).

Hij is de „Bevrijder“: „Er is geen andere benaming, waaronder gij kunt worden vrijgemaakt“ (Mos. 5:8).

Hij is het „Licht“: „Het Licht der wereld, ja, een licht, dat eindeloos is, dat nimmer kan

worden verduisterd“ (Mos. 16:9).

Hij heeft „lief“: „Hij heeft de wereld lief . . . dat Hij Zijn eigen leven aflegt“ (2 Ne. 26:24).

Hij is de „Middelaar“: „De Grote Middelaar aller mensen“ (2 Ne. 2:27).

Hij is „barmhartig“: Er is „een oneindig te-dere lankmoedigheid“ (1 Ne. 8:8).

Hij is „machtig“: „Machtiger dan de gehele aarde“ (1 Ne. 4:1).

Hij is „wonderbaarlijk“: „Een God van wonderen“ (2 Ne. 27:23).

Hij is „gehoorzaam“: „Gehoorzaam tot de Vader door het onderhouden van Zijn geboden“ (2 Ne. 31:7).

Hij is „almachtig“: „Hij heeft alle kracht, zowel in de hemel als op de aarde“ (Mos. 4:9).

Hij is „alwetend“: „De Here weet alle dingen van den beginne“ (1 Ne. 9:6).

Hij is onze „Verlosser“: „Het ganse mensdom was in een verloren en gevallen staat, en het (zou) in die staat verblijven, indien het niet op deze Verlosser vertrouwde“ (1 Ne. 10:6).

Hij is de „opstanding“: „Hij bracht de opstanding de doden tewege, en Hij is Zelf de eerste, die herrijst“ (2 Ne. 2:8).

Hij is „rechtvaardig“: „Zijn wegen zijn voor eeuwig de wegen der gerechtigheid“ (2 Ne. 1:19).

Hij „regeert“: „Hij regeert in de hemelen hierboven, en beneden op de aarde“ (2 Ne. 29:7).

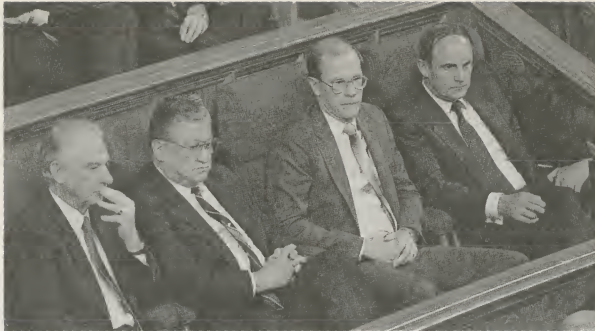
Hij is onze „Heiland“: „Er is geen andere naam onder de hemel gegeven, waardoor een mens zalig kan worden, dan deze Jezus Christus“ (2 Ne. 25:20).

Hij is „zondeloos“: „Hij ondergaat verleiding, zonder er aan toe te geven“ (Mos. 15:5).

Hij is „waarheidslievend“: „Een God van waarheid en kunt niet liegen“ (Ether 3:12).

Hij is „wijs“: „Hij heeft alle wijsheid“ (Mos. 4:9).

V.l.n.r. de ouderlingen J. Thomas Fyans, Adney Y. Komatsu, Gene R. Cook en Charles Didier van het Eerste Quorum der Zeventig.

In mijn overpeinzing van deze en vele andere aspecten van de goddelijkheid van onze Heer, zoals ze in het Boek van Mormon te vinden zijn, verheft mijn hart zich met de dichter van lofzangen:

*O Heer, mijn God, als ik met ontzag
en bewond'ring
alle werelden, het werk uwer handen,
aanschouw,
als ik de sterren zie, de rollende donder hoor,
uw macht, oeveral in het heeal present,
dan zingt mijn ziel, mijn Heiland God, tot U:
Hoe groot uw macht! Hoe groot uw macht!
dan zingt mijn ziel, mijn Heiland God, tot U:
Hoe groot uw macht! Hoe groot uw macht!
(Hymns, 1985, blz. 86.)*

Als je eenmaal door middel van het Boek van Mormon ervan overtuigd bent dat Jezus de Christus is, dan moet je de volgende stap zetten, namelijk tot Christus komen. Kennis nemen van de voorschriften die voorkomen in het Boek van Mormon, dat door Joseph Smith het nauwkeurigste boek op aarde werd genoemd, is slechts de eerste stap. De mens zal, meer dan enig ander boek dat te weeg zou brengen, nader tot God komen, indien hij de voorschriften in deze „hoeksteen“ van onze godsdienst opvolgt. (Zie *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz 174.) Zien we niet in waarom we dit boek dagelijks moeten lezen en de voorschriften erin te allen tijde in praktijk moeten brengen?

Een groeiend aantal mensen raakt er door het Boek van Mormon van overtuigd dat Jezus de Christus is. Nu hebben we een groeiend aantal mensen nodig dat zich door het Boek van Mormon tot Christus verplicht. Wij dienen ervan overtuigd zijn en ons verplicht te hebben.

Laten we nog eens het Boek van Mormon opslaan. Deze keer om een paar beginselen te leren die aangeven hoe je tot Christus komt, je tot Hem verplicht, Hem in het middelpunt stelt van al je handelingen en je gevoels. Er zijn vele passages over dit onderwerp, ik noem er slechts enkele:

Ten eerste moeten we weten dat Christus ons uitnodigt tot Hem te komen. „Ziet, Hij nodigt alle mensen uit; want de armen der barmhartigheid zijn naar hen uitgestrekt . . . Ja, Hij zegt: Komt tot Mij, en gij zult eten van de vrucht van de boom des levens“ (Alma 5:33–34).

Kom, want Hij staat „met open armen gereed . . . om u te ontvangen“ (Morm. 6:17). Kom, want „Hij zal u vertroosten in uw lij-

den en Hij zal uw zaak bepleiten“ (Jakob 3:1).

„Komt tot Hem en geeft Hem uw gehele ziel als een offerande“ (Omni 26).

Aan het einde van zijn verslag over de Jareditische beschaving schreef Moroni: „Ik wil u aansporen deze Jezus te zoeken, van Wie de profeten en apostelen hebben geschreven“ (Ether 12:41).

En tegen het einde van de Nephitische beschaving schreef Moroni deze slotwoorden: „Ja, komt tot Christus, en wordt in Hem vervolmaakt, en onthoudt u van alle goddeloosheid . . . en (indien u) God (zult) liefhebben met al uw macht, verstand en sterkte, dan is Zijn genade u genoeg“ (Moro. 10:32).

Zij die zich tot Christus verplicht hebben „(staan) te allen tijde als getuigen van God . . . in alle dingen, en in alle plaatsen, . . . zelfs tot in de dood“ (Mos. 18:9).

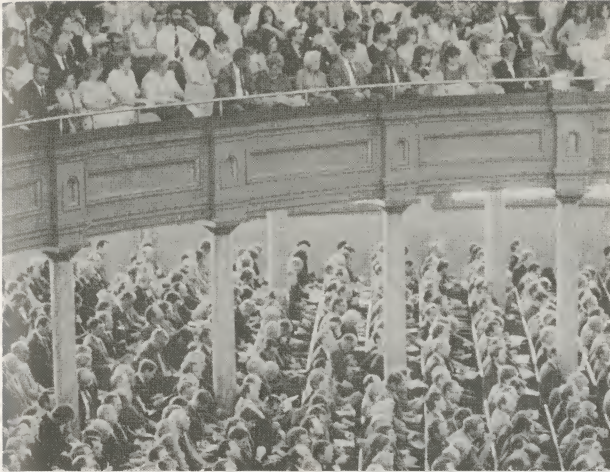
Zij behouden altijd „de ingeschreven naam“ van Christus in hun hart (Mosiah 5:12). Zij nemen „de naam van Christus op zich . . . met het vaste besluit Hem tot het einde te dienen“ (Moro. 6:3).

„Wij spreken van Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus“ (2 Ne. 25:26), als we een leven leiden met Christus in het middelpunt. Wij ontvangen „het aangename woord van God (en verlustigen ons) in Zijn liefde“ (Jakob 3:2). Zelfs toen Nephi's ziel bedreefd was wegens zijn zonden, zei hij: „Toch weet ik, in Wie ik mijn vertrouwen heb gesteld. Mijn God is mijn Toeverlaat geweest“ (2 Ne. 4:19–20).

Wij denken aan de raad van Alma: „Laten al uw werken tot de Here zijn, en waar gij ook gaat, laat het in de Here zijn; ja, laten uw gedachten tot de Here zijn gericht; ja, laat de

Broeders van het Eerste Quorum der Zeventig

toegenegenheid van uw hart voor eeuwig aan de Here zijn gewijd. Raadpleeg de Here in alles wat gij doet" (Alma 37:36-37).

„Bedenkt, bedenkt," zei Helaman, „dat gij op de rots van onze Verlosser, de Christus, de Zoon van God, uw fundament moet bouwen, opdat, wanneer de duivel zijn krachtige winden zendt . . . dit geen macht over u zal hebben, om u mede te sleuren naar de golf van ellende" (Hel. 5:12).

Nephi heeft gezegd: „Hij heeft mij, tot het verteren van mijn vlees toe, met Zijn liefde vervuld" (2 Ne. 4:21). Zij die in Christus verteerd zijn, worden „in Christus levend gemaakt" (2 Ne. 25:25). Hij geeft „hun ook sterkte, zodat het lijden, dat zij zouden doorstaan, van welke aard ook, door hun vreugde in Christus zou worden overtroffen" (Alma 31:38). Zij zijn „in de armen van Jezus . . . omvangen" (Morm. 5:11). Nephi heeft gezegd: „Ik roem in mijn Jezus, want Hij heeft mijn ziel uit de hel verlost" (2 Ne. 33:6). Lehi heeft gezegd: „Ik ben voor eeuwig in de armen Zijner liefde omsloten" (2 Ne. 1:15).

Mijn geliefde broeders en zusters, laten wij het Boek van Mormon lezen en ons ervan overtuigen dat Jezus de Christus is. Laten wij het Boek van Mormon steeds herlezen, opdat wij nog beter tot Christus komen, wij ons aan Hem verplichten en Hem in het middelpunt van onze handelingen en gevoelens plaatsen.

Wij komen de tegenstander elke dag tegen. De problemen van deze tijd doen niet onder voor die uit het verleden en deze problemen zullen zowel aan geestelijke als ma-

teriële scherpte toenemen. Laten we dicht bij Christus blijven, laten we dagelijks zijn naam op ons nemen en Hem altijd indachtig zijn en zijn geboden onderhouden.

De laatste brief die in het Boek van Mormon staat, die van Mormon aan zijn zoon Moroni, vermeldt raad die ook in onze tijd van toepassing is. Vader en zoon zagen een hele christelijke beschaving te gronde gaan, omdat de mensen de God van het land, Jezus Christus, niet wilden dienen. Mormon

schreef: „En nu, mijn geliefde zoon, laten wij ondanks hun verstoktheid ijverig werken; want als wij met werken zouden ophouden, zouden wij onder het oordeel worden gebracht; want wij hebben een werk te volbrengen, terwijl wij in dit stoffelijk omhulsel zijn, opdat wij de vijand van alle rechtvaardigheid mogen overwinnen, en onze ziel in het koninkrijk van God rust geven" (Moro. 9:6). U en ik hebben dezelfde taak: de vijand te overwinnen en onze ziel in het koninkrijk rust te geven.

Daarna besloot deze grote man, Mormon, zijn brief aan zijn geliefde zoon Moroni met deze woorden: "

„Mijn zoon, wees getrouw in Christus; en mogen de dingen, die ik heb geschreven, u niet bedroeven en u ten dode toe nederdrukken; maar moge Christus u opheffen, en moge Zijn lijden en dood, en het tonen van Zijn lichaam aan onze vaderen, en Zijn barmhartigheid en lankmoedigheid, en de hoop Zijner heerlijkheid en des eeuwige levens voor eeuwig in uw gedachten verblijven.

„En moge de genade van God, de Vader, Wiens troon hoog in de hemelen is, en van onze Here Jezus Christus, Die ter rechterhand Zijner macht zit, totdat alle dingen aan Hem zullen worden onderworpen, voor eeuwig met u zijn en blijven" (Moro. 9:25-26).

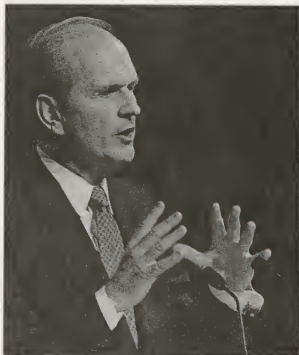
Mijn gebed voor ons allemaal is dat ook wij deze geïnspireerde raad volgen: „Wees getrouw in Christus." Dan zal Hij ons verheffen en zal zijn genade eeuwig bij ons verblijven. Dit bid ik in de naam van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen. □

Lessen van Eva

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„U kunt – u moet – het verschil maken. U bent onmisbaar voor het team van de Heer . . . Zorg door uw verscheidenheid voor kracht in eenheid.”

President en zuster Benson, ik hoop van harte dat u de liefde en de geest kunt voelen die de duizenden zusters hier op de algemene zustersvergadering uitstralen. President Hinckley en president Monson, wij willen u laten weten dat wij van u en van uw echtgenoten houden. De aanwezigheid van de leden van het Eerste Presidium is symbolisch voor de steun die zij ieder van ons geven. Namens hen wil ik ook hun liefde en dank aan u overbrengen.

Ik heb de grootste waardering voor het openingsgebed en voor de boodschappen die zijn gegeven door het algemeen presidium van de zustershulpvereniging en door dit mooie zusterkoor.

Zuster Doxey heeft gesproken over het voorrecht dat ieder van ons heeft om het gezin – het fundamentele onderdeel van de maatschappij en de fundamentele unit van de kerk – te versterken. Gods plan voorziet in een gezin, waar zijn kinderen worden opgevoed en voorbereid om – wederom als gezin – tot hem terug te keren.

Zuster Evans heeft ons geholpen om te be-

grijpen dat de sterfelijke wedloop niet op asfalt gelopen wordt. Eerder op een hindernisbaan, met horden, plassen of valstrikken die zich verschuilen achter iedere bocht. Het is niet de bedoeling dat het leven gemakkelijk is. De wedloop wordt niet gewonnen door de snelle of de opzichtige deelnemer. De zegen is slechts weggelegd voor hen die het gelooft opbrengen om op de baan te blijven – het enge en smalle pad.

Zuster Winder heeft ons doel in het juiste daglicht geplaatst. Zij heeft een eeuwige waarheid onderwezen: „De mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben” (2 Ne. 2:25). Daarbij heeft zij één van de manieren onderstreept waarop wij ware vreugde kunnen ontvangen: door het betonen van onbaatzuchtig dienstbetoon dat voor anderen van waarde is.

Als de mannelijke deelnemer aan deze avond, heb ik de grote verantwoordelijkheid om gevoels van grote dank over te brengen. Namens de mannen van de kerk zeg ik: Dank u!

En het is niet alleen dankbaarheid waar ik uitdrukking aan geef, maar ook aan onze liefde. In dit grote gehoor zitten onze lieve echtgenoten, onze moeders, onze zusters, onze dochters en onze kleindochters. Wij respecteren u en wij eren u. Wij steunen uw geweldige inspanningen. Wij zijn dankbaar het voordeel te mogen ontvangen van uw raad en uw inzicht bij de uitdagingen waar wij als partners samen voor staan. En wij danken u als moeders, of toekomstige moeders, voor uw bereidheid samen te werken met God om leven te verschaffen. Zonder vrouwen zou de hele opzet van de schepping van deze wereld vergeefs zijn geweest.

Wij leren deze waarheid uit teksten over het priesterschap, de schepping en Adam en Eva.

Voor deze wereld was georganiseerd, was de Heer Jezus Christus Jehova, „de Grote IK BEN . . . het Begin en het Einde, Die op de

wijde uitgestrektheid der eeuwigheid zag, en op alle serafijnse heirscharen” (LV 38:1; zie ook LV 29:1; 39:1).

Hij zei tegen Abraham, nadat Hij hem eerst „de intelligenties (had) getoond die waren georganiseerd, eer de wereld was; en onder al dezen waren er velen der edelen en groten;

„En God zag deze zielen, dat zij goed waren; en Hij stond te midden van hen en zeide: Dezen zal Ik tot Mijn regeerders maken” (Abr. 3:22–23).

Vervolgens openbaarde de Heer dat Abraham één van hen was geweest en dat hij voor zijn geboorte was gekozen en geordend.

De Schriften gaan als volgt verder: „„En er stond Een in hun midden, die gelijk God was, en Hij zeide tot hen die bij Hem waren: Wij zullen nederdalen . . . en wij zullen een aarde maken waarop dezen kunnen wonen” (Abr. 3:24).

Toen „organiseerden en vormden de Goden de hemelen en de aarde” (zie Abr. 4:1).

U weet dat na het scheppen van de aarde, en nadat zij was verdeeld en verfraaid en er plantaardig en dierlijk leven op gebracht was, de kroningsdaad van de schepping de mens zou zijn. „Dus daalden de Goden neder om de mens naar Hun eigen beeld te scheppen . . . om hen man en vrouw te vormen.” (Abr. 4:27; zie ook Gen. 1:26.) Die grote doel van de schepping was om lichamen te verschaffen, om deze geesten, die met groot verlangen afwachten, in de gelegenheid te stellen het sterfelijke leven te genieten en sterfelijke ervaringen op te doen.

Vraag: Welke rol speelde het priesterschap bij het scheppingsproces?

De profeet Joseph Smith leerde:

„Het priesterschap is een eeuwig beginsel en bestond bij God in eeuwigheid. . . Christus is de Grote Hogepriester, dan volgt Adam.“ (Leringen van de profeet Joseph Smith, blz. 139–140.) „Het priesterschap werd het eerst aan Adam gegeven; hij ontving het Eerste Presidium en droeg van geslacht op geslacht de sleutels van dit presidium. Hij ontving het bij de schepping, voor de wereld gevormd was.“ (Leringen, blz. 139.)

President Young zei het volgende: „Het priesterschap . . . is de wet waardoor de werelden bestaan, bestonden en voor eeuwig zullen bestaan.“ (Discourses of Brigham Young, sel. John A. Widtsoe (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1941), blz. 130.)

Het priesterschap is dus de macht van God. De verordeningen en verbonden ervan zijn bedoeld om mannen en vrouwen gelijkelijk te zegenen. De aarde werd door die macht geschapen. Jehova was de Schepper in opdracht van de Vader. Ook Adam deed zijn deel, onder de naam Michaël. Hij werd de eerste man. Maar, ondanks de grote macht en heerlijkheid van de schepping tot op dat punt, ontbrak nog steeds die ene onmisbare schakel in de keten van de schepping. Alle doeleinden van de wereld en van alles wat in de wereld was, zouden teniet worden gedaan zonder de vrouw – de sluitsteen in de priesterschapsboog van de schepping.

Toen Eva geschapen werd – toen haar lichaam door God werd gemaakt – riep Adam uit: „Beeën van mijn beenderen, en vlees van mijn vlees! Men zal haar Manninne heten, omdat ze uit den man genomen is“ (Moz. 3:23).

Eva werd uit Adams rib gevormd. (Zie Gen. 2:22; Moz. 3:22; Abr. 5:16.) Wat ik belangwekkend vind, is het feit dat dieren die door onze Schepper zijn gemaakt, zoals de hond en de kat, dertien paar ribben hebben, maar dat de mens er slechts twaalf heeft. Vermoedelijk had een ander bot gebruikt kunnen worden, maar de rib, daar die uit de zij komt, schijnt te duiden op deelhebberschap. De rib geeft heerschappij noch onderworpenheid te kennen, maar een zijwaartse betrekking als partners, om zij aan zij te werken en te leven.

Adam en Eva werden door de macht van dat eeuwigdurende priesterschap voor tijd en alle eeuwigheid in de echt verbonden. (Zie Gen. 2:24–25; Moz. 3:24–25; Abr. 5:18–19.) Eva kwam als levensgezellin om het lichaam van sterfelijke mensen te vormen en te organiseren. Het is Gods bedoeling dat zij medescheppster en koesteraarster van het leven is, opdat het grote plan van de Vader in vervulling zou gaan. Eva was „de moeder aller levenden“ (Moz. 4:26). Zij was de eerste van alle vrouwen.

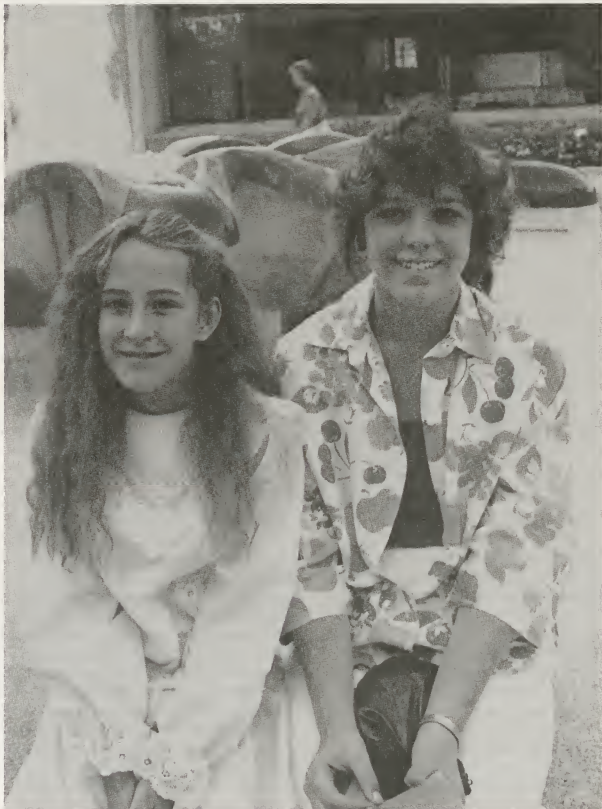
Wanneer wij Eva bestuderen, kunnen wij vijf fundamentele lessen leren, die van eeuwig belang zijn:

1. Zij arbeidde aan de zij van haar partner (zie Moz. 5:1).
2. Samen met Adam droeg zij de verantwoordelijkheid van het ouderschap (zie Moz. 5:2).
3. Zij en haar partner aanbaden de Heer door middel van gebed (zie Moz. 5:4).
4. Zij en Adam gaven gehoor aan de goddelijke geboden om gehoorzaam te zijn en te offeren (zie Moz. 5:5–6).
5. Zij en haar man onderwezen het evangelie aan hun kinderen (zie Moz. 5:12).

Uit deze vijf fundamentele lessen kunnen wij patronen bestuderen die van toepassing zijn op hedendaagse omstandigheden. Laten wij ze één voor één doornemen.

1. Zij arbeidde aan de zij van haar partner.

Adam droeg het priesterschap. Eva diende in het matriachale deelhebberschap samen met het patriarchale priesterschap. Zo kan de vrouw ook in deze tijd vereend aan de zij van haar man staan als partner met hetzelfde doel. De Schriften stellen duidelijk: „In de Here is evenmin de vrouw zonder man iets, als de man zonder vrouw (1 Kor. 11:11). „Zo zijn zij niet meer twee, maar één vlees.“ (Matt. 19:6; Marc. 10:8; zie ook LV 49:16.) Het is wonderbaarlijk dat er een man *en* een vrouw voor nodig zijn om een man of een vrouw te maken. Zonder een samenkomen van de geslachten kunnen wij noch bestaan, noch volmaakt worden. Hele gewone, onvolmaakte mensen kunnen elkaar opbouwen door hun gezamenlijke eenheid. Het volledige bijdragen van de ene partner aan

de andere is onontbeerlijk voor de verhoging. De bedoeling daarvan is „dat de aarde aan het doel van haar schepping beantwoorde” (LV 49:16).

Arbeid dus als partners en heb als partners lief. Eer uw levensgezel. Het is voor geen van beide partners gepast op enige wijze te wedijveren ten aanzien van rang of positie, in het bijzonder wanneer hun verstand door de Schriften is verlicht.

2. Zoals Adam de verantwoordelijkheid van het vaderschap droeg, zo droeg Eva de verantwoordelijkheid van het moederschap. Zij onttrok zich daar niet aan. Begroet dus met open armen de kinderen die God u stuurt dank zij uw goddelijke rol als medeschepster. Wees, samen met uw man, gehoorzaam aan het gebod om u te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen naarmate de gelegenheid, de geestelijke leiding, uw wijsheid en uw gezondheid toestaan. U zult grote vreugde in uw nageslacht vinden. Het is een verrijking die met elk voorbijgaand jaar mooier en kostbaarder wordt.

Tegen de zusters die geen kinderen hebben en zij die geen man hebben, zeg ik: Bedenk dat de eeuwige tijdrekening van de Heer veel langer is dan de eenzame uren van uw voorbereiding of alle uren van uw sterfelijk leven. Dit zijn slechts microseconden vergeleken met de eeuwigheid. Stellig zijn uw bereidwilligheid en waardigheid Hem bekend. De geestelijke beloningen van het moederschap liggen binnen het bereik van alle vrouwen. Kinderen koesteren, de angstigen troosten, de kwetsbaren beschermen, onderwijzen en bemoedigen – dat zijn zaken die niet beperkt behoren te blijven tot onze eigen kinderen.

Zusters, heb geduld. Ik weet iets te de druk waaronder u leeft. Uw keuken is te klein. Er is te weinig geld. De eisen die aan u worden gesteld gaan uw vermogen om allen die een beroep op u doen te helpen, te boven. Door alles heen moeten wij hieraan denken: „Besteedt uw tijd steeds nuttig, verbeuzelt hem toch niet” (HI 103). Neem de tijd voor geestelijke vernieuwing.

Ik wil een paar regels met u delen die zuster Nelson door de jaren heen tot steun zijn geweest. Ze geven ook aan waar zij haar prioriteiten legt:

*Soppen en schrobben kan tot morgen wachten.
Want baby's worden groot,
Hebben we helaas gemerkt.
Hou je dus stil, spinraggen.
Stof, ga maar slapen.
Ik ben mijn baby aan 't wiegen,
Baby's blijven niet altijd klein.*

Ik ben blij dat zuster Nelson niet heeft geprobeerd een „supermoeder” te zijn. Ze

Het algemeen jeugdwerkpresidium (v.l.n.r.): Zuster Virginia B. Cannon, eerste raadsgefster; presidente Dwan J. Young; en zuster Michaelene P. Grassli, tweede raadsgefster.

heeft zich erop toegelegd een „rustige” moeder te zijn, en wel door zichzelf te zijn.

Wanneer de prioriteiten in de juiste volgorde staan, kunnen we beter tegen de zaken die nog niet afgehandeld zijn.

„De tijd snelt als op vleug'len, hem houden kan men niet” (HI 103). En denk aan het kostbare, eeuwige perspectief terwijl hij heensnelt. Naarmate u getrouwt tot het einde toe volhardt, zult u de beloningen verwerven die u door uw Vader in de hemel zijn beloofd, waaronder tronen, koninkrijken, rijken, machten, heerschappijen, eer, onsterfelijkheid, en eeuwige levens. (Zie LV 75:5; 128:12–13; 132:19, 24; Moz. 1:39.)

3. Eva en haar partner aanbaden de Heer door middel van gebed. Toen „Adam en Eva de naam des Heeren aanriepen” (zie Moz. 5:4) werd er een precedent geschapen. Naarmate ieder van ons dat gebedspatroon volgt, zullen er zegeningen uit voortvloeien van wijsheid en gemoedsrust.

„Raadpleeg de Here in alles wat gij doet, en Hij zal u ten goede leiden” (Alma 37:37). Bid in uw binnenkamer – in de eenzaamheid van uw eigen heiligdom. Geef uitdrukking aan de verlangens van uw ziel. Bid vervolgens met en voor uw man, uw zoons en dochters, uw zuster en broer, uw vader en moeder, en allen in uw familie. Laat de invloed van uw onschuld voelen terwijl u anderen liefdevol tot goede werken aanzet. Met uw gedachten zo afgestemd op de Heer en zijn macht, wordt uw invloed ten goede oneindig groot. En in deze wereld vol zonde en verleiding zal de macht van het gebed u beschermen en een schild voor uw geliefden zijn.

Ik smeek de vrouwen van de kerk om de persoonlijke verantwoordelijkheid te aan-

vaarden om de Heer te kennen en lief te hebben. Communiqueer met Hem. Hij zal uw gedachten doordringen van inspiratie en persoonlijke openbaring om u kracht te geven.

4. Eva en haar man gaven gehoor aan de goddelijke geboden om gehoorzaam te zijn en offers te brengen. Zij ontvingen het gebod de Heer hun God te aanbidden en de Heer een offerande te offeren (zie Moz 5:5).

Adam en Eva gaven gehoor aan deze opdracht om te aanbidden en te offeren. Later kwamen zij te weten dat dit „een gelijkenis (was) van de offerande van de Eniggeborene des Vaders, die vol van genade en waarheid is” (zie Moz. 5:7).

Toen Christus op aarde kwam, vervulde Hij alle beloften met het op zich nemen van de rol van het Paaslam, dat geofferd zou worden. Zijn verzoening bracht een grotere bestemming en een edeler denkbeeld voor ons allen teweeg. Het wordt ons nog steeds geboden te offeren, maar niet door het vergieten van dierlijk bloed. Het grootste offer dat wij kunnen brengen, is het heiligen van onszelf.

Wij doen dat door onze gehoorzaamheid aan Gods geboden. Op die manier zijn de wetten van gehoorzaamheid en van offerande volledig dooreengevlochten. Neem nu de geboden om het woord van wijsheid na te leven, de sabbatdag heilig te houden, een eerlijke tiende te betalen. Naarmate wij deze en andere geboden gehoorzamen, gebeurt er iets heerlijks met ons: wij worden gedisciplineerde mensen! Wij worden discipelen! Wij worden heiliger – en meer zoals onze Heer!

Ik wil graag hield brengen aan geliefde vrouwen in mijn leven, die mij louterende lessen hebben geleerd.

Er was een korte periode tijdens het eerste

jaar dat wij getrouwd waren, dat zuster Nelson twee banen had terwijl ik mijn studie medicijnen volgde. Op een keer, toen we op haar beide salarissen zaten te wachten en wij geld tekort kwamen, maakten we gebruik van de mogelijkheid die er destijds was om tegen een vergoeding van \$25 per halve liter ons bloed af te staan. In de korte pauze tussen haar werk als onderwijzeres en haar avondbaantje als verkoopster in een muziekwinkel, gingen we naar het ziekenhuis om ieder een halve liter van ons bloed te verkopen. Toen de naald uit haar arm werd verwijderd, zei ze tegen me: „Niet vergeten om tiende te betalen over mijn bloedgeld, hoor.“ (Toen mijn schoonmoeder te horen kreeg dat ik, tussen haar twee banen door, ook nog eens het bloed van haar dochter verkocht, kreeg ik de indruk dat zij misschien niet al te ingenomen was met haar nieuwe schoonzoen.) Een dergelijke gehoorzaamheid is een grote les voor mij geweest. De mate waarin zuster Nelson de wet van tiende was toegegaan, werd ook de mate waarin ik die wet was toegegaan.

Rechtvaardige dochters, onderschat nooit de invloed ten goede die jullie op je vader kunt uitoefenen. Ik heb nog nooit een vader ontmoet die beweerde volmaakt te zijn. Heb dus steeds geduld met je vader in zijn onvolmaaktheid. Sta mij toe dit punt toe te lichten met een persoonlijk voorbeeld.

Vele jaren geleden, toen onze dochters nog heel klein waren, namen zuster Nelson en ik ze eens mee uit vissen. Het was een groot succes. Iedereen ving wel wat. Maar de zonsopgang op de zaterdagavond maakte een eind aan onze activiteit. Ons welslagen had mij echter zo geestdriftig gemaakt, dat ik het mijzelf toestond hardop te rationaliseren terwijl mijn dochters erbij waren. (Rationaliseren is een van de grote hinderpalen bij het gehoorzamen.) Hoewel ik heel goed wist dat het de volgende dag zondag was, zei ik geksercherend: „Als we morgenochtend twee uur eerder opstaan, kunnen we nog meer vis vangen en dan stipt op onze normale tijd van opstaan ophouden.“

Geen reactie. Mijn vrouw en de meisjes

keken me boos aan. Na enige tijd werd de zijzige stilte verbroken door onze dochter van zeven die vroeg: „Papa, zou u de vis die u op zondag had gevangen opeten?“

Toen voegde ze er aan toe: „Zou u onze Hemelse Vader vragen die vis te zegenen?“

U begrijpt wel dat er de volgende ochtend niet werd gevist.

De mate waarin zij de sabbat waren toegegaan, werd ook de mate waarin ik die was toegegaan.

En zo is het, lieve dochters. Naarmate jullie ieder gebod van God gehoorzamen, zal jullie heiligheid het fundament van jullie vaders geloof versterken. Wanneer jullie geestelijk één zijn, is één plus één kennelijk meer dan twee.

5. Adam en Eva onderwezen het evangelie aan hun kinderen. In deze tijd hebben mannen en vrouwen nog steeds die grote taak. Maar alvorens te kunnen onderwijzen, moet u eerst zelf leren over uw voorsterfelijke bestaan, de schepping, de val, de verzoening van Christus en de reden voor de sterfelikheden. Bestudeer de Schriften en maak ze u eigen. Onderwijs geloof, bekering, doop en de gave van de Heilige Geest. En laat dan merken door alles wat u doet hoezeer u de zending van de kerk bent toegegaan. De verkondiging van het evangelie, de vervolmaking van de heiligen en de verlossing van uw familieleden zal ertoe leiden dat u zich gaat concentreren op verbonden en verordeningen die van eeuwige betekenis zijn.

Onderwijs, naarmate u uw vrije wil uitoefent, alles wat verheffend en nuttig is. Onderwijs het beginsel eerlijkheid, onafhankelijkheid, het vermijden van schulden. Zo zult u bijdragen aan de opbouw van een meer stabiele samenleving. En denk aan uw voorbeeld. Wat u bent is belangrijker dan wat u doet of zegt.

Wij kunnen niet allemaal alles doen. Omstandigheden, beschikbare tijd en talenten zijn factoren die zeer verschillend onder u kunnen zijn. Uw verscheidenheid voert u tot talrijke activiteitenarena's. Laat uw aanwezigheid daar voelbaar zijn.

Uw vijanden in een smerige maatschappij halen de heiligheid van vrouwen en van het moederschap omlaag. Uw wereld, die ziek is gemaakt door onkuisheden en geteisterd wordt door geslachtsziekten, heeft uw rechtvaardige voorbeeld nodig. Want Gods toorn wordt uitgelokt door overheden die het gokken propagieren, pornografie oogluikend toelaten of abortus legaliseren. Deze krachten dragen in deze tijd evenzeer bij aan het denigreren van vrouwen als in de dagen van Sodom en Gomorra.

U kunt – u moet – het verschil maken. U bent onmisbaar voor het team van de Heer –

één team met één doel. Zorg door uw verscheidenheid voor kracht in eenheid. Verbind u in alle heiligheid. Zorg dat u verankerd bent in „het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is“ (Ef. 2:20).

Zoals Zuster Winder vertelde, vond eerder vandaag de begrafenisdienst voor zuster Camilla Kimball plaats. Er is haar grote en welverdiende erbewezen. Wij kunnen veel leren van haar grote voorbeeld van moed. Laten wij haar geloof nastreven en ook de volgende lering uit het Boek van Mormon, waar zij zoveel kracht uit putte, in acht nemen:

„En nu, mijn zoons, bedenkt, bedenkt, dat gij op de rots van onze Verlosser, de Christus, de Zoon van God, uw fundament moet bouwen, opdat, wanneer de duivel zijn krachtige winden zendt, ja, zijn pijlen in de werelvinge, ja, wanneer al zijn hagen en zijn krachtige storm u zullen striemen, dit geen macht over u zal hebben, om u mede te sleuren naar de golf van ellende en einde-loos wee, en dit wegens de rots, waarop gij zijt gebouwd, die een vast fundament is; indien de mensen op dat fundament bouwen, kunnen zij niet vallen“ (Hel. 5:12).

Geliefde zusters, zorg dat uw leven is toegewijd aan uw Vader in de hemel, aan zijn Eniggeboren Zoon, en aan zijn kerk, die door Hen is hersteld in deze laatste dagen. Ik getuig van de waarheid hiervan en dat president Benson de profetie is die vandaag op aarde is. Een bedeling van het evangelie is aan onze zorg toevertrouwd. De eeuwige beginselen, wetten en machten van het priesterschap zijn afhankelijk van onze medewerking.

Dat de Almachtige God u zal zegenen, opdat u zult slagen bij het vervullen van uw goddelijke bestemming, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het gezin versterken

Zuster Joanne B. Doxey

Tweede raadgeefster in het algemeen presidium van de zustershulpvereniging

„Als vrouwen kunnen wij onze liefde voor de Heer laten blijken door het nakomen van de ons door God gegeven verantwoordelijkheid om 'zijn lammeren te weiden' door zielen tot Hem te brengen en de familie, zowel hier als in het hiernamaals, te versterken.“

Terwijl de opgestane Christus bij het meer van Galilea met zijn discipelen een maaltijd genoot van versgevangen vis, vroeg Hij Simon Petrus: „Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief, meer dan dezen? Hij zeide tot Hem: Ja Here, Gij weet, dat ik U liefheb. Hij zeide tot hem: Weid mijn lammeren“ (Joh. 21:15).

Genieten onze wereldlijke bezigheden voorrang boven onze eeuwige doeleinden? Zouden wij reageren zoals Petrus deed toen hij naar zijn prioriteiten werd gevraagd?

Mijn geliefde zusters, mijn boodschap aan u op dit uur is er een van liefde en bemoediging, dat wij, als vrouwen, onze liefde voor de Heer kunnen laten blijken door het nakomen van de ons door God gegeven verantwoordelijkheid om „zijn lammeren te weiden“ door zielen tot Hem te brengen en de familie, zowel hier als in het hiernamaals, te versterken.

Het is heerlijk om in deze laatste dagen vrouw te zijn. Samen met de priesterschap is het onze taak een rechtvaardig geslacht voor te bereiden op de wederkomst van Christus. Wij worden geleid door een levende profeet, die ons de raad geeft de lammeren te wei-

den, het gezin te verrijken en te beschermen, en de familie te versterken.

Waarom worden wij, volgens u, door de profeten herinnerd aan onze heilige plicht om de lammeren 'te weiden en het gezin en de familie te beschermen? Omdat satan zijn grootste vernietigingsdrang op het gezin en de familie richt; omdat veel teveel schapen afdwalen of weggelokt worden uit de schaapskooi en er werven op de loer liggen om de kudde te verslinden.

Hoe kunnen wij kinderen helpen voorbereiden op hun belangrijke taak wanneer wij, hun mentrices, afwezig of onverschillig zijn? Het is een ontzagwekkende taak, maar wel een taak vol hoop en blijdschap wanneer wij ons daarop toelaggen.

Waten wij eens een uitgebreide blik op de eeuwige familie werpen. Wij allen woonden bij onze Vader in de hemel voordat wij op aarde kwamen. De Schriften zeggen dat wij onze „eerste lessen (ontvingen) in de wereld der geesten en werden voorbereid om in de bestemde tijd des Heren voort te komen en in zijn wijngaard te werken voor de zaligmaking van de zielen der mensen“ (LV 138:56).

In het voorsterfelijk bestaan was onze hemelse familie het voor ons te volgen prototype bij het leiden van onze familie hier op aarde. Wij werden voorbereid om naar een aardse familie te komen, waar wij de heilige waarheden die wij reeds eerder hadden geleerd, opnieuw konden leren.

De eerste en invloedrijkste leerkrachten van hun kinderen zijn de ouders zelf. De verantwoordelijkheid voor het onderwijzen van juiste waarden en heilige waarheden kan niet met succes aan anderen worden overgedragen. Wij moeten steeds bedenken hoe heilig deze kinderen zijn; zij zijn niet van ons; het zijn kinderen van onze Vader - zijn geestelijke kinderen die naar de aarde zijn gekomen.

Er is een verhaal over een groepje ZHV-zusters dat bij een van de zusters thuis bezig was een soort snoepgoed te maken dat „divinity“ (goddelijkheid) heet. De twee kleine

jongtjes in het gezin mochten alle lepels, pannen en schalen aflikken. De algemene conferentie vond de zondag daarop plaats. Terwijl het gezin naar de toespraken luisterde, zei een van de sprekers: „Er is een vonkje goddelijkheid in ieder van ons.“ Gelijk sprong een van de jongtjes overeind en riep: „Een vonkje goddelijkheid? Nee, hoor, ik zit er vol mee!“

Ja, kinderen zitten vol goddelijkheid. Stellig worden zij door engelen vergezeld. Maar de liefdevolle verzorging en de leringen die zij nodig hebben om op aarde stand te kunnen houden, moeten hun gegeven worden door vaders en moeders die hun invloed kunnen laten gelden. Zij hebben liefde nodig. Zij hebben onderwijs nodig. De opgestane Heer herhaalde de raad van Jesaja toen Hij zei: „En al uw kinderen zullen door de Here worden onderwezen; en groot zal de vrede van uw kinderen zijn“ (3 Ne. 22:13).

Als wij de Heer liefhebben, zullen wij „zijn lammeren weiden“. Maar hoe? Hij heeft ons hulpbronnen gegeven die ons door dit korte, sterfelijke bestaan heen zullen leiden, terug naar ons hemelse huis.

Dit beginsel wordt toegelicht door iets wat enkele leden van ons gezin meemaakten toen wij ons in een zeer grote stad bevonden. Omdat wij op verschillende tijdstippen terug op ons werk of op school moesten zijn, moesten wij wel met verschillende luchtvaartmaatschappijen reizen, die van verschillende luchthavens vertrokken. Een ge-

De algemene conferentie is een tijd waarin vriendschapsbanden worden aangetrokken; aan het eind van een bijeenkomst drommen bezoekers rondom algemene autoriteiten, in dit geval ouderling F. Enzo Busche (midden), lid van het Eerste Quorum der Zeventig.

deelte van het gezin vertrok van de ene luchthaven, maar mijn zoon en ik moesten naar een luchthaven die nog twee uur reizen ten zuiden van de stad lag. Er lagen moeilijkheden in het verschiet: links rijden in plaats van rechts, zoals wij gewend waren, overvolle wegen, omleidingen wegens herstelwerkzaamheden aan de weg, en ook nog een beperkte tijd om het toestel te halen. Bij het begin van onze reis voelden wij hoezeer wij van de Heer afhingen. Met de kaart op schoot trachtte ik de weg te vinden – wat niet mijn sterke punt is – terwijl mijn zoon worstelde met het onvertrouwde stuur van een huurauto. Ik hoopte van harte dat de mensen die de kaart hadden gemaakt rekening hadden gehouden met de verkeersborden. Wij konden het ons niet permitteren verkeerd te rijden of terug te moeten rijden, want dan zouden we niet op tijd op onze bestemming zijn.

Het is net zoals in het leven, dacht ik: Als wij vertrouwen op de Heer, de kaart volgen en letten op de verkeersborden, zodat wij niet van allerlei onnodige omwegen maken, kunnen wij veilig door de sterfelijke heen reizen en onze bestemming veilig bereiken in de bestemde tijd des Heren. Onze beslissingen bepalen onze bestemming.

Welke verkeersborden zijn er zoal om ons te helpen veilig door dit aardse leven heen te reizen?

- Een levende profeet, die uiting geeft aan de zin en de wil van God;
- Het gebed, waardoor wij met God kunnen spreken en geleid kunnen worden door de Heilige Geest;
- De Schriften, waarin God tot ons spreekt;
- Het priesterschap, met de macht om in de naam van God te handelen; en
- Heilige verboden en verordeningen, die ons de mogelijkheid bieden voor eeuwig als familie bij onze hemelse Vader te wonen.

„Het gezin is de basis van een rechtvaardig leven,“ zei president David O. McKay. (*Sleeping Stones to an Abundant Life*, comp. Llewelyn R. McKay (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1971), blz. 276.) Het is de plaats om onze familie het denkbeeld van de eeuwigheid bij te brengen en hen te helpen de verkeersborden te volgen ten einde hun bestemming te kunnen bereiken. Daar vrouwen een sleutelpositie bij het onderwijzen van deze waarheden bekleeden, moeten wij goed op de hoogte zijn en een groot geloof hebben. Wanneer wij standvastig zijn in onze eigen overtuigingen, kunnen wij onze innerlijke kracht met vertrouwen aan degenen om ons heen schenken. Wij zijn verantwoordelijk voor de persoonlijke ontwikkeling die tot dit vertrouwen zal voeren.

Werkelijke persoonlijke waarde is het ge-

volg van een hechte band met onze Hemelse Vader. Individuele waarde is intrinsiek; zij is innerlijk; zij is eeuwig. Het is iets wat ons niet kan worden ontnomen wanneer wij niet meer in de fleur van onze jeugd zijn, wanneer economische omstandigheden ons in ontredde toestand achterlaten, wanneer er ziekten of handicaps op ons pad komen, of wanneer bekendheid en zichtbaarheid afnemen.

Velen worden op een dwaalspoor gebracht door de valse leerstellingen van de wereld, die stellen dat onze waarde wordt bepaald door jeugd, een aantrekkelijk uiterlijk, sieraden, bezittingen, macht, titels of prestaties. Net zoals in de tijd van het Boek van Mormon zijn er mensen die er de voorkeur aan geven populair te worden in de ogen van de wereld boven te doen wat God van hen verwacht. Reeds vroeg in zijn bediening ontving Joseph Smith deze raad van de

Heer: „Want zie, gij hadt de mens niet meer moeten vrezen dan God“ (LV 3:7).

Hoe kunnen wij een hechte band met onze Hemelse Vader tot stand brengen?

Het is weer zaak ons te houden aan de richtlijnen en verkeersborden die ons gegeven zijn om ons door het leven heen te voeren: ernstig gebed, ons laten leiden door de Heilige Geest en dagelijks de Schriften onderzoeken – hetgeen ons zal helpen een deugdzzaam leven te leiden. „Dan“, zeggen de Schriften, „zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden“ (LV 121:45).

De innerlijke kracht van de vrouw is belangrijk bij de man-vrouwverhouding. Naarmate mannen en vrouwen in gerechtigheid samenwerken en elkaar liefhebben en waarderen, wordt het gezin op ontelbare manieren versterkt.

Toen president Ezra Taft Benson op een hardvuuravond voor ouders tot de vaders

en echtgenoten sprak, zei hij: „Wij vertrouwen erop dat u thuis en in de familie rechtvaardige leiding zult geven en samen met uw levensgezellin en de moeder van uw kinderen uw gezin terug zal voeren naar onze Eeuwige Vader.“ (*To the Mothers in Zion* (Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1987), blz. 13.)

Deze rechtvaardige leiding wordt versterkt door de macht van het priesterschap, dat aan de aarde is teruggegeven om ons te zegenen en te leiden. Hoe kunnen wij, als vrouwen, de zegeningen en de macht van het priesterschap ten volle in ons leven ontvangen? Wij kunnen hen die het rechtvaardig dragen volledig steunen. Dat is het goddelijke plan, niet een menselijk idee.

Ik ken een zuster met een aantal kleine kinderen, van wie de man een zeer tijdrovende kerkfunctie had. Vaak kwam hij laat thuis van zijn werk – meer tijd dan om even dag te zeggen was er niet – en dan ging hij weer op pad voor de kerk. Soms moesten de

kinderen worden getroost, en soms ook moest de moeder zichzelf troosten door te zeggen: „Wat zijn we blij dat papa waardig is om onze Hemelse Vader te dienen, zodat wij zoveel zegeningen kunnen ontvangen.“ Steun in plaats van gemopper voerde tot resultaten die een blijvend invloed hadden op dat gezin.

Een belangrijk onderdeel van het plan voor voortgezette familiebanden is het ontvangen van verordeningen en verbonden voor onszelf en ten behoeve van onze voorouders in de tempel. Deze verordeningen en verbonden zijn een veiligheidsanker voor de familie, zowel hier op aarde als in het hiernamaals. Wij maken stuk voor stuk deel uit van een familie en hebben voorouders die werkelijk bij ons horen.

Moeten wij er niet mee bezig zijn deze mogelijkheden op te sporen, om vervolgens het tempelwerk voor hen te laten verrichten, dat hen aan ons zal verzegelen tot een eeuwige familie?

Ouderling John A. Widtsoe sprak uit eigen ervaring toen hij zei: „Wie ernaar streeft hen die zich aan de andere kant bevinden te helpen, wordt op zijn beurt bij alle zaken die het leven betreffen geholpen.“ (*The Forefather Quest* (Salt Lake City: Genealogical Society of Utah, 1937), blz. 22.)

Toen ik een jong meisje was, werd een aantal van ons voor een haardvuuravond bij ouderling Widtsoe thuis uitgenodigd. Na afloop liet hij ons zijn stamboom zien, het resultaat van toegewijd onderzoek. Toen hij de stamboom ontrolde, bleek hij drie kamers van zijn huis te beslaan. Dit maakte zo'n grote indruk op onze jonge geesten, dat wij erdoor werden aangezet zelf een begin te maken met het opsporen van onze voorouders. Wat een geweldig begin voor een levenslange interesse en deelneming aan dit heilige werk! Er wordt werkelijk een geestelijke dimensie aan ons leven toegevoegd wanneer wij aan onze familiegeschiedenis werken.

Zusters in Zion, kan er een lonender roeping zijn dan het arbeiden in de wijngaard des Heren voor de zaligmaking van zielen? Wij hebben het grote voorrecht om families te versterken en een invloed ten goede te zijn, niet alleen voor hen die aan onze zorg zijn toevertrouwd, maar ook voor hen die ons zijn voorgedaan en zich aan de andere kant van de sluier bevinden. Mochten wij de taak te moeilijk vinden, bedenk dan dat er engelen om ons heen zullen zijn om ons op te beuren wanneer wij bereid zijn ons deel te doen. De beloofde zegeningen zijn welhaast groter dan wij ons kunnen indenken.

Wij zijn gezegend met een profet in onze eigen tijd, die heeft gezegd: „Wij bidden voor u. Wij steunen u. Wij eren u, die kinderen baren, voeden, trainen, onderwijzen en liefhebben voor de eeuwigheid. Ik beloof u de zegeningen van de hemel en 'alles wat (de) Vader heeft' (zie LV 84:38) naarmate u de edelste aller roepingen grootmaakt.“ (*Benson, To the Mothers in Zion*, blz. 13.)

Ik vind het heerlijk een moeder, echtgenote, dochter, zuster, vrouw te zijn in deze laatste dagen. De Heer kent ons, heeft ieder van ons lief en wil ons zegenen bij ons belangrijke werk. Wij moeten bereid zijn tot Hem te komen; zijn wil boven onze verlangens te stellen; zielen tot Hem te brengen; zijn lammeren en zijn schapen te weiden; zodat Hij op die grote dag, wanneer wij voor Hem staan, zal zeggen: „Komt tot Mij, gij gezegenden, want ziet, uw werken op de aardbodem zijn de werken der gerechtigheid geweest“ (Alma 5:16).

Ik getuig tot u dat de Heer leeft en ik bid dat wij onze heilige verantwoordelijkheid om families zowel hier als in het hiernamaals te versterken, gretig na zullen komen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Moelijkheden overwinnen

Zuster Joy F. Evans

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium van de zustershulpvereniging

„Wij kunnen inderdaad de moed vinden om onze moelijkheden onder ogen te zien en tevens hen te dienen wier behoeften zelfs nog groter zijn dan de onze.“

Vraagt u zich weleens af – net als ik – wat de pioniersvrouwen de moed gaf om te zingen „Alles wel!“ terwijl zij geconfronteerd werden met zoveel moelijkheden?

Vraagt u zich weleens af hoe wij, terwijl wij de problemen en moelijkheden van deze tijd het hoofd bieden, „Alles wel!“ kunnen blijven zingen?

Wij hebben behoefte aan persoonlijke antwoorden op deze vragen terwijl wij, de zusters van de kerk, gehoor geven aan de opdracht om de noodlijdenden te vinden en te helpen, de armen en de behoeftigen te verzorgen, de hongerigen te voeden, echtgenoten en moeders te onderwijzen en te trainen, iedere zuster welkom te heten en in de kring op te nemen en de kinderen groot te brengen – dit alles ter bevordering van het werk om de heiligen te vervolmaken.

Enige jaren geleden gingen mijn man, David, en ik met ons jonge gezin op vakantie naar een meer. Hij heeft altijd het grootste vertrouwen gehad dat de kinderen het vermogen hebben alles te doen waarop zij zijn voorbereid. Hij leerde ons zoonthe van negen hoe hij met een eenpersoons zeilboot om moest gaan en stond hem vervolgens toe

alleen met de boot op stap te gaan. Het kind zeilde met een stralend gezicht weg. Zijn felgekleurde reddingsvest en silhouet staken steeds kleiner af tegen de horizon. Na enige tijd vonden we dat David toch maar eens moest gaan kijken of alles in orde was, dus nam hij een ander bootje en voer naar hem toe. Toen hij aankwam, zat Doug er heel kalm bij, maar hij was vergeten hoe hij de boot moest omdraaien! Waar ik nog steeds van geniet is wat hij toen tegen zijn vader zei. Hij keek omhoog en zei: „Ik wist wel dat u zo komen.“

Zusters, ook wij kunnen weten dat in het geval wij de instructies weleens vergeten zijn, en ons afvragen wat wij moeten doen, onze Vader stellig komen zal.

*Vat moed! Gaat voort, wat ook geschied',
Want God verlaat de Zijnen niet
(„Komt, heil'gen, komt,“ HI 51.)*

Wij zullen misschien niet, waarschijnlijk niet, een persoonlijk bezoek van de Heer ontvangen, maar antwoorden komen er wel – uit het gebed, uit de Schriften, uit de woorden van de profeet, van de stille, zachte stem van de inspiratie. Ik wil u verzekeren dat wij inderdaad de moed kunnen vinden om onze moelijkheden onder ogen te zien en tevens hen te dienen wier behoeften zelfs nog groter zijn dan de onze.

Er zijn heden ten dage veel zusters die in plaatsen wonen waar armoede, honger en ziekte als vanzelfsprekend worden beschouwd, waar de kindersterfte hoog is en de levensverwachting laag. Op sommige plaatsen kan minder dan de helft van de volwassen bevolking lezen en schrijven. 10 procent van die volwassenen zijn vrouwen.

Er zijn vrouwen die niet over schoon water beschikken – sommigen hebben helemaal geen water behalve het water dat zij zelf in kruiken op hun hoofd dragen, vaak over grote afstanden. Er zijn vrouwen die in de schaduw van de oorlog leven. Wat geeft die zusters de moed om vol te houden? Net zoals de pioniers, is het hun geloof dat hun Va-

der komen zal, hun geloof in het evangelie van Jezus Christus.

Er zijn nog andere woorden uit die grote lofzang:

*En sterven wij, alvorens daar te zijn,
Blijde dag, ongehoord.*

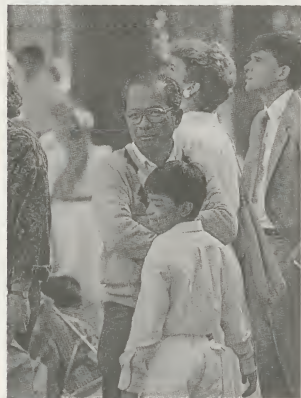
Op zekere dag worden wij allemaal geconfronteerd met vragen over leven en dood, het doel ervan en ons onvermijdelijke afscheid. Wij hebben allemaal geliefden verloren, of zullen dat nog meemaken. Misschien is dat de reden dat ons wordt geleerd „met de treurenden te treuren“ (Mos. 18:9) en „het verlies van hen, die sterven . . . (te) bevenen“ (LV 42:45).

David Macbeth Moir schreef eens de volgende woorden:

*We missen je voetjes op de trap;
We missen je bij je avondgebed;
De hele dag missen we je, overal.
(Uit Richard Evans' Quote Book,
sel. Richard L. Evans [Salt Lake City:
Publishers Press, 1971], blz. 113.)*

De dood van een kind is bijzonder aangrijpend, of die van een jong iemand, of van een vader of moeder, die zo nodig is. Wij missen degenen die sterven; ongeacht hoeveel vrienden of verwanten iemand heeft, het verlies van een geliefde is een moeilijke zaak.

Het grote verschil met ons is dat wij de kennis gekregen hebben dat de dood geen blijvende zaak is, dat families voor eeuwig kunnen bestaan. Doordat wij begrijpen dat de opstanding letterlijk waar is, wordt het zoeken voor ons draaglijk en zinvol. Ja, „zoet is de rust die het evangelie brengt.“

(Hymns, 1985, nr. 14.) Ook onder deze omstandigheden is de troost die zusters elkaar en treurende gezinnen brengen een onderdeel van het liefdewerk dat vrouwen is opgedragen.

De ongehuwde zusters in de kerk worden dagelijks genoemd in de gebeden van de kerkelijke leiders. Veel ongehuwde zusters hebben een rijkgevoeld leven. Zij hebben van hun woning een blijde plaats gemaakt voor zichzelf, hun familie en hun vrienden. Zij dienen de kerk als leidsters en leerkrachten in de hulporganisaties. Zij gaan op zending. Zij bezoeken de tempel en houden zich bezig met genealogisch werk. Zij doen liefdediensten. De wereld is een betere plaats dankzij hun aanwezigheid erin.

Deze groep bestaat uit zusters die nooit getrouwd zijn geweest, hoewel de meesten van hen dat graag hadden gewild. Er zijn zusters die alleen wonen omdat zij weduwe zijn, terwijl het huwelijk van anderen door echtscheiding tot een eind is gekomen.

Velen van hen staan voor moeilijke keuzen wat hun leven betreft. Moeten zij zich toeleggen op een beroep? Hebben zij kans van slagen in de zakenwereld, die vanouds een mannenwereld is? Moeten zij er een gooi naar doen? Hoe kunnen zij hun verwachtingen rijmen met de realiteit van hun leven? Hoe vinden zij waardevolle betrekkingen zonder seksuele implicaties? Hoe kunnen zij de rol die de Heer vrouwen heeft toebedeeld het beste vervullen?

Onder deze zusters zijn er die hun kinderen alleen moeten grootbrengen. Zowel va-

der als moeder proberen te zijn – haast altijd met een kleiner inkomen – brengt vele uitdagingen met zich mee. Wanneer zij een baan hebben en trachten onafhankelijk te zijn, is de kwaliteit van de kinderopvang hun grote zorg. Zelfs wanneer hun kinderen volwassen zijn, zijn alleenstaande moeders nog steeds moeders, die met het wel en wee van hun kinderen meeleven. Dit zijn de feiten van het leven voor vele zusters.

Evenmin als voor andere zusters zijn er voor hen eenvoudige oplossingen, behalve iedere dag weer hun best te doen; de blik omhoog te richten; te leren; hun eigen mogelijkheden en die van hun familie en woongemeenschap te evalueren; met geloof te bidden; de Schriften te onderzoeken; manieren te vinden om anderen te dienen; hun eigen leven rein te houden en hun betrekkingen met anderen zuiver; hen die het leed hebben veroorzaakt te vergeven.

Maar met dit alles hopen wij dat iedere zuster de hartelijkheid zal voelen van haar zusters in de kerk en de steun van de priesterschap in de vorm van huisonderwijzers en bisschoppen die om haar geven. Wij hopen dat zij erbij betrokken en verwelkomd wordt en in de gelegenheid wordt gesteld om te dienen.

Er zijn niet alleen homoseksuele mannen, maar ook lesbische vrouwen in de kerk. De Here God heeft zich hierover uitgesproken met de woorden: „Gij zult niet.” En hoe moeilijk de opgaaf ook moge zijn, ook deze broeders en zusters moeten de geboden onderhouden. Het huwelijk en intieme contacten moeten worden voorbehouden aan echtelieden, en alle seksuele relaties buiten het huwelijk, ongeacht of die tussen man en vrouw plaatsvinden of tussen mensen van hetzelfde geslacht, zijn verboden.

Wij horen ook weleens van kerkleden wier leven voor de buitenwereld dat van een onberispelijk lid van de kerk lijkt, maar die hun kinderen verwaarlozen of mishandelen – lichamelijk, geestelijk of seksueel, die hun verbonden of huwelijksbeloften niet nakomen, of op andere manieren oneerlijk zijn. Als zo iemand nu luistert, dan smeken wij u om te bekeren en hulp en vergeving te zoeken.

Mormon schreef over andere mensen in een andere tijd en plaats, die zich ook in een dergelijke goddeloze toestand bevonden. Hij zei, zoals ook vandaag kan worden gezegd: „Nu, zij zondigden niet onwetend, want zij kenden de wil Gods aangaande hen” (3 Ne 6:18).

Ik heb een lieve vriendin die zich enige tijd geleden in een soortgelijke toestand bevond. Ik weet niet wat haar probleem was – en dat hoef ik ook niet te weten – maar zij schiepte inderdaad de moed om in tranen

naar de bisschop te gaan en haar schuld te belijden. Zij moest voor een kerkelijke rechtbank komen en werd geëxcommuniceerd. Daarna begon het moeilijke proces van de bekering. Een hele tijd later, toen zij weer gedoopt werd en de geestelijke genezing was voltooid, uitte zij haar grote waardering voor een bisschop die medelevende tranen voor haar had vergoten, maar toch vastberaden die stappen had ondernomen die noodzakelijk waren; voor een lieve vriendin in de zustershulpvereniging die, zo vertelde zij, haar had geholpen „allen te begrijpen en te vergeven die niet in staat waren haar te begrijpen en te vergeven,; voor allen die haar hadden geholpen haar getuigenis te bewaren op die stille, wanhopige momenten dat „weer thuiskomen” bijna onmogelijk leek.

Onlangs ontving ik een briefje van deze vriendin, die sindsdien in de tempel is getrouwd en een heerlijk gezin heeft. Zij zegt daarin: „Zeg de zusters dat het allemaal de moeite waard is. Zeg hun hoe mooi en vreugdevol het leven kan zijn wanneer je de geboden onderhoudt.”

Wellicht heeft deze les twee kanten: Als u eigen leven niet in orde is, als u om de een of andere reden bent gestruikeld, bekeer u dan en kom terug. Hoop en liefde bestaan echt!

En als u iemand kent die geëxcommuniceerd is, of onder censuur is gesteld, probeer dan de pijn te begrijpen. Soms is hetgeen er wordt gezegd of gedaan minder belangrijk dan het feit dat het iemand voldoende kan schelen om iets te zeggen of te doen.

Er zijn zusters die in het web van drug- of alcoholgebruik verstrikt zijn geraakt, met zijn daden van bedrog, schuldgevoel en

een onproductief leven. Sommigen zijn zelf verslaafd aan drank of aan voorgeschreven middelen of verboden drugs. Anderen zijn nauw betrokken bij iemand die verslaafd is.

Voor hen is het inderdaad heel moeilijk om te voelen dat „alles wel“ is, maar zelfs daar is hoop.

In een vroeg stadium hulp zoeken geeft de beste kansen op herstel. Doen alsof er geen probleem bestaat, het gedrag van de betrokkene verdoezelen, of die persoon beschermen tegen de gevolgen van dat gedrag, zal nooit tot de oplossing van het probleem voeren. Er zijn uitstekende instanties en instellingen die hulp kunnen geven, waarvan sommige (in de Verenigde Staten), hoewel zij officieel niets met de kerk te maken hebben, toch de normen van de kerk ondersteunen. Erken bovenal uw afhankelijkheid van de Heer. Sta Hem toe u te helpen en te genezen.

Zoals Alma ons leerde over geloof, kan het verlangen om te vertrouwen, om te veranderen, als een zaadje zijn, dat zal groeien, uitspruiten en vrucht dragen (Alma 31:27-43). Alles kan weer goed komen.

Er kunnen tijden zijn dat wij niet kunnen begrijpen waarom wij met die problemen geconfronteerd worden, dat wat ons overkomt niet eerlijk schijnt te zijn, of de mensen om ons heen onverschillig lijken voor ons lijden.

U kent misschien wel het schilderij van Pieter Bruegel, getiteld de *Val van Icarus*. Het door hem uitgebeelde verhaal vertelt over Icarus, die trachtte te vliegen met behulp van wassen vleugels, die zijn vader had gemaakt. Het lukte hem inderdaad, maar hij kwam in zijn geestdrift te dicht bij de zon. De was smolt en hij viel in de zee. Op Bruegels schilderij zijn alleen zijn witte benen te zien, net voor zij in het groene water verdwijnen. Een visser en een ploeger gaan onbekommerd verder met hun werk, en hoewel er iets verbazingwekkends plaatsvindt – een jongeman die uit de lucht valt – vaart een prachtig schip in de haven rustig verder.

De dichter W. H. Auden heeft over het lijden en de onverschilligheid van de wereld geschreven:

*Over het lijden hadden ze 't nooit mis
De Oude Meesters: hoe goed begrepen zij
Zijn plaats in 't menselijk bestel;
dat het plaatsvindt
Terwijl een ander aan tafel zit,
een venster opendoet of
zomaar wat op straat loopt.*

*(„Musée des Beaux Arts,“ in W. H. Auden:
Collected Poems, ed. Edward Mendelson,
New York: Random House.)*

En dat geldt voor het grootste deel van ons

persoonlijk lijden. Het leven om ons heen gaat door alsof er niets bijzonders aan de hand is. Hopelijk, echter, zal dat niet zo zijn wat onze zusterlijke banden in de kerk aangaat.

Het gezin van een van onze dochters is onlangs zwaar getroffen. Hun huis brandde af, waardoor zij zo goed als al hun wereldse bezittingen kwijtraakten. Vijf van hun zes kinderen waren thuis. Hun twee tienerzoons, de training die zij hadden ontvangen in-dachtig, raapten gelijk de kleintjes op en renden het huis uit. Allen waren veilig. Vervolgens ervoeren zij de grote troost die uitging van hun wijk en de buurt, die te hulp snelden met eten, kleding en wat dies meer zij. Dat is de zegening van het „huisgenoten Gods“ zijn (Ef. 2:19). Niemand wendde zich af of voer rustig verder.

Dit gezin, net als andere die te maken krijgen met beproevingen en verdriet, ontving liefde en hulp, samen met priesterschapszegenen en de verzekering van ons aller Vader dat „gezegend zijn zij, die getrouw zijn en volhardend, hetzij gedurende het leven of in de dood, want zij zullen het eeuwige leven beërven“ (LV 50:5). Zij hebben dezelfde belofte die Joseph ontving, dat „uw tegenspoed en smarten slechts kort van duur

(zullen) zijn“ (LV 121:7).

Zusters, laten wij nooit onverschillig zijn voor het lijden van anderen. Laten wij ontvankelijk zijn voor de mensen om ons heen die om welke reden dan ook lijden. Laten wij, wanneer het onze eigen beproevingen betreft, onze blik omhoog richten met „onverzwakte hoop“ (2 Ne. 31:20) op de Heer Jezus Christus en met Paulus zeggen:

„In alles zijn wij in de druk, doch niet in het nauw; om raad verlegen, doch niet radeloos;

„Vervolgd, doch niet verlaten; ter aarde geworpen, doch niet verloren“ (2 Kor. 4:8).

Wij krijgen allemaal met dood en tegenslag te maken, maar ook met het eeuwige leven!

*„Dan klinkt de juichkreet luid en schel:
Alles wel! Alles wel!“*

Ik geef u mijn getuigenis dat het evangelie waar is, dat wij in deze tijd door een profeet en door de priesterschap van God worden geleid. Dat wij hun raad bij het oplossen van onze persoonlijke problemen ter harte zullen nemen, en anderen zullen helpen dat ook te doen, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Vreugde scheppen in het leven

Barbara W. Winder

Algemeen presidente van de zustershulpvereniging

„Kennelijk is vreugde niet alleen blijdschap, maar het gevoel dat wij krijgen wanneer de Heilige Geest ons bezielt.”

Zusters, wij bevinden ons allemaal in de een of andere fase van vooruitgang, ongeacht of wij nu gehuwd of ongehuwd zijn. Stellig hebben we daarbij de troostende invloed van de Geest gevoeld. Wees overtuigd van mijn liefde en bezorgdheid voor u!

Hoe lang geleden is het sinds u hebt gejuicht? Er staat dat alle zoons en dochters van God in de grote raadsvergadering in de hemel, die plaatsvond tijdens ons voorsterfelijc bestaan, „tezamen juichten” (Job 38:7). Onze Vader in de hemel stelde ons in de gelegenheid te worden geboren en de verplichtingen van de sterfelijkheid op ons te nemen, die uitzicht bood op een „overvloed van vreugde” (Ps. 16:11), maar die ook het risico met zich meebreacht van ongehoorzaamheid, zonde en hartzeer. Maar toch, naarmate het plan van de Vader ons werd ontvouwd en wij ons bewust werden van ons goddelijk potentieel voor toekomstige onsterfelijkheid, juichten wij.

Nu zijn we hier; twijfelen we aan het woord van de Heer: „De mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben” (2 Ne. 2:25)?

Wij leven in een kritieke fase van de wereldsgchiedenis. Satan en zijn trawanten zijn druk bezig. Zijn verleidingen laten niet af; velen zwichten ervoor, soms zelfs de uitverkorenen. Hij wil ons laten geloven dat de evangelienormen, waarvan wij de waarde kennen – deugd, eerlijkheid, zedelijkheid, hoffelijkheid, nijverheid, reinheid van lichaam en geest – niet meer belangrijk zijn. Laat mij u opnieuw verzekeren dat de eeuwige normen van de Heer nog steeds waar zijn. De manieren van de wereld zijn misschien veranderd, maar de geboden van onze Hemelse vader, die ons zijn gegeven voor ons welzijn, zijn nog steeds van kracht, en ware vreugde komt alleen door zijn wil te doen.

Betrappen wij onszelf er weleens op dat we wensen dat onze huidige ervaringen gauw voorbij zullen zijn, omdat we menen dan gelukkiger te zullen zijn? Jonge moeders denken misschien dat het leven gemakkelijker zou zijn als hun kinderen groot waren en het ouderlijk nest hadden verlaten, maar dit is een gunstige tijd voor het onderwijzen van evangeliebeginselen.

Ik leerde van mijn moeder dat wij de plicht hebben om te geven, dat anderen ons geen bestaan verschuldigd zijn en dat geven grotere vreugde met zich brengt dan nemen.

Als kind wilde ik eens een verjaarspartijtje. Ik nodigde al mijn vriendjes en vriendinnetjes uit – ik was nog lang niet jarig – en droeg ieder van hen op een dubbelkje voor mij mee te brengen. Toen mijn moeder te horen kreeg wat ik had uitgehaald, kreeg ik onmiddellijk een standje, waarna ze mij haarfijn uitlegde waarom hetgeen ik had gedaan verkeerd was. Daarna ging zij met mij mee naar al mijn vriendjes en vriendinnetjes zodat ik mijn excuses kon aanbieden. Het was een pijnlijke les, maar wel een die mij altijd is bijgebleven.

Wanneer wij denken aan het eeuwige plan des Heren voor ons, willen we dan werkelijk van alle moeilijkheden, strijd en tegenspoed

af zijn? Tenslotte is het Gods plan om ons „te proberen om te zien of wij alles zullen doen wat de Here, onze God, ons ook zal gebiedēn” (zie Abr. 3:25).

In het Boek van Mormon staat een prachtig voorbeeld van een volk dat veel ellende had meegemaakt, maar toch, terwijl het nog in de sterfelijkheid verkeerde, een opmerkelijke ervaring kreeg met een gevoel van eeuwige vreugde. Op de eerste dag van het bezoek van de opgestane Heiland aan de Nephtieten, onderwees Hij hun veel van zijn evangelie. Toen Hij zich opmaakte om te vertrekken, zag Hij een volk voor zich dat blijk gaf van groot geloof en smachtte naar zijn woorden. Zijn liefde voor hen was zo groot, dat Hij langer bij hen bleef en hun persoonlijke noden lenigde. Wij lezen in de Schriften: „En niemand kan zich de vreugde indenken, die (hun) ziel verzuilde” (3 Ne. 17:16–19). De Heiland zei tot hen:

„Gezegd zijt gij wegens uw geloof. En nu, ziet, Mijn vreugde is volkomen” (vers 20).

Kennelijk is vreugde niet alleen blijdschap, maar het gevoel dat wij krijgen wanneer de Heilige Geest ons bezielt.

Hoe kunnen wij een klimaat in ons leven scheppen dat bevorderlijk is voor de aanwezigheid van de Heilige Geest, zodat ons leven vreugdevoller kan zijn? Net zoals er in een spaarbekken water wordt opgeslagen om het dorstige land te verkwikken en te vernieuwen, zo kunnen wij ervaringen, kennis en verlangens opslaan om ons geestelijk te verkwikken en te versterken. De volgende vier punten kunnen nuttig zijn bij het ontwikkelen van spaarbekkens van gerechtigheid en geestelijke zelfredzaamheid. Wij bereiden ons voor door:

1. Een opgewekte aard te ontwikkelen waarin de Geest kan wonen.
2. De wil van de Heer ten aanzien van ons te leren kennen, zodat wij ons goddelijk po-

tentieel zullen kennen.

3. Zijn zoenoffer te begrijpen en te aanvaarden en ons te bekeren van onze zonden.

4. Zijn geboden te onderhouden en vastbesloten te zijn Hem te dienen.

Laten wij deze vier punten eens nader bekijken:

Ten eerste: Een opgewekte aard ontwikkelen kan zorgen voor een sfeer waarin de geest kan worden gevoed en aangemoedigd om te bloeien en vrucht te dragen.

Een pessimistische, negatieve houding ten opzichte van onze ervaringen zal niet bijdragen aan de kwaliteit van ons leven. Een vast voornemen om opgewekt te zijn kan niet alleen ons, maar ook degenen om ons heen helpen om meer van het leven te genieten.

Ouderling Marvin J. Ashton houdt ons het volgende voor:

„Met Gods hulp kan een opgewekte aard ons helpen boven het deprimerende heden of moeilijke omstandigheden uit te stijgen . . . Dan schijnt de zon, ook al wordt het licht door de wolken tegengehouden.” (*Ensign*, mei 1986, blz. 66.) Iedere vrouw is verantwoordelijk voor haar eigen geluk. Laten wij ernaar streven deze geest van blijdschap bij ons thuis aan te kweken en hem uit te stralen waar wij ons ook mogen begeven.

Jaren geleden, toen onze zoon vier maanden oud was, een chirurgische ingreep in het ziekenhuis moest ondergaan, zat ik mistroostig en eenzaam in de wachtkamer. Er was daar nog een moeder, die zich in het bijzonder over mij ontfermde. Ze nam mij mee naar de zaal om kennis te maken met haar twaalfjarig dochtertje, dat aan leukemie leed. Ik ontdekte dat zij veel op haar moeder leek, en heel rustig en opgewekt de zede dodelijke ziekte aanvaardde. Het meisje was pannelappen aan 't breien voor haar verpleegsters. Haar optimisme hielp mij mijn eigen zorgen een poosje opzij te zetten.

Een paar dagen later, toen ons jongetje, nu veel beter, weer thuis was, ontving ik een brief van die moeder. De ziekte had haar dochtertje terug naar haar Hemelse Vader gevoerd, maar voor zij stierf, vroeg ze haar moeder mij een zelfgemaakte pannelap te sturen.

Wat een prachtig voorbeeld waren zij van „goedsmoeds zijn”, zelfs in zulke moeilijke omstandigheden. Zij hadden geleerd hetgeen zij niet konden veranderen te aanvaarden en waren de woorden van de Heiland indachtig: „Weest daarom goedsmoeds, en vrees niet, want Ik, de Here, ben met u, en zal u tot de dood staan” (LV 6:26).

Ook ik moest denken aan de woorden van de Heer: „Zij, die . . . het kruis der wereld hebben gedragen . . . zullen het koninkrijk Gods beërven . . . en zij zullen voor eeuwig

een volheid van vreugde genieten” (2 Ne. 9:18).

Het tweede punt – leren wat de wil van de Heiland is ten aanzien van ons – zal ons helpen kennis te verkrijgen van ons goddelijk potentieel en ons vreugde geven.

Zusters, verheug u dat wij in deze tijd een profeet van God op aarde hebben! Dank God voor de besturende, ondersteunende macht van het priesterschap! Verheug u over de luister van ons vrouwschap! Zowel president Spencer W. Kimball als president Ezra Taft Benson hebben ons gevraagd de waardigheid en waarde te onderkennen van onze rol in het goddelijke proces van het moederschap en om – ongeacht of wij gehuwd of ongetrouwd zijn – van onze woning een plaats van liefde en kennis, beschutting en beschaving te maken. (Zie *Ensign*, mei 1978, blz. 101.)

Wij zijn stellig bezig met het bijvullen van ons geestelijke spaarbakken wanneer wij luisteren naar de stem van onze profeet, de Schriften lezen, vasten en bidden, en het geleerde in ons leven toepassen door middel van de bevestiging die wij ontvangen van de Heilige Geest, die stille, zachte stem, die „ons gemoed vrede schenkt” (zie LV 6:23).

Er zijn enkele fijne vrouwen in de kerk die het best vinden om anderen te laten onderwijzen, de liefdediensten te laten doen, de roepingen te laten vervullen. Zusters, het is

zo belangrijk dat ieder van ons bereid is te doen wat er van ons wordt gevraagd, ongeacht waarvoor we geroepen zijn. Wij kunnen niet beslissen wat wij wel of niet zullen aanvaarden, net zo min als wij beslissen welke geboden wij al of niet zullen gehoorzamen.

De Heer zegt dat we ons moeten hoeden voor hoogmoed, ons hart moeten verheffen, ons moeten verheugen en ons vasthouden aan de verbonden die wij hebben gesloten (zie LV 25:13-14). Wij worden aangespoord om „elkaars lasten te dragen . . . hen te vertroosten, die vertroosting nodig hebben, en om te allen tijde als getuigen van God te staan” (Mos. 18:8-9). Het kan ons zwaar vallen wegens de stemmen van de wereld die ons ertoe aanzetten anders te handelen. Laten wij dicht bij de Heer blijven en ons goddelijk potentieel ontwikkelen door onze gaven en talenten te gebruiken zoals Hij ons heeft aangeraden.

Laten wij ons verheugen wanneer wij samenwerken met hen die het priesterschap dragen, waarbij ieder zijn of haar taken op zich neemt en wij allen onze gaven en talenten delen, opdat allen tezamen worden opgebouwd.

Het derde punt: De zegen van de verzoening begrijpen stelt ons in staat om ons te bekeren en iedere week ons doopverbond te vernieuwen.

Het algemeen ZHV-presidium (v.l.n.r.): Zuster Joy F. Evans, eerste raadgeefster; presidente Barbara B. Winder; en zuster Joanne B. Doxey, tweede raadgeefster.

Het is een vreugde te weten dat wij door middel van Christus' zoenoffer vergeving van onze zonden kunnen ontvangen, zoals wij leren uit de woorden van koning Benjamin. Zijn volk zond een nederig gebed op, nadat zij om vergeving van hun zonden hadden gesmeekt.

„En toen zij deze woorden hadden gesproken, kwam de Geest des Heren op hen en zij waren vervuld van vreugde, omdat zij vergeving hunner zonden hadden ontvangen en een gerust geweten bezaten door het grote geloof, dat zij in Jezus Christus hadden“ (Mos. 4:3).

Ouderling James E. Talmage vertelt ons dat bekering „wijst op een godvruchtig verdriet over bedreven zonden, dat een ommekeer en verbetering in iemands leven te wegbrengt, bestaande uit (1) schuldbesef, (2) het verlangen om van de kwalijke gevolgen der zonde te worden verlost, en (3) het ernstige, vastberaden besluit om de zonde te laten varen en het goede te doen.“ (*De Artikelen des geloofs*, blz. 118.) Bekering houdt ook het belijden van ernstige zonden in en schadeloosstelling waar nodig en mogelijk.

Punt vier: De geboden onderhouden en vastbesloten zijn de Heiland te dienen kan ons hier op aarde onbeschrijflijke vreugde geven en eeuwig geluk in het hiernamaals.

Koning Benjamin leerde dat wij geen lust dienden te hebben om elkaar kwaad te doen, maar dat wij in vrede samen moesten leven

en niet mochten toestaan dat onze kinderen honger leden of naakt gingen, of de wetten van God overtraden, of met elkaar vochten of twistten, maar dat zij elkaar moesten liefhebben en dienen (zie Mos. 4:13-15). Voorts zei hij: „Ik kan u niet alle manieren vertellen, waarop gij zonde kunt begaan . . . Maar bewaakt uzelf en uw gedachten en uw woorden en uw daden, en onderhoudt de geboden van God“ (zie Mos. 4:29-30).

De Heiland zei: „Een nieuw gebod geef ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk ik u liefgehad heb“ (Joh. 13:34). Die grote liefde stelde Hem in staat een leven van dienstbetoon te leiden, tot het afleggen van zijn leven voor ons toe. Hij wil dat wij elkaar dienen zoals Hij ons heeft gediend.

Een oude weduwe streed tegen de pijn van reuma. Toen zij bij haar dochter kwam wonen, trok de moeder zich terug in haar eigen van pijn doortrokken wereld. Ze moest de trap op en af worden geholpen wanneer ze deur uit ging.

In de hoop haar moeder een positieve ervaring te bezorgen, stelde de dochter haar voor een bezoek aan een blinde buurvrouw te brengen en haar dan wat voor te lezen. Node stemde de lijdende weduwe toe.

Zachtjes kreunend liet de moeder zich door haar dochter de trap af helpen. Vervolgens strompelde ze de straat uit om haar plichtmatige bezoek af te leggen.

Er ging een uur voorbij. Twee uur. Einde-

lijk zag haar familie haar opgewekt weer de hoek om komen. Tot ieders verbazing kwam ze zonder hulp de trap op en in het huis binnen.

„Nou,“ zei ze tegen haar dochter, „die heb ik tenminste eens lekker opgepept.“

De Heiland vermaande ons om zijn evangelie te verbreiden, opdat allen tot Hem zouden komen. Wij voldoen aan die opdracht naarmate wij van onze woning een „opleidingsinstituut voor zendelingen“ maken, niet alleen voor onze kinderen, maar ook voor onszelf.

Wij kunnen ook aan dit grote zendingswerk deelnemen door een goed contact te krijgen met hen die zijn afgedwaald. Daar is geduld en toewijding voor nodig, maar o, wat een vreugde om dezen, onze broeders en zusters, te kunnen helpen om weer terug te komen bij de Heiland. (Zie Alma 31:35; LV 18:15-16.)

Ik wil graag het verhaal van een van onze fijne zusters met u delen. Zij vertelt in haar brief:

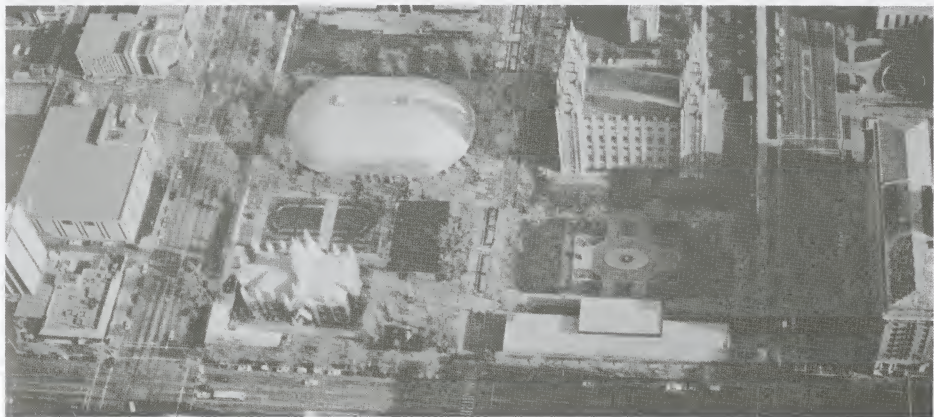
„Wij hadden thuis een alcohol- en drugprobleem en twee echtscheidingen. Ik leefde in geestelijke duisternis met mijn twee kleine kinderen, toen 'engelen van barmhartigheid' nog één keer langskwamen. Iedere maand als zij weer op de stoep stonden in de hoop een huisbezoek bij mij af te leggen, had ik even uit het raam geglurrd alvorens mij te verstoppen totdat ze weg waren. Ik ben zo blij en dankbaar dat zij het nooit hebben opgegeven. Zo heb ik geleerd dat Gods liefde nooit ophoudt!“

Deze zuster is nu een actief lid, dat haar begiftiging heeft ontvangen en vol blijdschap en vreugde is!

Zusters, laten wij onze spaarbekken met geestkracht vullen, want daarin is vreugde te vinden! Wanneer wij een rechtvaardig leven leiden, is dat Gods beloning!

Tegen het eind van zijn leven, na jaren van zulke grote beproevingen dat zij ons bevattingsvermogen welhaast te boven gaan, na door de straten te zijn gesleept, met teer en veren te zijn bedekt en te hebben moeten meemaken dat enkele van zijn intiemste medewerkers hem de rug toekeerden, was de profeet Joseph Smith nog in staat ons als volgt aan te moedigen en tot ons te getuigen: „Nu, wat horen wij in het evangelie, dat wij hebben ontvangen? Een stem van vreugde! Een stem van genade van de hemel . . . een stem van vreugde voor de levenden en de doden; heldre tijdingen van grote vreugde . . . Laat uw hart zich verheugen en uitermate verblijd zijn“ (LV 128:19, 22).

Dat wij vreugde zullen scheppen in ons geloof, ja, ons weten, dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

*Komt, laat ons opgaan
tot de berg des Heren,
tot het huis
van de God van Jakob;
en Hij zal ons van
Zijn wegen leren;
en wij zullen in Zijn
paden wandelen . . .*

(II NEPHI 12:3)